JO NESBØ

CRIME

Vânătorii de capete

„Dacă nu l-ai citit
încă pe Nesbø,
acum e momentul
perfect să începi."
USA TODAY

FICTION CONNECTION

TREI

virtual-project.eu

JO NESBØ

VÂNĂTORII DE CAPETE

Original: *Hodejegerne* (2008)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

— 2020 —

Prolog

O coliziune între două vehicule e o chestiune de fizică elementară. Ţine, până la urmă, de întâmplare, însă acest fenomen al întâmplării poate fi explicat prin ecuaţia Energie x Timp = Masă x diferenţa de Viteză. Daţi nişte valori oarecare variabilelor şi aveţi o poveste simplă, adevărată şi necruţătoare. Puteţi afla, de pildă, ce se întâmplă când o matahală de camion încărcat complet, cu o greutate de 25 de tone şi deplasându-se cu viteza de 80 de kilometri pe oră, izbeşte un automobil cu o greutate de 1800 de kilograme care merge cu aceeaşi viteză. Pe baza întâmplării, ţinându-se cont de punctul de impact, construcţia caroseriei şi unghiul relativ de coliziune al celor două corpuri solide, sunt posibile multiple variante ale poveştii, însă toate au în comun două trăsături: una, sunt tragedii. A doua, automobilul e cel care dă de belea.

E ciudat de linişte; aud şuieratul vântului printre copaci şi bolborositul râului. Braţul mi-e amorţit şi atârn cu capul în jos, prins între carne şi oţel. Deasupra mea, din podeaua dată peste cap a maşinii, picură sânge şi benzină. Dedesubt, pe acoperişul cadrilat, văd o forfecuţă de unghii, un braţ retezat, doi bărbaţi morţi şi o geantă de voiaj desfăcută. Regina albă e sfărâmată, eu sunt un ucigaş şi în maşină nu răsuflă nimeni. Nici măcar eu. De aceea o să şi mor curând. O să-nchid ochii şi-o să mă las dus. Renunţarea e minunată. Nu mai vreau să aştept. Pentru asta mă şi grăbesc să spun povestea, varianta de faţă, relatarea despre unghiul de coliziune a corpurilor.

Partea întâi
Primul interviu

1. Candidat

Candidatul era îngrozit.

Venise împachetat în costumaţie formală: sacou gri Ermernegildo Zegna, cămaşă Borelli cusută de mână şi cravată roşu burgund cu picăţele – mi-am dat cu presupusul că ar fi vorba despre o Cerrutti 1881. Eram însă sigur în privinţa pantofilor: o pereche de Ferragamo lucraţi manual. Avusesem şi eu o pereche cândva.

Hârtiile din faţa mea dezvăluiau că acest candidat sosise înarmat cu recomandări excelente din partea NHH – Şcoala Norvegiană de Economie şi Administrarea Afacerilor din Bergen, că lucrase o perioadă în Stortinget pentru Partidul Conservator şi că avusese o poveste de succes ca director executiv timp de patru ani la o companie de producţie de mărime medie.

Jeremias Lander era, cu toate acestea, îngrozit. Buza de sus îi lucea de sudoare.

A ridicat paharul cu apă pe care i-l pusese secretara mea pe măsuţa joasă dintre noi.

— Aş vrea să… am început să zic, zâmbind.

Nu genul de zâmbet care invită un om complet străin să intre, să nu stea în frig, nu genul de surâs *frivol.* Ci acel soi de zâmbet politicos, pe jumătate cald, care, potrivit literaturii de specialitate, semnalează profesionalismul, obiectivitatea şi abordarea analitică a intervievatorului. Fiindcă, e drept, lipsa de implicare emoţională îl face pe candidat să capete încredere în integritatea intervievatorului. Şi, drept urmare, candidatul, la rândul său – potrivit literaturii sus-menţionate –, va furniza informaţii cu mai multă moderaţie şi obiectivitate, fiind făcut să simtă că orice prefăcătorie e transparentă, că orice exagerare va fi dată în vileag şi pedepsită. Nu arborez zâmbetul ăsta, totuşi, din pricina recomandărilor literaturii de specialitate. Nu dau doi bani pe literatura asta, o maculatură ticsită de sfaturi care mai de care mai proaste, fiindcă tot ce-mi trebuie e modelul interogativ în

nouă paşi al lui Inbau, Reid şi Buckley. Nu, îmi pun zâmbetul pe faţă întrucât *chiar* sunt profesionist, obiectiv şi analitic. Sunt un recrutor, un vânător de capete. Nu că ar fi din cale-afară de greu, dar sunt cel mai tare din parcare.

— Aş vrea, am repetat, să-mi spui câte ceva despre viaţa ta, adică în afară de muncă.

— Păi, mai am viaţă? a hohotit el, mai piţigăiat decât ar fi fost cazul.

Pe lângă asta, atunci când faci un aşa-zis „banc sec” la un interviu de angajare, e lipsit de înţelepciune atât să râzi tu însuţi la poantă, cât şi să-ţi străpungi interlocutorul cu privirea, ca să-ţi dai seama dacă s-a prins.

— Sper din tot sufletul că ai, am zis şi râsul lui s-a preschimbat într-un soi de hârâială din gâtlej. Cred că acţionarii acestei întreprinderi sunt deosebit de interesaţi ca noul director executiv să ducă o viaţă echilibrată. Caută pe cineva care să le rămână alături nişte ani, genul de alergător de cursă lungă care ştie cum să-şi dozeze efortul. Nu cineva care, după patru ani, e consumat.

Jeremias Lander a încuviinţat din cap şi a luat o înghiţitură de apă.

Era cu aproximativ patruzeci de centimetri mai înalt decât mine şi cu trei ani mai în vârstă. Treizeci şi opt de ani, parcă prea tinerel pentru poziţia asta. O ştia şi el; de aceea îşi dăduse pe la tâmple cu un pic de căneală gri, aproape imperceptibil. Mai văzusem aşa ceva. Le văzusem pe toate. Văzusem candidaţi cu palme asudate venind cu bucăţi de cretă în buzunarul sacoului, ca să-mi poată da cea mai uscată şi mai albă strângere de mână. Gâtlejul lui Lander a scos un sunet involuntar, un plescăit. Am notat pe foaia de evaluare: *Motivat. Orientat spre soluţii.*

— Văd că locuieşti în Oslo, am spus.

A încuviinţat din cap.

— În Skøyen.

— Şi eşti căsătorit cu… am continuat răsfoind documentele, punându-mi pe chip expresia iritată care-i face pe candidaţi să creadă că mă aştept să preia ei

iniţiativa.

— Camilla. De zece ani. Doi copii de vârstă şcolară.

— Şi cum ţi-ai defini mariajul? am întrebat fără să ridic privirea.

I-am îngăduit două secunde de răgaz şi am continuat înainte să-şi revină suficient cât să răspundă.

— Crezi că vei mai fi căsătorit în şase ani, dacă îţi petreci la lucru două treimi din viaţă?

M-am uitat în ochii lui. Expresia, cum mă aşteptam, era una de perplexitate. Mesajul meu fusese contradictoriu. Viaţă echilibrată. Nevoia de stabilitate. N-avea nicio noimă. Au trecut patru secunde până să răspundă. Adică, cu cel puţin una prea mult.

— Aşa sper, a zis.

Un zâmbet sigur, exersat în oglindă. Însă nu îndeajuns de bine exersat. Nu pentru mine. Folosise împotriva mea propriile mele cuvinte şi aş fi înregistrat asta ca pe un plus dacă vorbele lui ar fi inclus şi un pic de ironie intenţionată. În cazul de faţă, din păcate, nu era vorba decât de o maimuţăreală inconştientă a cuvintelor folosite de cineva socotit a se afla într-o poziţie ierarhică superioară. *Imagine deficitară despre sine,* am scris pe foaie. Şi „spera”, nu ştia, nu dădea voce niciunei viziuni, nu era un ghicitor în globul de cristal, nu arăta că e la curent cu minima condiţie necesară oricărui manager, şi anume că trebuie să pară clarvăzător. *Nu un improvizator. Nu un navigator în ape tulburi.*

— Soţia lucrează?

— Da, la un birou de avocatură din centru.

— Cu normă întreagă?

— Da.

— Şi cine stă acasă dacă se îmbolnăveşte unul dintre copii?

— Ea. Însă, din fericire, se întâmplă rar ca Niclas şi Anders să…

— Nu aveţi aşadar un ajutor domestic sau pe cineva acasă, pe timpul zilei?

A ezitat în felul în care o fac de obicei candidaţii atunci

când nu ştiu ce fel de răspuns i-ar pune într-o lumină mai bună. Mint totuşi dezamăgitor de rar. Jeremias Lander a scuturat din cap.

— Îţi place să te ţii în formă, Lander.

— Da, mă antrenez adesea.

De data asta, nicio ezitare. Ştie toată lumea că firmele vor oameni la conducere care să nu cadă victime ale unui atac de cord la prima situaţie tensionată.

— Alergi, schiezi poate?

— Exact. Toată familia se dă în vânt după viaţa în aer liber. Şi avem o cabană la munte, în Norefjell.

— Aşa… Câine, cumva?

A clătinat din cap.

— Nu? Alergic?

Un clătinat energic din cap. Am scris: *Nu are simţul umorului?*

M-am lăsat apoi pe spateaza scaunului şi-am început să bat darabana cu degetele. Un gest exagerat, arogant, fireşte. Ce să spun? Ăsta-s eu.

— Cât ai zice că-ţi valorează reputaţia, Lander? Şi ce faci ca s-o asiguri?

Şi-a încruntat fruntea deja asudată, străduind-se să se concentreze asupra întrebării mele. A zis resemnat, două secunde mai târziu:

— Cum adică?

Am oftat ca şi cum ţinea de domeniul evidenţei. Mi-am rotit privirea prin încăpere, parcă în căutarea unei alegorii pedagogice încă nefolosite. Şi, ca întotdeauna, am găsit-o pe perete.

— Pe tine te interesează arta, Lander?

— Intru câtva. Pe nevastă-mea, în orice caz, o interesează.

— Şi pe-a mea. Vezi tabloul ăsta?

Am arătat spre *Sara se dezbracă,* o pictură pe vinil de peste doi metri înălţime înfăţişând o femeie cu fustă verde şi braţele încrucişate pe piept, pe cale să-şi tragă peste cap puloverul roşu.

— E un cadou de la nevastă-mea. Artistul se numeşte

Julian Opie şi tabloul valorează un sfert de milion de coroane. Ai în proprietate lucrări de artă din categoria asta de preţ?

— Am, de fapt.

— Felicitări. Îţi dai seama cât face, când te uiţi la ea?

— Când te pricepi, îţi dai seama.

— Da, când te pricepi. Tabloul de-acolo constă în câteva linii, capul femeii e-un cerc, un zero fără chip, culoarea e banală şi lipsită de textură. Pe lângă asta, a fost realizată la un computer şi milioane de copii pot fi imprimate prin simpla apăsare a unei taste.

— Dumnezeule mare!

— Singurul – şi cu adevărat singurul – lucru care face ca tabloul să valoreze un sfert de milion e reputaţia artistului. Umblă vorba c-ar fi bun, piaţa e încrezătoare că ar fi un geniu. E greu să stabileşti exact ce-i aia geniu, e imposibil să ştii cu certitudine. Aşa e şi cu directorii cei mai buni în branşă, Lander.

— Înţeleg. Reputaţie. Încrederea în sine pe care o emană managerul.

Am trecut pe foaie: *Nu e idiot.*

— Exact, am continuat. Totul are de-a face cu reputaţia. Nu doar salariul directorului, ci şi valoarea companiei la bursă. Care este, de fapt, opera de artă pe care o deţii şi la cât e evaluată?

— E o litografie de Edvard Munch. *Broşa.* Nu ştiu cât face, dar…

L-am grăbit cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— Ultima oară când a fost pusă la licitaţie a urcat până la 350.000 de coroane.

— Şi ce-ai făcut ca să asiguri împotriva furtului acest obiect preţios?

— Casa are un sistem de alarmă bun, a zis. Tripolis. Le folosesc toţi prin cartier.

— Sistemele Tripolis sunt bune, chiar dacă scumpe. Folosesc şi eu unul, am zis. Cam opt mii pe ani. Cât ai investit în protejarea reputaţiei personale?

— Cum adică?

— Douăzeci de mii? Zece? Mai puţin?

A ridicat din umeri.

— Niciun ban, am zis. Ai aici un CV şi o carieră care fac de zece ori cât litografia pe care ai menţionat-o. Un an. Şi totuşi n-ai pus pe nimeni s-o păzească, n-ai custode. Fiindcă ai impresia că nu-i necesar. Crezi că succesul în companie vorbeşte de la sine. Aşa-i?

Lander n-a răspuns.

— Ei bine, am continuat aplecându-mă peste birou şi coborând vocea ca pentru a împărtăşi ceva confidenţial, nu aşa merge treaba. Succesul e ca tablourile lui Opie, câteva linii şi cercuri, fără chip. Tablourile nu însemnă nimic, reputaţia e totul. Şi asta putem oferi noi.

— Reputaţie?

— Te afli în faţa mea în calitate de candidat capabil, unul dintre cei şase care au aplicat pentru postul de director. Nu cred că o să-l obţii. Fiindcă îţi lipseşte reputaţia pentru postul respectiv.

A rămas cu gura deschisă, parcă în semn de protest. Dar protestul nu s-a materializat. M-am lăsat brusc pe spetează, făcând scaunul să scârţâie.

— Dumnezeule, măi omule, *candidezi* pentru slujba asta! Ar fi trebuit să împrăştii zvonul că eşti disponibil şi-apoi să te prefaci că nu ştii nimic despre asta când erai contactat. Un om la conducere trebuie vânat, nu să sosească pe tavă, jumulit şi fiert deja.

Am văzut că spusele mele îşi produc efectul scontat. Îl scosesem din pepeni. Nu era formatul obişnuit de interviu, nu era Cuté, Disc sau alt soi de chestionar tâmpit şi nefolositor clocit de-o şleahtă de psihologi urechişti şi de experţi în resurse umane care n-au avut ei înşişi nimic de oferit. Am coborât iarăşi vocea.

— Sper că soţia ta n-o să fie dezamăgită când îi dai vestea, mai încolo. Că ţi-a scăpat printre degete slujba vieţii. Că, din punctul de vedere al carierei, şi anul ăsta o să baţi pasul pe loc. Exact ca anul trecut…

S-a foit în scaun. Ţintisem la fix. Evident. Doar era vorba aici de Roger Brown în acţiune, cea mai strălucitoare stea

de pe cerul recrutării de personal.

— Anul… anul trecut?

— Da, nu-i aşa? Ai depus un dosar de angajare pentru funcţia de director general la Denja's. Maioneză şi pate de ficat, nu?

— Crezusem că asemenea lucruri sunt confidenţiale, a zis cu voce pierită Jeremias Lander.

— Şi chiar sunt. Dar treaba mea e să pun în evidenţă resurse. Şi asta fac. Folosind toate metodele pe care le am la dispoziţie. E-o prostie să încerci cu slujbe pe care n-ai cum să le capeţi, mai ales în poziţia ta, Lander.

— Poziţia mea?

— Specializările, poziţiile ocupate în trecut, testele şi impresia mea personală îmi spun toate că ai calităţile necesare. Îţi mai trebuie doar reputaţie. Şi piatra de temelie a unei reputaţii este exclusivitatea. Umblatul după slujbe la întâmplare subminează exclusivitatea. Eşti un director executiv care nu caută provocări, ci *provocarea.* Poziţia aceea căzută din cer. Şi asta ţi se va oferi. Pe un platou de argint.

— Chiar? a zis, încercând iarăşi să zâmbească în felul acela sigur pe el.

Doar că nu mai funcţiona.

— Te-am vrea la noi în ogradă. Nu trebuie să mai cauţi alte posturi. Dacă te contactează alte agenţii de recrutare cu oferte tentante, nu trebuie să le accepţi. Rămâi cu noi. Fii exclusiv. Lasă-ne să-ţi clădim reputaţia. Şi să avem grijă de ea. Lasă-ne să fim pentru reputaţia dumitale ceea ce e Tripolis pentru casă. În nici doi ani, te vei putea întoarce la soţie anunţând-o că ai căpătat o poziţie mai bună decât cea despre care vorbim acum. Asta îţi pot promite.

Jeremias Lander şi-a trecut peste bărbia rasă cu grijă degetul mare şi arătătorul.

— Hm, interviul ăsta s-a dus în altă direcţie decât anticipasem.

Înfrângerea îl făcuse mai calm. M-am aplecat în faţă. Am desfăcut braţele. Am întors palmele în sus. I-am căutat

privirea. Cercetările au dovedit că şaptezeci şi opt la sută din primele impresii la un interviu se bazează pe limbajul corporal şi doar opt la sută pe ce spui de fapt. Restul ţine de haine, de mirosurile de la subsuoară şi din gură, de ce ţi-ai atârnat pe perete. Limbajul meu corporal era fantastic. În clipa asta, exprima deschidere şi încredere. L-am poftit în cele din urmă să intre, să nu mai stea în frig.

— Ascultă-mă, Lander. Preşedintele consiliului director şi directorul financiar vor veni mâine aici, să se întâlnească cu unul dintre candidaţi. Aş vrea să te cunoască şi pe tine. Ţi-ar conveni la ora douăsprezece?

— E în regulă.

Răspunsese fără să-şi verifice în vreo agendă. Deja simţeam că-l plac mai mult.

— Vreau să asculţi ce au de spus şi după aceea să le spui politicos de ce nu mai eşti interesat, de ce asta nu este provocarea pe care o căutai şi să le urezi succes în continuare.

Jeremias Lander şi-a lăsat capul într-o parte.

— Dar dacă mă retrag aşa… n-o să se interpreteze ca un act de frivolitate?

— O să li se pară că-i vorba de ambiţie, am zis. Vei fi privit ca un tip care-şi cunoaşte propria valoare. O persoană ale cărei servicii sunt exclusiviste. Şi aici e punctul de pornire al poveştii la care ne referim drept…

Mi-am vânturat degetele prin aer.

A zâmbit.

— Reputaţie?

— Reputaţie. Ne-am înţeles, aşadar?

— În mai puţin de doi ani?

— Garantat.

— Şi cum poţi garanta?

Am notat pe foaie: *Preia repede ofensiva.*

— Fiindcă am de gând să te recomand pentru unul dintre posturile despre care vorbesc.

— Şi? Nu tu decizi.

Am mijit ochii. O expresie care îi aminteşte soţiei mele, Diana, de un leu care leneveşte, un domn şi stăpân cu

burta plină. Îmi plăcea comparaţia.

— Recomandarea mea înseamnă decizia clientului, Lander.

— Cum aşa?

— După cum tu nu vei mai candida pentru posturi pe care nu ai siguranţa că le poţi obţine, niciodată nu am făcut vreunui client o recomandare care să nu fie urmată.

— Chiar niciodată?

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată altfel. Dacă nu sunt sută la sută sigur că recomandarea mea va fi însuşită de client, nu recomand pe nimeni şi prefer ca poziţia să fie ocupată de un alt competitor. Chiar dacă am trei candidaţi excelenţi şi sunt nouăzeci la sută sigur.

— De ce?

Am zâmbit.

— Răspunsul începe cu litera *R.* Întreaga mea carieră e bazată pe asta.

Lander a râs şi a scuturat din cap.

— Am auzit c-ai fi un dur, Brown. Acum am înţeles despre ce-i vorba.

Am zâmbit iar şi m-am ridicat în picioare.

— Iar eu îţi sugerez acum să te duci acasă şi să-i spui frumoasei tale soţii că ai decis să refuzi slujba asta fiindcă vrei să ţinteşti mai sus. Şi aş zice că te aşteaptă o seară plăcută la domiciliul conjugal.

— De ce faci asta pentru mine, Brown?

— Deoarece comisionul pe care ni-l va plăti angajatorul tău e o treime din venitul tău brut pe primul an. Ştiai că Rembrandt avea obiceiul să se ducă la licitaţii ca să încerce să crească preţul picturilor proprii? De ce te-aş vinde pe două milioane pe an când, după ce-am clădit niţel la reputaţie, te putem vinde cu cinci? Nu cerem decât să rămâi în tabăra noastră. Ne-am înţeles? am zis, întinzând mâna.

S-a grăbit să mi-o strângă cu fermitate.

— Am senzaţia că am purtat o conversaţie profitabilă, Brown.

— De acord, am replicat amintindu-mi să-i dau nişte

ponturi despre strângerile de mâini înainte să se vadă cu clientul.

Ferdinand s-a strecurat în birou îndată după plecarea lui Jeremias Lander.

— Pff, a zis, strâmbându-se şi fluturându-şi palma scârbit. *Eau de camouflage.*

Am dat din cap că aşa e, în vreme ce deschideam fereastra pentru un pic de aer proaspăt. Ferdinand voise să spună că Lander îşi dăduse cu prea multă loţiune după ras în încercarea de a-şi ascunde broboanele de sudoare trădând nervozitate, atât de des întâlnite în acest domeniu de activitate.

— Măcar s-a dat cu Clive Christian, am spus. Cumpărat de nevastă… exact ca sacoul, pantofii, cămaşa şi cravata. Tot a ei a fost şi ideea să-şi încărunţească tâmplele.

— De unde ştii?

Ferdinand a ocupat scaunul pe care stătuse Lander, însă a sărit îndată ca ars, cu faţa schimonosită de repulsie, simţind căldura lipicioasă a celuilalt încă impregnată în tapiserie.

— S-a făcut alb ca varul când am apăsat pe butonul soţiei, am răspuns. Am adus în discuţie dezamăgirea ei când o să-i spună că n-a primit postul.

— Butonul soţiei! De unde scoţi chestiile astea, Roger?

Între timp, Ferdinand se oploşise pe un alt scaun, lăsându-şi picioarele pe o copie destul de reuşită a unei măsuţe Noguchi. Luase o portocală şi-o descojea, aruncând o peliculă aproape invizibilă pe cămaşa proaspăt călcată. Ferdinand era teribil de neglijent pentru un homosexual. Şi incredibil de homosexual pentru un recrutor.

— Inbau, Reid şi Buckley, am zis.

— Ai mai adus vorba de metoda asta, a spus Ferdinand. Dar cum e, mai exact? Mai bună decât Cuté?

M-a umflat râsul.

— E metoda de anchetă în nouă paşi a FBI. O mitralieră în lumea cornetelor de hârtie, un instrument forte, care nu ia prizonieri, ci oferă rezultate rapide şi palpabile.

— Şi care ar fi rezultatele, Roger?

Ştiam după ce pescuieşte Ferdinand şi nu mă deranja. Voia să afle ce-mi dădea avansul, ce anume mă făcea să fiu cel mai bun, iar pe el – deocamdată – mai puţin decât cel mai bun. I-am dat deci ce căuta. Fiindcă regulile spun că informaţia trebuie diseminată. Şi fiindcă niciodată n-o să mi-o ia înainte. O să apară mereu cu cămăşi duhnind a ulei de citrice, mereu întrebându-se dacă nu cumva cineva are un model, o metodă sau un secret care-l bate pe-al lui.

— Supunere, am zis. Mărturisire. Adevăr. Principiile sunt foarte simple.

— De exemplu?

— De exemplu, începi prin a adresa suspectului întrebări despre familie.

— Mda, a pufnit Ferdinand. Aşa procedez şi eu. Îi face să se simtă în siguranţă dacă pot vorbi despre ceva familiar, ceva apropiat. Plus că devin mai receptivi.

— Întocmai. Dar tot asta îţi îngăduie să le descoperi punctul slab. Călcâiul lui Ahile. Pe care-l vei putea mai târziu utiliza în interogatoriu.

— Hei, ce terminologie!

— Mai târziu pe parcursul interogatoriului, când trebuie discutată partea sensibilă, despre ce s-a întâmplat, despre crima pe care e suspectat că a comis-o, despre ce îl face să se simtă abandonat de toţi şi ce-l face să vrea să se ascundă, te asiguri că ai un teanc de şerveţele pe masă, amplasate un pic în afara atingerii subiectului.

— Pentru ce?

— Fiindcă interogatoriul a ajuns la un crescendo natural şi a venit vremea să apeşi pe butonul emoţiei. Îl întrebi ce-o să creadă copiii lui când o să afle că tăticul e un ucigaş. Apoi, când începe să-i dea lacrimile, îi întinzi şerveţelele. Trebuie să fii persoana care înţelege, care vrea să fie de ajutor, în care subiectul se poate încrede pentru a-şi mărturisi răutăţile. Crima aceea ridicolă, absolut ridicolă care parcă a avut loc de capul ei.

— Crimă? Ce naiba tot spui? Noi recrutăm personal, nu? Nu încercăm să obţinem o condamnare pentru omor.

— Ba eu asta fac, am zis luându-mi sacoul de pe spătar. De aia sunt cel mai bun recrutor din Oslo. Apropo, te-am însărcinat cu interviul de la douăsprezece, de mâine, cu Lander şi clientul.

— Pe mine?

Am ieşit pe coridor, cu Ferdinand urmându-mă, şi am trecut pe lângă celelalte douăzeci şi cinci de birouri care alcătuiesc Alfa, o companie de recrutare de mărime medie care supravieţuia de cincisprezece ani şi aducea un venit între cincisprezece şi douăzeci de milioane de coroane pe an care, după ce nişte bonusuri cam prea din cale-afară de modeste li se plăteau celor mai buni dintre noi, ajungeau în buzunarele proprietarului din Stockholm.

— Floare la ureche. Toate detaliile sunt în dosar. OK?

— OK, a zis Ferdinand. Cu o condiţie.

— Ce condiţie? Îţi fac un favor.

— Vernisajul pe care îl are la galerie soţia ta, diseară…

— Ce-i cu ea?

— Pot să vin şi eu?

— Eşti invitat?

— Asta-i chestia. Sunt?

— Mă îndoiesc.

Ferdinand s-a oprit brusc, ieşind din raza mea vizuală. Mi-am văzut de drum, ştiind că rămăsese în urmă cu braţele desfăcute în lături, urmărindu-mă cu privirea şi rumegând ideea că, iarăşi, n-o să poată închina un pahar de şampanie cu crema oraşului Oslo, reginele nopţii, cu vedetele şi cu bogătaşii, că nu se va scălda în farmecul care înconjura vernisajele Dianei şi nici nu va intra în contact cu candidaţi potenţiali pentru slujbe, buni la pat sau de alte împreunări păcătoase. Amărâtul de el.

— Roger?

Fata de la recepţie.

— Ai două apeluri. Unul…

— Nu acum, Oda, am zis fără să mă opresc. O să lipsesc trei sferturi de oră. Nu prelua niciun mesaj.

— Dar…

— O să sune iarăşi dacă e important.

O fată arătoasă, Oda noastră, însă mai are de învăţat. Sau îi zice, parcă, Ida?

2. În domeniul serviciilor

Gustul apăsat, salin al gazelor de eşapament în aerul toamnei îmi isca în minte noţiuni precum marea, extracţiile de hidrocarburi şi produsul intern brut. Lumina scânteietoare a soarelui cădea pieziş pe sticlăria clădirilor de birouri, întinzând dreptunghiuri colţuroase de umbră peste ceea ce fusese cândva parcul industrial. Acum era un soi de cvartal urban cu magazine exagerat de scumpe, apartamente exagerat de scumpe şi birouri excesiv de scumpe destinate unor consultanţi din cale-afară de piperaţi. De unde mă aflam puteam zări săli de fitness, toate pline ochi din zori şi până în seară. Un tinerel într-un costum Corneliani şi cu ochelari de tocilar cum erau la modă m-a salutat respectuos în trecere şi am binevoit să-i răspund cu o înclinare a capului. Habar n-aveam cine era, puteam doar presupune că era de la o altă agenţie. Edward W. Kelley, poate? Nimeni, în afara unui recruter, n-ar saluta cu deferenţă un alt recrutor. Or, ca să fiu mai clar: nimeni altcineva nu mă salută; nu mă cunosc. Am, mai întâi, un cerc de cunoştinţe foarte limitat atunci când nu sunt cu nevastă-mea, Diana. În al doilea rând, lucrez pentru o companie care – la fel ca a lui Kelley – aparţine unei elite, una care evită expunerile în media, una de care crezi că n-ai auzit niciodată până ce nu te califici pentru o poziţie de frunte, când primeşti un telefon de la noi, şi numele parcă trezeşte ceva: Alfa, unde ai mai auzit numele ăsta? Nu la o şedinţă managerială, în legătură cu numirea unui nou director regional? Ai auzit deci, până la urmă, de noi. Doar că nu ştii nimic. Fiindcă discreţia e cea mai de seamă dintre virtuţile noastre. Singura pe care o avem. Sigur, mare parte din munca noastră, de la început până la sfârşit, înseamnă minciuni dintre cele mai demne de dispreţ, ca de pildă când mă auzi finalizând al doilea interviu cu mantra mea standard: „Eşti omul pe care-l vreau pentru postul ăsta. Un post pentru care nu doar cred, dar ştiu că eşti perfect. Şi asta înseamnă că postul e

perfect pentru tine. Crede-mă”.

Bine, în regulă, nu mă crede.

Da, socoteam că de Kelley e vorba. Sau de Amrop. Cu un asemenea sacou, se vedea limpede că nu era de la vreuna dintre agenţiile cele mari, obosite şi neexclusive gen Manpower ori Adecco. Nici de la unele minuscule şi foarte de fiţe precum Hopeland, altfel l-aş fi ştiut. Sigur, putea să fie şi de la una dintre agenţiile mari şi destul de mişto, ca Mercuri Urval sau Delphi, sau de la vreo agenţie mică, anonimă şi deloc mişto dintre cele care recrutează cadre medii şi doar arareori au ocazia să concureze cu noi, rechinii. Apoi pierd şi se întorc la scormonit după gestionari de prăvălii şi directori financiari. Salutându-i respectuos pe cei ca mine, sperând că într-o zi o să ne amintim şi-o să le oferim o slujbă.

Nu există niciun clasament oficial pentru recrutori, nu suntem evaluaţi ca agenţii de bursă, nu avem ceremonii unde se decernează premii pentru profesionistul anului, ca la TV şi în publicitate. Însă noi ştim. Ştim cine-i şeful, cine sunt competitorii, cine e pe cale să-şi frângă gâtul. Triumfurile se produc în tăcere, funeraliile – într-o linişte asurzitoare. Însă tipul care mă salutase ştia că sunt Roger Brown, recrutorul care nu nominalizează decât candidaţi care obţin postul, care, dacă e necesar, manipulează, forţează, împunge şi îndeasă candidatul, cu clienţi care se încred implicit în judecata lui, care îşi pun, fără un moment de îndoială, soarta companiei în mâinile lui şi doar ale lui. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, nu Autoritatea Portuară din Oslo îşi numise anul trecut noul director de trafic, nu Avis îşi învestise directorul scandinav şi cu siguranţă nu autorităţile locale stabiliseră cine să ocupe poziţia de director al centralei electrice din Sirdal. Ci eu.

Am decis să-mi fac o notiţă mentală despre tipul ăsta. *Costum de calitate. Ştie să arate respect cui trebuie.*

L-am sunat pe Ove de la un telefon public de lângă chioşcul Narvesen, verificându-mi totodată mobilul. Opt mesaje. Le-am şters.

— Avem un candidat, am zis după ce a răspuns Ove.

Jeremias Lander, Monolittvein.

— Să verific dacă e în portofoliul nostru?

— Nu, ştiu că-l aveţi. A fost selectat pentru un al doilea interviu mâine. De la douăsprezece la două. Douăsprezece-zero-zero, da. Îmi trebuie o oră. Ai reţinut?

— Da. Altceva?

— Chei. Ne vedem la Sushi & Coffee în douăzeci de minute?

— Treizeci.

Am străbătut strada pietruită spre Sushi & Coffee. Motivul pentru care au ales un material care face zgomot mai mare, poluează mai mult şi pe lângă asta e mai scump decât asfaltul este, presupun, nevoia de idilic, dorinţa pentru ceva tradiţional, durabil şi autentic. Mai autentic, în orice caz, decât împrejurimile, decât maimuţăreala asta de cartier în care odată lucrurile erau create din sudoarea frunţii, unde produsele erau făurite în şuiere înfierbântate şi-n bocăneli de ciocan. Acestora le-au luat acum locul zumzetele aparatelor de făcut espresso şi zăngănitul de fiare de la sala de forţă. Fiindcă vorbim aici de triumful serviciilor asupra lucrătorului industrial, de triumful designului asupra crizei de locuinţe, de triumful ficţiunii asupra realităţii. Şi-mi place.

Am aruncat o privire la cerceii cu diamante care îmi atrăseseră atenţia în vitrina unui magazin de bijuterii aflat vizavi de Sushi & Coffee. Ar aduce perfecţiune urechilor Dianei. Şi mi-ar aduce mie un dezastru financiar. Am respins ideea, am traversat strada şi am intrat în localul care, aşa cum îi spune numele, prepară sushi, dar care, de fapt, nu face decât să servească peşte mort. Însă împotriva cafelei lor n-aveai ce zice. Înăuntru era pe jumătate plin. Blonde platinate subţiri, abia venite de la sală, încă în echipament, fiindcă nu s-ar gândi în veci să facă duş acolo, în văzul altora. Ciudat totuşi, de vreme ce au cheltuit o avere cu trupurile acelea care celebrează triumful ficţiunii. Aparţin sectorului de servicii, sunt, mai exact, personalul care se ocupă de nevoile soţilor lor bogaţi. Dacă le-ar lipsi

inteligenţa ar fi ceva, însă au studiat dreptul, tehnologia informaţiei şi istoria artei ca parte a tratamentelor lor de înfrumuseţare, au lăsat plătitorii de impozite să le finanţeze educaţia universitară doar pentru a deveni o jucărioară supercalificată şi domestică, ce stă acolo şi schimbă confidenţe despre cum să-şi ţină tăticii generoşi suficient de mulţumiţi, îndeajuns de geloşi şi într-o stare optimă de incertitudine. Asta până ce izbutesc să-i priponească cu vreun copil. Apoi, firește, după copil se schimbă totul, balanţa puterii şi-a inversat talgerele, bărbatul a fost castrat şi apucat bine de căpăstru. Copii…

— Dublu scurt, am zis aşezându-mă pe unul dintre scaunele de la bar.

Am privit cu satisfacţie, în oglindă, femeile. Sunt norocos. Diana e din cu totul alt aluat decât parazitele astea isteţe şi cu creiere pustii. A avut tot ce mi-a lipsit mie. O fire sensibilă. Înţelegere. Loialitate. Înălţime. Rezumând, e un suflet frumos într-un corp arătos. Frumuseţea ei totuşi nu s-ar număra printre cele perfecte, proporţiile îi sunt prea speciale pentru asta. Diana a fost zugrăvită în stil manga, ca acele personaje animate japoneze ca nişte păpuşi. O faţă micuţă, cu o gură minusculă, îngustă, un năsturel de nas şi ochi mari, plini de uimire, care au tendinţa să se facă şi mai mari când e obosită. Din punctul meu de vedere însă, tocmai aceste abateri de la normă fac frumuseţea ei să iasă în evidenţă, să sară în ochi. Ce-o împinsese deci să mă aleagă? Fiu de şofer, student la economie cu rezultate modeste, perspective submediocre şi înălţime binişor sub cea medie. Acum cincizeci de ani, o înălţime de un metru şaizeci şi opt n-ar fi evocat cuvântul „scund”, nu în mare parte a Europei, cel puţin. Istoria antropometrică v-ar spune că, acum nicio sută de ani, un metru şaizeci şi opt era într-adevăr înălţimea medie în Norvegia. Situaţia însă luase între timp pentru mine o întorsătură nefavorabilă.

Că mă alesese într-un moment de nebunie era una, însă cu totul altceva şi dincolo de capacitatea mea de înţelegere era gândul că o femeie ca Diana – care ar fi putut avea pe

oricine – se putea trezi cu mine în fiecare dimineaţă şi mă putea dori pentru încă o zi. Ce soi de misterioasă orbire o făcea incapabilă să-mi vadă aroganţa, firea alunecoasă, slăbiciunea în faţa încercărilor sorţii, ticăloşia fără cuget atunci când dădeam peste ticăloşie fără cuget? Nu le vedea sau nu putea să le vadă? Sau doar viclenia şi iscusinţa mea făcuseră ca eu, cel real, să aterizez în acest spaţiu protejat al iubirii ei? Mai era, fireşte, şi copilul pe care până acum i-l refuzasem. Ce putere aveam, oare, asupra acestui înger care căpătase formă umană? Potrivit Dianei, prima oară când ne văzuserăm o fermecasem cu amestecul meu contradictoriu de aroganţă şi ironie autodepreciativă. Când o văzusem pe Diana atunci, la o petrecere studenţească din Londra, mi se păruse exact ca femeile aşezate aici pe la mese: o frumuseţe nordică şi blondă din Oslo, studiind istoria artei într-o metropolă internaţională, care o mai făcea pe modelul când şi când, se opunea războiului, sărăciei şi-i plăcea să se distreze şi să se simtă bine. Greşeam. Abia după trei ore şi vreo şase halbe de Guinness mi-am dat seama de eroare. Era, mai întâi, interesată cu adevărat de arte, aproape până la nivel de tocilară. Se arăta apoi capabilă să-şi formuleze articulat frustrarea de a face parte dintr-un sistem care poartă război împotriva unora care nu doresc să facă parte din capitalismul occidental. Diana îmi explicase că exploatarea ţărilor sărace de Vestul capitalist minus ajutorul umanitar acordat acestora de acelaşi Occident dădeau cu plus. În al treilea rând, Diana arătase că are simţul umorului, genul meu de simţ al umorului, o condiţie necesară pentru ca indivizi de teapa mea să pună gheara pe femei mai înalte de un metru şaptezeci. Iar în al patrulea – şi asta fusese neîndoielnic cireaşa de pe tort – era slabă la limbi străine şi bună la gândire logică. Vorbea o engleză poticnită, ca să nu fiu nepoliticos, şi-mi spusese, zâmbind, că nici nu-i trecuse prin cap vreodată să se apuce de franceză ori spaniolă. O întrebasem apoi dacă are creier masculin şi dacă-i place matematica. Nu făcuse decât să ridice din umeri, însă insistasem şi-i povestisem despre interviuri de

angajare la Microsoft unde candidaţilor li se oferea spre rezolvare o anumită problemă de logică.

— Ideea ar fi să se urmărească şi cum rezolvă provocarea candidatul, nu doar dacă o poate rezolva.

— Spune-o atunci, zisese ea.

— Numere prime…

— Stai! Ce-s alea numere prime, că am uitat?

— Numere care se pot împărţi doar la ele însele şi la unu.

— A, da, spusese fără ca ochii să-i capete acea expresie goală pe care o au adesea femeile când numerele prime sunt introduse în conversaţie.

Aşa că am continuat.

— Numerele prime sunt adesea două cifre consecutive impare. Ca 11 şi 13. 29 şi 31. Mă urmăreşti?

— Te urmăresc.

— Există cazuri în care trei numere impare consecutive sunt toate numere prime?

— Normal că nu, a zis ea ducând la gură paharul de bere.

— Aşa? De ce nu?

— Mă crezi proastă? Într-o secvenţă de cinci numere consecutive, unul dintre numerele impare trebuie să fie divizibil cu trei. Mai departe.

— Mai departe?

— Da, care e problema de logică? zisese luând o gură bună de bere şi aşteptând plină de o curiozitate deloc trucată.

La Microsoft, candidaţilor li se dau trei minute ca să facă demonstraţia pe care ea mi-o oferise în trei secunde. În medie, doar cinci dintr-o sută reuşesc. Şi cred că în momentul acela mă îndrăgostisem de ea. Ţin minte, cel puţin, că mâzgălisem pe şerveţel: *Angajată.*

Ştiusem, în acelaşi timp, că trebuie s-o fac să se îndrăgostească de mine chiar acolo, în timp ce eram aşezaţi; de îndată ce m-aş fi ridicat, vraja s-ar fi rupt. Aşa că am vorbit. Şi-am tot vorbit. Am reuşit, vorbind, să mă înalţ de-un metru optzeci şi cinci. Mă pricep la vorbă. Însă

m-a întrerupt în plină vervă.

— Îţi place fotbalul?

— Ţie…? întrebasem, perplex.

— QPR joacă cu Arsenal în Cupa Ligii, mâine. Interesat?

— Cum să nu? mă grăbisem să rostesc.

Mă refeream, firește, la ea. De fotbal nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

★

Purtase o eşarfă cu dungi albastre şi albe şi răcnise până dăduse în răguşeală, în pâcla tomnatică a Londrei de pe Loftus Road, în vreme ce echipa ei amărâtă, Queens Park Rangers, era călcată în picioare de sora-i mai mare, Arsenal. Îi studiasem fascinat chipul cuprins de înflăcărare, fără să pricep mai mult din tot meciul decât că Arsenal purtau tricouri drăguţe, cu roşu şi alb, în vreme ce QPR avea dungi albastre în diagonală pe fundal alb, făcându-i pe jucători să arate ca nişte acadele umblătoare.

Întrebasem, la pauză, de ce nu-şi alege o echipă campioană ca Arsenal în locul unei caricaturi caraghioase precum QPR.

— Fiindcă au nevoie de mine.

Chiar aşa. *Au nevoie de mine.* Am intuit, în vorbele ei, o înţelepciune pe care n-o puteam cuprinde. Râsese cu râsul ei gâlgâit şi secase paharul cu bere.

— Sunt ca nişte bebeluşi neajutoraţi. Uită-te la ei. Sunt aşa de *drăgălaşi.*

— Şi au şi ţoale de bebeluşi, zisesem. Deci… lăsaţi copiii să vină la mine, asta ţi-e deviza în viaţă?

— Hmm, replicase lăsându-şi capul într-o parte şi privindu-mă poznaş, ar putea să devină.

Ne întrecuserăm în hohote de râs. Hohote zgomotoase, eliberatoare.

Nu mai ţin minte cu ce rezultat s-a încheiat meciul. Sau, de fapt, da: un sărut în faţa unui cămin de fete cu reguli stricte de pe Shepherd’s Bush. Şi o noapte singuratică apoi, nedormită, populată de sălbatice reverii.

Zece zile mai târziu, îi priveam chipul în lumina pâlpâitoare a unei lumânări înfipte în gâtul unei sticle de

vin de pe noptiera ei. Am făcut dragoste pentru întâia oară şi ea a ţinut ochii închişi, cu o venă de pe frunte umflată şi cu variate expresii pe chip, trecând de la furie la durere, în vreme ce şoldul i se izbea de al meu. Aceeaşi pasiune cu care urmărise cum e scoasă QPR din competiţie. A zis apoi că-i place părul meu. Un refren pe care-l tot auzisem în viaţă, dar era de parcă acum îl auzeam pentru întâia oară.

Aveau să se scurgă şase luni până să-i spun că, doar fiindcă tata lucra în diplomaţie, nu însemna că e neapărat şi diplomat.

— Şofer, repetase trăgându-mă spre ea şi sărutându-mă pe obraz. Adică poate împrumuta limuzina ambasadorului ca să ne ia de la biserică?

Nu răspunsesem atunci, însă în primăvara aceea ne-am căsătorit, mai mult de formă decât fastuos, la biserica St Patrick din Hammersmith. Lipsa de fast se datora faptului că o convinsesem pe Diana să facem o nuntă fără prieteni şi familie. Fără Tati. Doar noi, puri şi inocenţi. Diana însufleţea atmosfera, era în formă; era într-una de zile mari, strălucea cât doi sori şi-o lună pe deasupra. Norocul făcea că şi QPR fusese promovată în aceeaşi după-amiază, iar taxiul s-a târât până la cuibuşorul ei din Shepherd's Bush printr-o procesiune veselă de flamuri şi steaguri în culori de acadea. Voioşie mare peste tot. Abia după ce ne mutaserăm înapoi în Oslo, Diana adusese vorba, pentru prima oară, de copii.

M-am uitat la ceas. Ove ar fi trebuit să ajungă. Am ridicat ochii spre oglinda din spatele tejghelei şi i-am întâlnit pe cei ai unei blonde. Privirile ni s-au încrucişat cam cât trebuia ca să ne dăm seama dacă vrem sau nu. Atrăgătoare în stil pornografic, operaţii estetice de calitate. Nu voiam. Aşa că ochii mi-au alunecat mai departe. Aşa şi începuse, de fapt, singura şi ruşinoasa mea aventură: cu ochi aţintiţi prea mult. Primul act se produsese la galerie. Al doilea aici, la Sushi & Coffee. Actul trei avusese deznodământul într-un apartament din Eilert Sundtsgate. Lotte aparţinea acum trecutului, în ce mă privea, şi una ca asta n-avea să se mai întâmple în veci. Mi-

am rotit privirea prin încăpere şi m-am oprit.

Ove stătea la o masă de lângă uşă. Voia să atragă atenţia, citind ostentativ *Dagens Nœringsliv,* un ziar financiar. O idee amuzantă în sine. Ove Kjikerund era nu doar teribil de plictisit de oscilaţiile acţiunilor şi obligaţiunilor, ca şi de mai tot ce se petrecea în aşa-numita societate, dar abia dacă reuşea să citească. Sau să scrie. Încă văd în faţa ochilor CV-ul cu care aplicase pentru slujba de şef al securităţii la Tripolis: avusese atâtea greşeli de ortografie, că mă buşise râsul.

M-am lăsat să alunec de pe scaunul înalt şi m-am apropiat de masa lui. Împăturise ziarul. Am arătat spre gazetă cu bărbia. A răspuns cu un surâs fugar, indicând că isprăvise cu ea. Am luat fără o vorbă ziarul şi m-am întors la locul meu de la bar. Am auzit, un minut mai târziu, cum se deschide uşa şi, când m-am uitat iarăşi în oglindă, am văzut că Ove Kjikerund nu mai era. Am răsfoit printre paginile cu cotaţii bursiere, apucând discret cheia care-mi fusese lăsată şi strecurând-o în buzunarul sacoului.

M-am întors la birou, unde mă aşteptau, pe telefonul mobil, şase mesaje text. Pe cinci le-am şters fără să le citesc şi l-am deschis pe cel de la Diana.

Nu uita de vernisajul din seara asta, scumpule. Eşti mascota mea norocoasă.

Adăugase şi un emoticon cu ochelari de soare, una dintre sofisticăriile telefonului Prada pe care i-l dăruisem cu ocazia celei de-a treizeci şi una aniversări, în vara asta. „Exact asta am vrut!” zisese deschizând darul. Ştiam însă amândoi ce voia. Şi ce n-aveam de gând să-i ofer. Însă minţise şi mă sărutase. Ce altceva îi mai poţi cere unei femei?

3. Vernisaj

Un metru şaizeci şi opt. Nu-mi trebuie un psiholog cu creierul mort să-mi explice că există un factor compensator implicat, că statura mică e un imens brânci motivaţional. Un număr surprinzător de mare de capodopere artistice ale umanităţii au fost create de indivizi mărunţei. Am cucerit imperii, am cugetat gândurile cele mai isteţe, ne-am tras-o cu cele mai frumoase stele ale ecranului: am fost, pe scurt, întotdeauna în căutarea pantofilor cu cele mai înalte tocuri. O groază de idioţi au făcut descoperirea că unii orbi sunt dăruiţi pentru muzică şi că unele persoane cu autism pot rezolva în cap radicali, iar asta i-a dus la concluzia că toate handicapurile sunt binecuvântări deghizate. Ăsta, în primul rând, e un nonsens. În al doilea rând, nu sunt totuşi un pitic, ci doar puţintel sub înălţimea medie. În al treilea, mai bine de şaptezeci la sută dintre toţi cei care ocupă poziţii de conducere au o înălţime peste medie. Înălţimea corelează pozitiv, potrivit studiilor, şi cu inteligenţa, venitul obţinut şi nivelul de popularitate. Când nominalizez pe cineva pentru un post de top, înălţimea este unul dintre cele mai importante criterii. Înălţimea duce cu gândul la respect, încredere şi autoritate. Oamenii înalţi sunt vizibili, nu se pot ascunde, sunt stăpâni, n-au răutate în ei, trebuie să iasă în evidenţă, să fie luaţi la socoteală. Oamenii scunzi se foiesc în mâlul de pe fundul apei, au planuri ascunse, liste de priorităţi care se învârt în jurul faptului că sunt scunzi.

Astea toate, firește, sunt numai tâmpenii, însă când propun un candidat, nu o fac fiindcă persoana în cauză ar fi cea mai bună, ci fiindcă ea va fi angajată de client. Le furnizez un cap îndeajuns de bun, plasat pe corpul pe care şi-l doresc. Capul nu au calitatea să-l judece; corpul îl văd cu ochii lor. La fel ca putred-de-bogaţii aşa-zişi cunoscători într-ale artelor de pe la expoziţiile Dianei, care nu au calificarea să-şi dea cu părerea despre portret, însă sunt în

stare să citească semnătura artistului. Lumea e plină de tipi care dau bani grei pe tablouri proaste făcute de artişti buni. Şi de căpăţâni mediocre cocoţate pe trupuri înalte.

Am condus noul meu Volvo S80 în sensul giratoriu, apoi am început să urc spre proaspăta, arătoasa şi parcă prea costisitoarea noastră casă din Volksenkollen. Am cumpărat-o fiindcă Diana căpătase, când ne duseserăm la vizionare, o expresie îndurerată. Vena de pe frunte, cea care avea tendinţa să se lăţească ori de câte ori făceam dragoste, i se albăstrise şi zvâcnea deasupra ochilor ei migdalaţi. Ridicase braţul drept şi-şi potrivise după ureche o şuviţă scurtă de păr de culoarea paielor, încercând parcă să audă mai bine, să asculte atentă, să se asigure că ochii n-o înşelau; că asta era casa pe care-o tot căutase. Nici nu mai fusese nevoie să spună ceva; ştiusem îndată că ăsta ne este căminul. Chiar şi după ce sclipirea din ochi i se stinsese când agentul imobiliar ne informase că au deja o ofertă de un milion şi jumătate peste preţul de pornire, ştiusem că trebuie s-o cumpăr pentru ea. Fiindcă era singura jertfă pe care o putusem face ca s-o conving să nu aibă copilul pe care şi-l dorea. Nu-mi mai amintesc ce argumente am folosit atunci în favoarea avortului, ştiu doar că niciunul nu era adevărat. Lucrurile stăteau, de fapt, astfel: eram două persoane care ocupau un spaţiu exorbitant de 320 de metri pătraţi, unde nu era loc pentru copil. Nici pentru copil şi nici pentru mine. O ştiam pe Diana. E, spre deosebire de mine, de o perversă monogamie. Aş fi urât copilul ăla din prima zi. Aşa că, în loc de asta, am preferat să-i ofer un nou început, un cămin şi o galerie.

Am virat pe alee. Uşa de la garaj, care simţise de mult apropierea maşinii, s-a deschis automat. Automobilul a alunecat în întunecimea răcoroasă şi motorul a emis un ultim zumzet în vreme ce poarta metalică s-a închis în urma mea. Am ieşit pe uşa din dos a garajului şi-am pornit pe cărăruia pietruită spre casă. O construcţie magnifică, de epocă, din 1937, proiectată de Ove Bang, arhitectul funcţionalist care considera costul mai puţin important

decât estetica, fiind astfel un suflet pereche al Dianei.

M-am gândit adesea că am putea vinde tot şi să ne mutăm într-un loc ceva mai normal, mai mic, ba chiar mai practic. Însă ori de câte ori vin acasă şi e ca acum, cu cerul jos, tomnatic, care face contururile să se desluşească limpede, cu jocul ăsta de lumini şi umbre şi pădurea în veşmânt de toamnă în spate, ferecată în aur şi aramă, ştiu că nu e cu putinţă. Că nu m-aş putea opri. E simplu, o iubesc pe Diana şi n-aş putea proceda altminteri. Cu asta venea şi restul: casa, gaura neagră financiară reprezentată de galerie, costisitoarele şi deloc necesarele mele demonstraţii ale iubirii şi ale unui stil de viaţă pe care nu ni-l puteam permite. Şi toate asta ca să-i alin oful.

Am descuiat, mi-am azvârlit pantofii din picioare şi-am dezactivat alarma în cele douăzeci de secunde pe care le aveam la dispoziţie înainte să se declanşeze. Negociasem mult codul cu Diana, înainte de a ajunge la o înţelegere. Ea voise DAMIEN, după artistul preferat, Damien Hirst, eu însă ştiam că era numele pe care i-l dăduse bebeluşului nostru avortat şi insistasem să ne oprim asupra unui şir oarecare de cifre şi litere imposibil de ghicit. Şi cedase. Ca întotdeauna când mă ţineam pe poziţie, când îmi încordam muşchii. Diana nu se încorda. Era moale. Nu slabă, însă moale şi flexibilă. Ca argila, pe care şi cea mai uşoară apăsare lasă urme. Lucrul ciudat era că se făcea mai mare şi mai puternică pe măsură ce lăsa de la ea tot mai mult. Iar eu deveneam mai slab. Până ce ajunsese să mă domine, cu statura de înger gigant, pe un firmament împestriţat cu vinovăţii, datorii şi remuşcări. Şi oricât aş fi trudit, oricâte capete aduceam acasă la capătul zilei, oricâte bonusuri aş fi încasat de la biroul central din Stockholm, nu era destul ca să-mi asigure mântuirea.

Am urcat la etaj, unde se află camera de zi şi bucătăria, mi-am scos cravata, am deschis frigiderul Sub-Zero şi m-am servit cu o sticlă de San Miguel. Nu obişnuitul Especial ci 1516, berea extralight pe care o preferă Diana fiindcă e fabricată conform legii purităţii. Din camera de zi mi-am aruncat privirea spre grădină, spre garaj şi spre vecini.

Oslo, fiordul, Skagerrak, Germania, lumea întreagă. Şi mi-am dat seama că isprăvisem deja berea.

Am luat încă una şi-am coborât la parter, să mă schimb pentru vernisaj.

Am observat, trecând pe lângă Camera Interzisă, că uşa e crăpată. Am împins-o şi am remarcat imediat că Diana pusese flori proaspete în faţa micuţei siluete de piatră aflate pe masa joasă, ca un altar, de sub cadrul ferestrei. Masa e singura piesă de mobilier din cameră şi chipul de piatră arată ca un copil care arborează zâmbetul mulţumit al lui Buddha. Lângă flori am văzut o pereche de pantofiori de copil şi o zornăitoare galbenă.

Am intrat, am luat o înghiţitură de bere, m-am lăsat pe vine şi mi-am trecut degetele peste suprafaţa netedă a capului statuetei. Era o *mizuko jizo,* întruchipare care, potrivit tradiţiei japoneze, protejează copiii avortaţi, *mizuko* – care înseamnă „copilul apei". Îl adusesem după o „vânătoare de capete" lipsită de succes de la Tokio, în primele zile de după avort, când Diana era zdrobită încă, socotind că o va alina întru câtva. Engleza vânzătorului fusese prea proastă ca să înţeleg toate amănuntele, însă tradiţia japoneză pare să spună că, atunci când fetusul moare, sufletul copilului revine la starea sa fluidă originară – devine un copil al apei. Care – dacă bagi în combinaţie şi-un pic de budism în stil japonez – aşteaptă renaşterea. Între timp, trebuie să execuţi ceva numit *mizuko kuyo,* ceremonii şi ofrande simple menite să apere sufletul copilului nenăscut şi, totodată, să-i apere pe părinţi de răzbunarea copilului apei. Despre asta nu i-am spus o vorbă Dianei. Fusesem fericit la început, iar ea păruse să-şi găsească îmbărbătare în figurina de piatră. Însă, cum al său *jizo* devenise treptat o obsesie şi ceruse să şi-l instaleze în dormitor, trebuise să pun piciorul în prag. Declarasem că, de acum înainte, nu mai are voie să se roage şi să aducă ofrande figurinei. Deşi nu fusesem foarte strict în această privinţă. Fiindcă ştiam c-aş fi putut s-o pierd pe Diana. Iar asta ar fi fost de neiertat.

Am intrat în biroul meu, am pornit computerul şi-am

căutat pe net până ce-am găsit o imagine de înaltă rezoluţie a *Broşei* lui Edvard Munch, lucrare cunoscută şi sub numele de *Eva Mudocci.* Trei sute cincizeci de mii pe piaţa legală. Ceva peste două sute de mii pe piaţa mea. Cincizeci la sută tăinuitorului, apoi alţi douăzeci la sută lui Kjikerud. Optzeci de mii pentru mine. Aşa se împărţea de obicei; nu prea merita efortul şi cu siguranţă nu merita riscul. Imaginea era alb-negru. 58 de centimetri pe 45. Cam cât o foaie A2. Optzeci de mii. Prea puţin ca să plătesc următoarea tranşă a ipotecii. Şi nici pe departe suficient pentru acoperirea deficitului de anul trecut al galeriei, sumă pe care îi promisesem contabilului s-o plătesc pe parcursul lunii noiembrie. Nu ştiu de ce, dar şi intervalele de timp dintre apariţiile unor tablouri decente se tot lungeau. Ultima lucrare, *Model pe tocuri* de Søren Onsager, ajunsese cu mai bine de trei luni în urmă şi, chiar şi aceea, abia dacă adusese şaizeci de mii.

Trebuia să se întâmple ceva, şi repede. QPR trebuia să înscrie un gol jalnic, din ofsaid neobservat de arbitru, care – pe merit ori nu – să-i trimită în finală. Auzisem de asemenea întâmplări. Am oftat şi-am trimis la imprimantă *Eva Mudocci.*

★

Urma, la serată, şampanie, aşa că am sunat cerând un taxi. Am urcat în maşină, am spus numele galeriei, ca de obicei – o modalitate de a ne testa abilităţile în vânzări – însă, tot ca de obicei, şoferul n-a făcut decât să se uite la mine în oglindă, nedumerit.

— Erling Skjalgssonsgate, am oftat.

Discutasem cu Diana despre locaţie cu mult timp înainte ca ea să fi ales sălile. Voisem să mă asigur că galeria o să se afle pe axa Skillebekk-Frogner, fiindcă aici găseşti clienţi cu dare de mână şi alte galerii de un anume *niveau.* Să ai sediul în afara acestui tărâm poate însemna, pentru o galerie nouă, moartea. Idealul Dianei fusese Serpentine Galery din Hyde Park-ul londonez şi se arătase decisă că galeria nu va da către vreuna dintre arterele comerciale aglomerate gen Bygdøy allé ori Gamle Drammensvei, ci se

va situa pe o stradă liniştită, unde să fie loc de contemplaţie. Pe lângă asta, un spaţiu mai retras punea accent pe exclusivism, arăta că e un loc pentru iniţiaţi, cunoscători.

Mă declarasem de acord, gândindu-mă că, măcar, chiria nu mă va ruina cu totul.

Asta până ce adăugase că, în acest caz, ar mai putea rămâne ceva bani pentru nişte metri pătraţi suplimentari de salon, unde să poată da recepţii după vizionările private. De fapt, pusese deja ochii pe un spaţiu din Erling Skjalgssonsgate, unul perfect, cel mai bun dintre cele mai bune. Mie îmi revenise plăcerea de a boteza locul: Galleri E. E vine de la Erling Skjalgssonsgate. Formularea imita totuşi denumirea celei mai bine administrate galerii din oraş, Galleri K şi arăta, speram eu, că ne adresam clienţilor înstăriţi, moderni şi care ţin la calitate.

Nu mai adusesem vorba despre faptul că pronunţia în norvegiană făcea numele să sune a *galeria.* Dianei nu-i plăceau genul ăsta de remarci ieftine.

Contractul fusese semnat, laborioasa muncă de decorare iniţiată şi prăbuşirea noastră financiară, asigurată. Am observat, când taxiul a oprit în faţa galeriei, mai multe automobile Jaguar şi Lexus parcate decât de obicei. Semn bun, deşi fireşte că s-ar fi putut datora vreunei recepţii pe la ambasadele învecinate ori poate că Celina Midelfart dădea o petrecere în fortăreaţa sediului ei.

Prin sistemul de sonorizare se prefira muzică ambientală din anii ’80, la un volum plăcut de scăzut. Urmau Variaţiunile Goldberg. Pregătisem cu mâna mea CD-ul pentru Diana.

Locul era deja destul de animat, deşi nu se făcuse decât opt jumătate seara. Tot un semn bun – clientela de la Galleri E nu apare de obicei decât după nouă şi jumătate. Diana îmi explicase că vizionările private care gem de lume sunt considerate vulgare; cele la care lumea nu dă buzna accentuează senzaţia exclusivistă. Mie mi se părea însă că dacă erau mai mulţi oameni, aveau să se vândă mai multe tablouri. Am salutat în dreapta şi-n stânga, fără să-

mi răspundă cineva, şi-am apucat-o glonţ spre barul mobil. Barmanul permanent al Dianei, Nick, mi-a întins un pahar cu şampanie.

— Scumpă? am zis, gustând bulele amărui.

— Şase sute.

— Am face bine să şi vindem ceva tablouri, am zis. Cine-i artistul?

— Atle Nørum.

— Îi ştiu numele, Nick, doar că nu ştiu cum arată.

— Acolo e, a spus Nick înclinându-şi spre dreapta capul negru ca abanosul. Lângă soţia ta.

Am băgat de seamă că artistul era o namilă de om cu barbă, dar atâta tot. Fiindcă ea îl eclipsa.

O pereche de pantaloni albi de piele îi strângeau picioarele lungi şi zvelte, făcând-o să pară chiar mai înaltă decât era. Buclele îi cădeau de ambele părţi ale bretonului tăiat drept, iar rama asta perpendiculară întărea impresia de bandă desenată japoneză. Sub lumini, bluza largă de mătase licărea aproape albăstrui pe umerii ei înguşti şi musculoşi şi pe sâni, care păreau din profil două valuri perfect formate. Dumnezeule, ce bine i-ar fi stat cu cerceii ăia cu diamante!

Fără tragere de inimă, privirea mi s-a desprins de ea şi-a început să scaneze restul sălii. Invitaţii stăteau în picioare, în faţa tablourilor, conversând politicoşi. Finanţişti bogaţi, de succes (la costum şi cravată) şi vedete de soiul potrivit (sacou şi tricou de firmă), dintre cei care realizaseră ceva în viaţă. Femeile (rochii de designer) erau actriţe, scriitoare sau politiciene. Se ivise şi stolul de tineri artişti rebeli, aşa-zis promiţători şi cu reputaţie de coate-goale (blugi găuriţi, tricouri cu slogane), şleahta celor pe care-i numeam, în sinea mea, QPR. Când, la început, strâmbasem din nas la vederea acestor elemente pe lista invitaţilor, Diana argumentase că ne trebuie „ceva sare şi piper”, nişte viaţă, ceva un pic mai primejdios decât sponsori ai artelor frumoase, investitori calculaţi şi cei apăruţi doar ca să-şi cosmetizeze un pic imaginea publică. În regulă, numai că ştiam că cei din şleahta asta fuseseră îngăduiţi

aici doar fiindcă se rugaseră de Diana să fie invitaţi. Şi cu toate că Diana era conştientă că veniseră să agaţe cumpărători pentru operele proprii, se ştia bine că soţia mea nu e în stare să refuze dacă i se cere un serviciu. Am băgat de seamă câţiva inşi – bărbaţi mai ales – care aruncau când şi când priviri furişe către Diana. N-aveau decât. Era mai de soi decât orice aveau ei să capete vreodată de la viaţă. Nu era doar o presupunere, ci un fapt logic solid: soţia mea era crema cremelor. Şi îmi aparţinea doar mie. Am încercat să nu mă chinui singur, găsind deocamdată liniştea sufletească pentru că ea părea să fie oarbă, mereu, la atenţiile lor.

I-am numărat pe bărbaţii cu cravate. Ei sunt, de regulă, cumpărătorii. Metrul pătrat de lucrare a lui Nørum face cam cincizeci de mii. Cu cincizeci la sută comision dat galeriei n-ai nevoie să vinzi foarte mult pentru ca seara să devină profitabilă. Altfel spus: ar fi fost bine ca lucrurile să stea aşa, fiindcă artişti precum Nørum nu se găsesc pe toate drumurile.

Şiruri de oameni intrau acum pe uşi, aşa că a trebuit să-i las să avanseze către tava cu paharele de şampanie.

Am pornit agale spre soţia mea şi spre artistul serii, ca să-i spun că sunt un admirator înfocat de-ai lui. O exagerare, evident, dar nu o minciună gogonată; tipul se pricepea, asta era neîndoielnic. Însă, tocmai când dădeam să-i întind mâna, artistul a fost înhăţat de un bărbat care vorbea cu stropi, pe care era evident că-l ştie, şi târât către o femeie care chicotea, părând să aibă nevoie la toaletă urgent.

— Arată bine, am zis oprindu-mă lângă Diana.

— Bună, scumpule.

Mi-a zâmbit din înalt, apoi le-a indicat cu un gest gemenelor să mai dea un tur cu aperitivele. Sushi ieşea din discuţie, însă sugerasem un nou furnizor algerian, nord-african cu influenţe franţuzeşti. Foarte picant, în toate sensurile. Vedeam însă că iarăşi comandase mâncare de la Bagatelle. Era bună şi asta, fireşte. Doar că de trei ori mai scumpă.

— Veşti bune, dragostea mea, a zis strecurându-şi palma în mâna mea. Mai ţii minte postul de care mi-ai povestit, disponibil la firma aceea din Horten?

— Pathfinder, da. Ce-i cu ea?

— Le-am găsit candidatul perfect.

Am privit-o cu uşoară uimire. Ca recrutor, fireşte că foloseam uneori portofoliul de clienţi al Dianei şi cercul ei de cunoştinţe, care număra o mulţime de ştabi într-ale afacerilor, fără să mă mustre vreun pic conştiinţa; că doar eu, până la urmă, finanţam gaura asta în buget. Neobişnuit era că Diana însăşi găsise un candidat anume pentru o slujbă anume.

Diana m-a luat de braţ, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Îl cheamă Clas Greve. Tată olandez, mamă norvegiană. Sau viceversa. În fine… Nu mai lucrează de trei luni şi tocmai s-a mutat în Norvegia ca să renoveze o casă moştenită. A fost preşedintele uneia dintre cele mai mari companii europene în domeniul tehnologiei GPS, cu sediul la Rotterdam, coproprietar al companiei înainte să fie cumpărată, în primăvara asta, de americani.

— Rotterdam, am zis, sorbind din şampanie. Cum se numeşte compania?

— HOTE.

Mai că mi-a rămas şampania în gât.

— HOTE? Eşti sigură?

— Destul de sigură.

— Ai numărul tipului?

— Nu.

Am gemut. HOTE. Pathfinder declarase HOTE compania lor europeană model. Cum era acum cazul cu Pathfinder, HOTE fusese o afacere mică în domeniul tehnologiei, specializată în furnizarea de tehnologie GPS către industria de apărare europeană. Un fost preşedinte de-acolo ar fi fost ideal. Şi era urgent. Toate agenţiile de recrutare susţin că nu primesc însărcinări decât dacă au exclusivitate, fiindcă e condiţia necesară unei munci serioase, sistematice. Însă, dacă morcovul e suficient de

mare şi de portocaliu, când salariul anual brut începe să se apropie de şapte cifre, îşi cam calcă pe principii cu toţii. Şi poziţia de conducere la Pathfinder era impozantă, extrem de portocalie şi deosebit de competitivă, însărcinarea fusese lăsată în grija a trei agenţii: Alfa, ISCO şi Korn/Ferry International. Trei dintre cele mai bune. De aceea, în situaţia de faţă, nu era vorba doar despre bani. Ori de câte ori suntem plătiţi în funcţie de rezultat, încercăm să obţinem ceva parale care să acopere costurile activităţilor noastre şi-apoi încă o sumă în caz că prezentăm clienţilor un candidat potrivit necesităţilor lor. Însă plata serioasă se face doar dacă firma oferă postul persoanei recomandate de noi. N-am nimic împotrivă, însă chestiunea, de fapt, se reduce *cu adevărat* la atât: trebuie să câştigi. Să fii cel mai tare din parcare. Ăla cu tocurile cele mai înalte.

M-am aplecat spre Diana:

— Auzi, scumpo, asta-i important. Ai cumva idee cum să dau de el?

A chicotit:

— Ce drăguţ eşti când începe să te intereseze ceva, dragule.

— Ştii unde…

— Fireşte.

— Unde, unde?

— Uite-l, e chiar acolo, a zis arătând cu mâna.

În faţa unuia dintre tablourile atât de expresive ale lui Nørum – înfăţişând o scenă sado-masochistă cu un bărbat legat, sângerând, cu cagulă sado-maso pe cap – poposise o siluetă zveltă, cu spinarea dreaptă, la costum. Lumina i se reflecta în ţeasta lucioasă, bronzată. La tâmple avea păienjenişuri de vene groase. Costumul era făcut la comandă. La Savile Row, am presupus. Nu purta cravată.

— Să-l aduc încoace, dragul meu?

Am dat din cap că da şi am privit-o în acţiune. M-am pregătit. Am băgat de seamă uşoara plecăciune graţioasă pe care a făcut-o când Diana s-a apropiat şi a arătat cu degetul. S-au îndreptat apoi spre mine. Am zâmbit, nu prea

larg însă, şi-am întins uşor mâna, cu puţin înainte să se oprească în faţa mea, însă nu înainte de vreme. Corpul mi s-a răsucit spre el, privirea mea i-a căutat ochii. Şaptezeci şi cinci la sută.

— Roger Brown, mă bucur să vă cunosc, am zis pronunţându-mi numele şi prenumele în stil englezesc.

— Clas Greve. Plăcerea e de partea mea.

În afara acestui salut formal deloc după tipic norvegian, nivelul său de stăpânire a limbii era aproape perfect. Palma îi era caldă, uscată, strângerea de mână fermă, însă nu din cale-afară de puternică, cu durata recomandată de trei secunde. Ochii îi erau calmi, curioşi, alerţi; iar zâmbetul, prietenos fără să pară forţat. Mă puteam plânge doar de faptul că nu era atât de înalt pe cât sperasem. Un pic sub un metru optzeci, cam dezamăgitor dacă ţineai seama că olandezii sunt campioni mondiali la înălţime, cu o medie de 183,4 centimetri.

S-a auzit un acord de chitară. Un G11sus4 mai exact, acordul cu care începe piesa „A Hard Day's Night" de pe albumul cu acelaşi nume, din 1964, al trupei Beatles. Ştiam asta fiindcă eu descărcasem soneria pe telefonul Prada şi-o selectasem ca ton de apel înainte de a-i dărui mobilul soţiei mele. Diana a ridicat la ureche obiectul subţire, elegant, a lăsat bărbia în piept în semn că-şi cere scuze şi s-a retras câţiva paşi mai încolo.

— Înţeleg că abia v-aţi mutat, *herr* Greve.

Mă auzeam vorbind ca într-o piesă veche de teatru radiofonic, folosind desuetele formule de politeţe norvegiene, însă în partea introductivă a ofertei de vânzări e important să te adaptezi şi să-ţi asumi o poziţie mai modestă. Metamorfoza avea să se producă destul de curând.

— Am moştenit apartamentul bunicii din Oscarsgate. E pustiu de câţiva ani şi trebuie renovat.

— Înţeleg.

Am ridicat din sprâncene, zâmbitor şi curios, însă nu insistent. Doar cât trebuie. Dacă era să respecte codul social, ar fi trebuit ca acum să-mi răspundă cu încă un

crâmpei de informaţie.

— Da, a zis Greve. E o pauză plăcută după atâţia ani de trudă.

Nu vedeam niciun motiv pentru care să nu trec direct la subiect.

— La HOTE, din câte înţeleg.

Mi-a aruncat o privire întru câtva surprinsă.

— Cunoaşteţi compania?

— Agenţia de recrutare pentru care lucrez îi are clienţi pe cei de la Pathfinder, competiţia. Aţi auzit de ei?

— Cât de cât. Au sediul în Horten, dacă nu greşesc. O companie mică, dar competentă, aşa e?

— Cred că s-au dezvoltat binişor în lunile de după ce a ieşit firma dumneavoastră din circulaţie.

— Lucrurile se mişcă iute în industria GPS, a spus Greve, rotind între degete paharul de şampanie. Toţi se gândesc doar la extindere. Deviza este „Extinde-te sau crapă”.

— Aşa am înţeles şi eu că ar fi. Poate de aceea a fost vândută HOTE?

Zâmbetul lui Creve a iscat pe chipul său bronzat, în jurul ochilor albastru-deschis, o reţea de riduri fine.

— Cea mai rapidă cale de creştere este, după cum ştiţi, să te laşi cumpărat. Experţii au ajuns la concluzia că acele companii GPS care nu se regăsesc în primele cinci locuri pe listă la doi ani de la înfiinţare au şanse mari să fie ruinate.

— Parcă n-aţi fi de acord…

— Cred că inovaţia şi flexibilitatea sunt cele mai importante criterii pentru supravieţuire. Şi astfel, atâta vreme cât există suficiente fonduri, e mai nimerită o unitate mică şi uşor adaptabilă decât una de dimensiuni mari. Trebuie să vă mărturisesc că, deşi m-am îmbogăţit vânzând HOTE, n-am fost de acord cu vânzarea şi mi-am dat demisia imediat după aceea. Nu sunt, se pare, sincronizat cu gândirea actuală…

Din nou surâsul acela care-i înmuia exteriorul dur însă bine îngrijit.

— Ori poate că am eu impulsuri de luptător de gherilă. Tu ce crezi?

Renunţase la pluralul de politeţe. Un semn bun.

— Ştiu doar că Pathfinder caută un şef nou, am zis făcându-i lui Nick un semn că ne mai trebuie şampanie. Cineva care să reziste la presiunile companiilor străine.

— Aşa?

— Iar mie mi se pare că ai fi un candidat foarte promiţător. Interesat?

Greve a izbucnit în râs, un râs molipsitor.

— Să mă ierţi, Roger, dar am un apartament de renovat.

Numele de botez.

— Nici n-am crezut că o să te intereseze poziţia, Clas. Dar m-am gândit că nu strică să arunc o vorbă.

— N-ai văzut apartamentul, Roger. E vechi. Şi mare. Ieri am găsit o cameră nouă în spatele bucătăriei.

L-am privit. Nu era doar meritul costumului că-l făcea să arate atât de bine; tipul era şi în formă. Ba chiar într-o formă, aş zice, de zile mari. Nu se vedeau muşchi proeminenţi, ci doar tăria vânoasă care se dezvăluie cu discreţie în vasele de sânge de pe gât, în poziţia corporală, în bătăile calme ale inimii, în capilarele albăstrui, oxigenate de pe dosul palmelor lui. Cu toate acestea, lăsa să se ghicească, pe sub ţesătura sacoului, o forţă musculară neobişnuită. Energie, mi-am zis. Energie nemărginită. Mă hotărâsem deja: îl voiam prins în mreje.

— Îţi place arta, Clas? am zis, întinzându-i unul dintre paharele cu şampanie aduse de Nick.

— Da şi nu. Îmi place arta care dezvăluie ceva. Însă majoritatea lucrurilor pe care le văd pretind că au în posesie un adevăr sau o frumuseţe care nu e acolo. O fi fost în mintea artistului, însă lipseşte talentul comunicării. Dacă nu văd frumuseţe sau adevăr, înseamnă că nu-s acolo şi cu asta, basta. Un artist care se tot lamentează că e neînţeles e aproape întotdeauna un artist slab care, mă tem, a fost înţeles prea bine.

— Suntem pe aceeaşi lungime de undă, am zis, ridicând paharul.

— Multora le trec cu vederea lipsa de talent, asta fiindcă, probabil, mi s-a repartizat atât de puţin şi mie, a spus Greve, abia înmuindu-şi buzele în şampanie. Însă nu şi artiştilor. Noi, cei netalentaţi, ne câştigăm existenţa cu trudă şi-i plătim pe ei să se joace în locul nostru. Nu zic, aşa merg lucrurile. Dar în cazul ăsta trebuie să se joace al naibii de bine.

Văzusem deja destul şi ştiam că rezultatele verificărilor şi interviurile amănunţite n-ar fi făcut decât să confirme ce ştiam. Era omul de care aveam nevoie. Nici dacă li s-ar fi dat doi ani celor de la ISCO ori de la Mercuri Urval n-ar fi izbutit să descopere un candidat atât de perfect.

— Ştii ce, Clas? O să trebuiască să stăm de vorbă. Asta fiindcă a insistat Diana, am zis şi i-am întins cartea de vizită.

Nu era nicio adresă trecută, niciun număr de fax ori adresa vreunui site, doar numele meu, numărul de mobil şi cuvântul Alfa scris cu litere minuscule într-un colţ.

— Ţi-am spus că… a dat să zică Greve, examinând dreptunghiul de carton.

— Uite ce e, l-am întrerupt. Nimeni care ţine la viaţă n-o refuză pe Diana. Nu ştiu despre ce-o să vorbim, probabil despre artă. Sau despre viitor. Ori despre decoraţiuni interioare. Ştiu, întâmplător, nişte meseriaşi excelenţi în Oslo, la preţuri dintre cele mai rezonabile. Dar o să vorbim. Ce-ai zice de mâine, la ora trei după-amiază?

Greve s-a mulţumit să-mi zâmbească preţ de câteva clipe, apoi cu palma îngustă şi-a mângâiat bărbia.

— Credeam că ideea de bază a unei cărţi de vizită e să-i ofere celui care o primeşte suficiente informaţii cât să poată face o vizită.

Mi-am căutat stiloul Conklin, am scris pe spatele cărţii de vizită adresa de la birou şi-am privit-o dispărând în buzunarul de la sacoul lui Greve.

— Aştept cu bucurie conversaţia noastră, Roger, dar acum trebuie s-o şterg acasă şi să mă întăresc psihic ca să mă iau la harţă cu tâmplarii în polonă. Spune-i la revedere din partea mea fermecătoarei tale soţii.

Greve s-a înclinat ţeapăn, aproape milităreşte, s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre uşă.

Diana mi s-a alăturat în vreme ce îl urmăream cu privirea.

— Cum a mers, dragule?

— E un specimen fantastic. Uită-te numai cum păşeşte. Ca o felină. Perfect.

— Asta înseamnă că…?

— A pretins, chiar, că nu l-ar interesa postul. Doamne, îi vreau capul pe perete, trofeu, împăiat şi cu dinţii rânjiţi.

Ea a bătut din palme, bucuroasă ca o fetiţă.

— Am ajutat deci? Chiar am contribuit cu ceva?

Am întins braţele şi am cuprins-o pe după umeri. Sălile erau vulgar, miraculos de pline.

— Te declar oficial vânătorească de capete, floricica mea. Cum merg vânzările?

— În seara asta nu vindem nimic, nu ţi-am spus?

Am sperat, o secundă, că nu auzisem bine.

— E doar o… expoziţie?

— Atle n-a vrut să renunţe la niciunul dintre tablouri, a zâmbit ea, parcă cerându-şi iertare. Şi îl înţeleg. Presupun că nici tu n-ai vrea să renunţi la ceva atât de frumos, aşa e?

Am închis ochii şi-am înghiţit în sec. Am încercat să-mi umplu mintea cu gânduri paşnice.

— Crezi că a fost o prostie, Roger? i-am auzit vocea descumpănită, apoi pe mine răspunzând:

— Ba deloc.

I-am simţit apoi buzele pe obraz.

— Eşti aşa de bun, dragul meu. Şi putem oricum să ne ocupăm mai târziu de vânzări. Vizionarea ne face vizibili şi exclusivişti. Ai zis şi tu că asta e foarte important.

M-am străduit să zâmbesc.

— Sigur, scumpo. Exclusivitatea e bună.

Am văzut-o cum se luminează la faţă.

— Şi ştii ce? Am adus un DJ pentru recepţie! Tipul din Blå care pune muzică soul din anii ’70, despre care spuneai tu că-i cel mai bun din oraş…

Şi-a apropiat palmele una de alta, în vreme ce zâmbetul meu părea pe cale să se detaşeze de faţă, să cadă şi să se facă ţăndări pe jos. Însă, în reflexia paharului ei de şampanie ridicat, l-am văzut la locul lui. Acordul lui John Lennon, G11sus4, s-a auzit iarăşi, făcând-o să ducă mâna la buzunarul pantalonilor. Am cercetat-o cu privirea în vreme ce ciripea ceva cuiva care se interesa dacă poate să vină.

— Sigur că poţi, Mia! Absolut deloc, ia şi bebeluşa cu tine. O poţi schimba în birou la mine. Sigur că vrem ţipete de copii, o să mai înviorеze atmosfera! Dar să mă laşi s-o iau în braţe, promiţi?

Doamne, ce-o mai iubesc pe femeia asta.

Ochii au început iarăşi să-mi umble peste cei adunaţi. Şi s-au oprit pe o feţişoară palidă. Putea fi a ei. Lotte. Aceiaşi ochi umbriţi de melancolie pe care-i văzusem, pentru întâia oară, chiar aici. Dar nu, nu era ea. Povestea se sfârşise. Însă imaginea Lottei avea să mă urmărească, precum un câine milog, pentru tot restul serii.

4. Expropriere

— Ai întârziat, a spus Ferdinand de cum am intrat în birou. Şi eşti şi mahmur.

— Jos picioarele de pe masă, am zis dând ocol biroului, pornind computerul şi trăgând jaluzelele.

Lumina era acum mai puţin invazivă, aşa că mi-am dat jos ochelarii de soare.

— Asta înseamnă că vernisajul a fost un succes? a continuat să mă sâcâie Ferdinand, al cărui glas strident era parcă special conceput să mă străpungă până în centrul durerii din creier.

— S-a dansat pe mese, am zis, uitându-mă la ceas.

Era nouă şi jumătate.

— De ce petrecerile cele mai mişto sunt mereu alea la care nu te-ai dus? a oftat Ferdinand. Şi-au venit şi persoane cu notorietate?

— Adică cele pe care le cunoşti tu?

— Celebrităţi, din astea, idiotule, a zis, fluturându-şi afectat încheietura mâinii.

Încetasem să mă mai arăt iritat de felul în care se chinuia să semene cu cineva care are de-a face cu scena.

— Au fost unii, am zis.

— Ari Behn?

— Nu. Încă trebuie să te vezi aici, la douăsprezece, cu Lander şi clientul, aşa-i?

— Chiar aşa. Dar Hank von Helvete a fost? Vendela Kirsebom?

— Gata, afară. Am de lucru.

Ferdinand a arborat o expresie ofensată, însă a făcut cum i-am spus. În clipa în care uşa s-a trântit în spatele lui, m-am apucat să-l caut pe Clas Greve pe internet. După câteva minute, ştiam că fusese şef şi coproprietar al HOTE timp de şase ani, până când compania fusese înstrăinată, că lăsase în urmă o căsnicie cu un model belgian şi că fusese campionul militar al Olandei la pentatlon, în 1985. Eram, de fapt, surprins că nu găsesc mai multe acolo. Prea

bine, până la ora cinci, după interogatoriul tip Inbau, Reid şi Buckley, versiunea mai edulcorată, urma să aflu tot ce pofteam.

Dar aveam ceva de făcut înainte de asta. O minusculă expropriere. M-am sprijinit de spătar şi am închis ochii, îmi plăcea încordarea din timpul acţiunii, însă uram că trebuie să aştept. Inima, chiar în clipa aceea, îmi bătea mai repede decât ar fi fost normal. Un gând mi-a pătruns în minte, că mi-aş fi dorit ca bătaia inimii să se iuţească şi mai tare. Optzeci de mii. E mai puţin decât pare. Fac mai puţin, ajunşi la mine în buzunar, decât valorează pentru Ove Kjikerud. Uneori mi se întâmplă să-l invidiez pe Ove pentru existenţa lui simplă, autonomă. A fost primul lucru pe care l-am verificat când l-am intervievat pentru slujba de şef al agenţiei de securitate: să nu aibă în jur prea multe urechi. Apoi, izbutise să pareze întrebările mele într-un fel care sugera că e la curent cu tehnicile de interogare. Motiv pentru care, verificându-i trecutul, aproape că fusesem uimit când nu-i găsisem numele ataşat vreunei condamnări penale. Aşa că apelasem la o cunoştinţă, o femeie pe care o avem neoficial pe statul de plată. Are o slujbă care-i permite accesul la SANSAK, arhiva de repunere în drepturi în care apar toţi cei care au fost reţinuţi şi apoi eliberaţi din custodia poliţiei, ale căror nume – în ciuda denumirii purtate de arhivă – nu sunt niciodată şterse. Aşa a putut să-mi spună că, până la urmă, nu greşisem defel: Ove Kjikerud fusese anchetat de atâtea ori de poliţie că învăţase pe dinafară modelul de interogatoriu în nouă paşi. Kjikerud totuşi nu fusese pus niciodată sub acuzaţie, lucrul care-mi spunea că omul nu e idiot, ci doar extrem de dislexic.

Omul era mai degrabă scund şi avea, ca şi mine, păr des şi negru. Îl bătusem la cap să se tundă înainte să-şi înceapă lucrul ca şef al pazei şi securităţii, îi explicasem că nimeni nu are încredere într-un tip care arată de parcă abia s-a întors din turneu cu o trupă de rock obosită. N-avusesem însă ce să fac cu dinţii lui, care-şi schimbaseră culoarea de la *snus,* tutun de mestecat suedez. Sau cu faţa,

lătăreaţă ca o vâslă şi cu o mandibulă proeminentă care uneori îmi dădea impresia că dantura lui pătată de *snus* o să se avânte de una singură prin aer, clănţănind, cam cum face lighioana aceea minunată din filmele *Alien.* Dar asta ar fi fost prea mult de cerut, fireşte, unei persoane cu ambiţiile limitate ale lui Kjikerud. Era leneş. Însă dornic să se îmbogăţească. Iar contradicţia dintre dorinţele lui Ove Kjikerud şi atributele personale continua să se adâncească: era delincvent şi colecţionar de arme cu impulsuri violente, însă îşi dorea, de fapt, o viaţă călduţă şi liniştită. Tânjea după prieteni, ce spun, aproape că implora să aibă prieteni, însă oamenii păreau să simtă că ceva nu e în ordine cu el şi se ţineau departe. Mai era, pe lângă asta, şi un romantic devotat, incurabil, care în ultima vreme îşi căuta pe la prostituate dragostea. În prezent era îndrăgostit, fără speranţă, de o târfă rusoaică cu un program extrem de încărcat, Nataşa, pe care refuza s-o înşele în ciuda faptului că ea – din ce-mi dădeam seama – nu-i arătase pic de interes. Ove Kjikerud era ca o mină plutitoare, o persoană fără ancoră, voinţă sau orice fel de motivaţie, cineva care se lăsa purtat, la voia întâmplării, spre inevitabilul dezastru. Un om care putea fi salvat doar dacă altcineva i-ar fi aruncat un colac de salvare, dându-i direcţie şi sens. Unul ca mine. Unul care ar fi putut să numească în postul de şef al securităţii vreun tinerel sociabil şi plin de râvnă. Restul urma să fie simplu.

Am oprit computerul şi am ieşit.

— Revin într-o oră, Ida.

În vreme ce coboram treptele, am avut impresia că sunase aiurea. Eram sigur acum că o chema totuşi Oda.

La ora douăsprezece, am intrat în parcarea din faţa unui supermarket Rimi care, potrivit dispozitivului meu de navigare, se afla la exact trei sute de metri de domiciliul lui Lander. GPS-ul era cadou de la Pathfinder, un soi de premiu de consolare în caz că nu câştigam concursul pentru ungerea noului lor şef, presupun. Îmi făcuseră şi un instructaj rapid despre ce era de fapt GPS – sau Sistemul

de Poziţionare Globală –, explicându-mi cum o reţea de douăzeci şi patru de sateliţi de pe orbita terestră, cu ajutorul semnalelor radio şi ceasurilor atomice, te putea localiza pe tine şi dispozitivul tău GPS oriunde pe planetă, cu o eroare de maximum trei metri. Dacă semnalul era recepţionat de patru sau mai mulţi sateliţi, îţi putea furniza şi înălţimea de la sol, ştiind adică dacă stai pe jos sau cocoţat într-un copac. Întregul sistem fusese – ca internetul – realizat de armata americană ca să ghideze rachetele Tomahawk, bombele Pavlov şi alte pere mălăieţe care aşteptau să cadă în capul persoanelor potrivite. Pathfinder dăduse de înţeles şi că specialiştii lor realizaseră transmiţătoare care aveau acces la relee terestre GPS de care nu ştia nimeni, o reţea care funcţiona pe orice vreme, transmiţători care puteau penetra pereţii groşi ai unei case. Preşedintele companiei îmi mai spusese şi că, pentru a face sistemele GPS să funcţioneze, trebuie să ţii seama că o secundă pe Pământ nu e tot o secundă pentru un satelit care se deplasează cu viteză prin spaţiu, că timpul e distorsionat, că acolo sus se îmbătrâneşte mai greu. Sateliţii demonstrau, de fapt, teoria relativităţii a lui Einstein.

Automobilul meu Volvo s-a strecurat în şirul celorlalte maşini din aceeaşi categorie de preţ. Am oprit motorul. N-avea să-şi amintească nimeni maşina. Am luat dosarul cu coperte negre şi am pornit în sus pe deal spre casa lui Lander. Sacoul de la costum mi-l lăsasem în maşină şi îmbrăcasem o salopetă albastră simplă, fără însemne. Şapca îmi ascundea părul şi nimeni n-avea să fie surprins de existenţa ochelarilor de soare, de vreme ce ziua era una strălucitoare, de toamnă, dintre cele pe care oraşul Oslo e atât de norocos să le aibă. Am coborât totuşi ochii în pământ întâlnindu-mă cu una dintre fetele acelea filipineze care fac cumpărăturile pentru elitele rezidente în suburbii. Însă strada scurtă pe care locuia Lander era, în afară de asta, pustie. Soarele scânteia în ferestrele panoramice. M-am uitat la ceasul Breitling Airwolf pe care mi-l dăruise Diana la cea de-a treizeci şi cincea aniversare.

Douăsprezece şi şase minute. Trecuseră şase minute de când alarma din casa lui Jeremias Lander fusese dezactivată. Se întâmplase fără zarvă, cu ajutorul unui computer din camera tehnică a agenţiei de pază şi protecţie, mulţumită unei scurtături digitale care făcea ca deconectarea să nu apară în registrul electronic al opririlor şi penelor de curent. Ziua în care îl angajasem pe şeful celor de la firma de securitate Tripoli fusese într-adevăr mană cerească.

M-am apropiat de uşa din faţă şi-am ciulit urechea la ciripitul păsărilor şi la un lătrat îndepărtat. Pe parcursul interviului, Lander spusese că nu are niciun angajat pentru menaj şi că în casă nu sunt prezenţi, în timpul zilei, soţia, copiii săi sau vreun câine. Însă nu puteai fi niciodată sigur sută la sută. Lucram, îndeobşte, cu un procent de 99,5 la sută, iar nesiguranţa jumătăţii de procent era compensată de afluxul de adrenalină: observam, auzeam şi simţeam cu mai multă acuitate.

Am scos la iveală cheia pe care o căpătasem de la Ove la cafenea, cheia de rezervă pe care toţi clienţii trebuie s-o depoziteze la Tripolis în caz de furt, incendiu sau defecţiune a sistemului când nu sunt acasă. Când am introdus-o în încuietoare şi am rotit-o, a scos un ţăcănit bine lubrifiat.

Eram în casă. Alarma discretă de pe perete dormea, cu beculeţele, ca nişte ochi de plastic, stinse. Mi-am tras mănuşile pe mâini şi le-am prins cu bandă adezivă de mânecile salopetei pentru ca niciun fir de păr răzleţ să nu cadă pe podea. Am tras casca de baie, pe care-o aveam sub şapcă, până peste urechi. Lucrul cel mai important era să nu las vreo urmă de ADN. Ove mă întrebase odată dacă n-ar fi fost mai bine să mă rad în cap.

Renunţasem să încerc să-i explic că, în privinţa Dianei, părul meu era ultimul lucru de care-aş fi fost dispus să mă despart.

Aveam timp berechet, însă tot am pornit-o pe culoar cu paşi grăbiţi. Pe peretele de deasupra casei scării erau agăţate nişte portrete – probabil ale copiilor lui Lander. Nu

pricep şi pace ce-i face pe atâţia oameni în toată firea să cheltuie bani pe întruchipări măgulitoare şi jenant de lacrimogene ale preaiubitei lor progenituri. Le *place* să-şi vadă musafirii roşind stânjeniţi? Camera de zi era mobilată luxos, însă cam fără viaţă. În afară de fotoliul tapiţat cu stacojiu care arăta ca şi cum o femeie ţâţoasă şi-ar fi desfăcut picioarele ca să dea naştere unui copil, întruchipat, acesta din urmă, de perna mare, pătrată, pentru sprijinit picioarele. Nu cred să fi fost ideea lui Jeremias Lander.

Deasupra fotoliului era atârnat tabloul *Eva Mudocci,* violonista britanică pe care Munch o cunoscuse la începutul secolului trecut şi pe care o schiţase direct pe piatră când îi făcuse portretul. Văzusem alte copii imprimate ale litografiei, însă abia acum, în lumina asta, mi-am dat seama cu cine seamănă Eva Mudocci. Cu Lotte. Lotte Madsen. Chipul din imagine avea aceeaşi paloare şi privire melancolică precum femeia pe care mi-o ştersesem, cu atâta încrâncenare, din memorie.

Am coborât lucrarea de pe perete şi am pus-o pe masă, cu faţa în jos. Am decupat-o cu un cutter. Litografia era imprimată pe hârtie bej şi rama era una modernă, aşa că nu existau şuruburi sau cuie care să trebuiască extrase. Pe scurt, o treabă dintre cele mai simple.

Brusc, tăcerea a fost întreruptă de sunetul unei alarme. O pulsaţie încăpăţânată, fluctuând pe frecvenţe între o mie şi opt mii de hertzi, un sunet care despică atât de eficient aerul şi zgomotul de fundal, că îl poţi auzi de la sute de metri distanţă. Am îngheţat. N-a durat decât câteva secunde, după care alarma din stradă s-a oprit. Probabil o neglijenţă a proprietarului maşinii.

Mi-am văzut de treabă. Am deschis dosarul, am băgat înăuntru litografia şi am scos foaia A2 cu domnişoara Mudocci pe care o imprimasem acasă. În nici patru minute era înrămată şi pusă la loc pe perete. Puteau trece săptămâni până ce victimele escrocheriei noastre să descopere cel mai ridicol de evident dintre falsuri. În primăvară, înlocuisem o pictură în ulei, *Cal cu călăreţ* de

Knut Rose, cu o imagine scanată dintr-un album de artă şi mărită. Trecuseră patru săptămâni până să se anunţe furtul. Domnişoara Mudocci avea să fie dată în vileag, probabil, de albeaţa hârtiei, dar putea să dureze ceva. Şi atunci, avea să fie imposibil de stabilit momentul furtului, iar în casă, după ce se făcea de mai multe ori curăţenie, n-aveau să se mai găsească urme incriminante de ADN. Fiindcă ştiam că după ADN o să se uite. Anul trecut, după ce dădusem împreună cu Kjikerud patru spargeri de locuinţe în mai puţin de patru luni, inspectorul Brede Sperre – un idiot blond şi însetat de atenţie publică – declarase în *Aftenpost* că e vorba despre o bandă de profesionişti. Şi că, deşi valoarea obiectelor sustrase nu era extrem de mare, Brigada Jafuri – ca să stârpească din rădăcini problema – utiliza metode de investigaţie rezervate de obicei cazurilor de omor şi capturilor însemnate de droguri. Cetăţenii din Oslo puteau fi siguri că se va pune capăt fărădelegii, declarase Sperre, lăsându-şi cârlionţii să fluture-n vânt şi uitându-se fix la cameră, cu ochi dârji de culoarea oţelului, când i se făcuse fotografia. Evident că nu spusese adevărul: anume că prioritatea asta îi fusese vârâtă pe gât de rezidenţii din acele zone, de bogătanii cu influenţă politică dornici să se protejeze pe ei şi pe cei de teapa lor. Şi trebuie să admit că tresărisem când Diana, mai devreme în toamna asta, îmi spusese că superbul poliţist apărut prin ziare trecuse pe la galerie, dorind să afle dacă încercase s-o iscodească cineva despre clienţi şi despre ce opere de artă aveau aceştia prin case. Hoţii de tablouri, se părea, erau bine informaţi. Când Diana mă întrebase de ce mă încrunt, îi răspunsesem cu un zâmbet strâmb şi replicasem că nu-mi prea place să ştiu că am un rival care s-a apropiat la mai puţin de doi metri de ea. Diana, spre surprinderea mea, roşise înainte să izbucnească în râs.

Am revenit la uşa de la intrare, mi-am scos cu grijă casca de baie şi mănuşile şi, înainte să ies, am şters clanţele de amândouă părţile. Strada arăta la fel de încremenită în dimineaţă, rumenindu-se tomnatic în

strălucirea neclintită a soarelui.

Îndreptându-mă spre maşină, mi-am verificat ceasul. 12 şi 14 minute. Era un record. Pulsul îmi era rapid, însă regulat. În 46 de minute, Ove avea să activeze alarma în camera tehnică. Şi, cam în acelaşi interval orar, Lander avea să se ridice în picioare, într-una dintre sălile noastre de interviu, şi să strângă mâna preşedintelui, cu un ultim rând de scuze, înainte de a părăsi biroul nostru şi de a ieşi de sub controlul meu. Însă rămânea, firește, în lotul meu de candidaţi. Aşa cum îl instruisem, Ferdinand urma să-i explice clientului că e păcat că nu ieşise treaba, dar că, dacă voiau să agaţe candidaţi de nivelul lui Lander, ar fi trebuit să ia în considerare o creştere cu douăzeci la sută a ofertei salariale. O treime din mai mult înseamnă, cum bine ştim, mai mult.

Şi ăsta era doar începutul. În două ore şi 46 de minute, mă aştepta o ditai partida de vânătoare. Pe Greve îl vânam. Nu eram plătit destul, şi ce dacă? La naiba cu Stockholmul şi să-l ia dracu' pe Brede Sperre. Eram cel mai tare din parcare.

Am început să fluier. Frunzele se sfărâmau sub tălpile mele.

5. Mărturisire

S-a tot spus că, atunci când Inbau, Reid şi Buckley, investigatorii de la poliţia americană, au publicat *Interogatoriu şi mărturisiri criminale,* în 1962, au pus bazele a ceea ce avea să devină tehnica prevalentă de interogatoriu în lumea occidentală. Adevărul, fireşte, este că tehnicile deveniseră cu mult înainte prevalente, că modelul în nouă paşi al Inbau, Reid şi Buckley nu făcea decât să rezume practica seculară a FBI-ului de extragere de la suspecţi a recunoaşterii faptei. Metoda s-a dovedit teribil de eficientă la aplicarea atât asupra celor vinovaţi, cât şi asupra inocenţilor. După ce tehnologia recunoaşterii ADN-ului a făcut posibilă redeschiderea unor cazuri vechi, s-a descoperit că, doar în Statele Unite, sute de oameni fuseseră încarceraţi pe nedrept. Cam un sfert dintre condamnările greşite se bazaseră pe mărturisiri obţinute prin aplicarea modelului în nouă paşi. Asta spune totul despre ce unealtă fantastică este.

Scopul meu e să induc în candidatul meu recunoaşterea faptului că joacă la cacealma, că e nepotrivit pentru post. Dacă trece de cei nouă paşi fără să recunoască asta, există motive să se presupună că el însuşi, candidatul, crede că are toate calificările necesare. Şi pe candidaţii ăştia îi caut eu. Insist să folosesc masculinul, fiindcă modelul în nouă paşi e cel mai folositor la bărbaţi. Din experienţa mea deloc de neglijat, aş spune că femeile arareori încearcă să obţină slujbe pentru care nu sunt calificate – preferă să fie supracalificate. Ba chiar şi atunci e cea mai uşoară treabă din lume s-o faci pe respectiva să cedeze şi să admită că nu e ce trebuie. Falsele mărturisiri nu sunt rare nici la bărbaţi, fireşte, dar e-n regulă. Că doar, până la urmă, nu nimeresc la puşcărie, ci doar ratează o poziţie de conducere care necesită sânge-rece.

N-am niciun scrupul să folosesc Inbau, Reid şi Buckley. E un bisturiu într-o lume de vraci, ierburi de leac şi spiritisme.

Pasul unu este confruntarea directă şi mulţi nu trec mai departe de-atât. Îi spui de la obraz candidatului că ştii totul şi că ai dovezi consistente care probează că persoana în cauză nu are calităţile necesare.

— Cred că m-am grăbit un pic când mi-am exprimat interesul pentru candidatura ta, Greve, am zis lăsându-mă pe spate în scaun. M-am informat puţin şi s-ar părea că acţionari de la HOTE consideră că ai eşuat ca preşedinte. Că ai fost slab, ţi-a lipsit instinctul de ucigaş şi doar din vina ta a ajuns să se vândă compania. Pathfinder tocmai de asta se teme, să nu fie cumpărată, aşadar, sunt sigur că înţelegi că va fi dificil să te avem în vedere ca pe un candidat serios. Însă… am continuat zâmbind şi ridicând ceaşca de cafea, cred că mai bine am savura cafeaua şi am vorbi despre altele. Cum merge cu decoraţiunile interioare?

Clas Greve se afla de cealaltă parte a mesei Noguchi false, aşezat, cu spatele drept şi privindu-mă ţintă. L-a pufnit râsul.

— Trei milioane şi jumătate, a zis. Plus avantaje la cumpărat acţiuni, evident.

— Pardon?

— În cazul în care consiliul director de la Pathfinder se teme că un procent din acţiuni m-ar putea motiva să fac afacerea atrăgătoare pentru potenţiali cumpărători, poţi să-i asiguri că vom adăuga o clauză care va stipula că acţiunile deţinute de mine devin nule în cazul unei preluări din exterior. Nu vreau nicio pernă de puf sub fund. În felul ăsta, consiliul director şi cu mine vom avea aceeaşi motivaţie. Să construim o companie puternică, una care să înfulece mai degrabă decât să se lase înfulecată. Valoarea acţiunilor ar fi calculată după modelul de evaluare Black-Scholes şi adăugată la salariul fix, după ce se rezolvă cu treimea care vi se cuvine vouă.

Am zâmbit cât de graţios am putut.

— Mă tem că vinzi pielea ursului din pădure, Greve. Mai avem nişte lucruri de lămurit aici. Nu uita că eşti cetăţean străin, iar companiile norvegiene îi preferă pe-ai lor la…

— Ieri, la galeria soţiei tale, salivai literalmente pe mine, Roger. Şi pe bună dreptate. După propunerea ta, m-am documentat despre tine şi despre Pathfinder. Mi-am dat seama instantaneu că, deşi sunt cetăţean olandez, v-ar fi greu să găsiţi un candidat mai potrivit ca mine. Doar că, atunci, nu eram interesat. Numai că, în douăsprezece ore, te poţi gândi la o mulţime de chestii. În intervalul respectiv, de exemplu, cineva ar putea trage concluzia că plăcerile renovării unei case ar putea deveni cam serbede pe termen lung.

Clas Greve şi-a împreunat degetele bronzate.

— E vremea să mă întorc în focul luptei. Pathfinder nu este, poate, cea mai cu vino-ncoa firmă pe care aş fi putut-o alege, dar are potenţial. O persoană cu viziune la conducere ar putea să scoată din ea ceva de-a dreptul interesant. Totuşi, nu avem deloc certitudinea că directorii din consiliu şi cu mine împărtăşim o viziune comună, aşa că treaba ta este, presupun, să ne aduci unii lângă alţii cât mai repede cu putinţă, ca să ne putem da seama dacă are vreun sens să continuăm.

— Uite, Greve…

— Nu mă îndoiesc că metodele tale merg cu multă lume, Roger, dar pe mine mă poţi scuti de tot circul. Şi spune-mi iarăşi Clas. Asta, până la urmă, ar trebui să fie o conversaţie prietenească, nu?

A ridicat ceaşca de cafea de parcă s-ar fi pregătit de un toast. Am profitat de ocazie pentru un moment de răgaz şi am făcut la fel.

— Pari cam stresat, Roger. Există competitori pentru însărcinarea ta?

Reflexul meu laringian are tendinţa să se declanşeze când sunt prins pe picior greşit. A trebuit să înghit iute ca să nu scuip cafea peste *Sara se dezbracă.*

— Înţeleg prea bine că ai o treabă de făcut, Roger, a zâmbit Greve, aplecându-se şi mai mult peste masă.

Îi simţeam căldura corpului şi un iz slab de ceva care-mi aducea aminte de cedri, piele rusească şi citrice. Declaration de la Cartier? Ori altceva în aceeaşi marjă de

preţ.

— Nu sunt deloc jignit, Roger. Eşti un profesionist, la fel ca mine. Normal, vrei să faci treabă bună pentru client, doar de asta, până la urmă, eşti plătit. Şi cu cât e mai interesant candidatul, cu atât mai important e să-l cercetezi bine, din creştet până în tălpi. Ce-ai invocat tu, că acţionarii de la HOTE n-au fost mulţumiţi, nu e o prostie. Şi eu aş fi încercat asta în locul tău.

Nu-mi credeam urechilor. Nesocotise pasul unul, afirmând că ne putem scuti de întregul circ; stratagema mea fusese dată în vileag. Şi trecuse apoi la pasul doi, cel numit de Inbau, Reid şi Buckley „arătarea de înţelegere a suspectului prin acţiuni normalizatoare”. Şi lucrul cel mai greu de crezut era că, deşi ştiam exact ce face Greve, reuşea să-mi inducă sentimentul despre care citisem atât: dorinţa suspectului de a-şi uşura conştiinţa. Aproape că-mi venea să râd în hohote.

— Nu prea înţeleg exact la ce te referi, Clas.

Deşi încercam să par relaxat, îmi auzeam timbrul metalic din voce şi aveam senzaţia că gândurile îmi sunt încleiate ca în sirop. N-am reuşit să mobilizez un contraatac înainte de următoarea întrebare.

— Banii nu mă preocupă neapărat, Roger. Dar, dacă vrei, putem încerca să creştem salariul. O treime din mai mult…

— …e mai mult.

Preluase complet frâiele interviului şi trecea direct de la pasul doi la pasul şapte: prezintă o alternativă. În cazul de faţă, oferă-i suspectului o motivaţie alternativă pentru a-i declanşa mărturisirea. Executarea era impecabilă. Sigur, ar fi putut să-mi aducă în joc familia, să spună ceva despre cât de mândri ar fi răposaţii mei părinţi sau soţia dacă ar auzi cum am reuşit să ridic salariul, comisionul nostru, bonusul meu. Clas Greve ştia însă că ar fi mers prea departe, cum să nu ştie. Îmi găsisem, pur şi simplu, naşul.

— OK, Clas, m-am auzit îngăimând. Mă dau bătut. E exact cum spui.

Greve s-a lăsat iarăşi în scaun. Câştigase. Respira uşurat

acum şi zâmbea. Nu triumfător, ci doar mulţumit că se terminase. *Obişnuit să câştige,* am notat pe foaia de evaluare pe care ştiam deja că o voi arunca după aceea.

Partea cea mai ciudată în povestea asta era că nu mă simţeam înfrânt, ci uşurat. Da, mă simţeam înviorat de-a binelea.

— Oricum ar fi, clientul cere informaţii concrete, am zis. Te-ar deranja să continuăm?

Clas Greve a închis ochii, şi-a atins vârfurile degetelor unele de altele şi a scuturat din cap.

— Bine, am zis. În cazul ăsta… povesteşte-mi despre viaţa ta.

Câtă vreme Clas Greve şi-a relatat povestea, mi-am luat notiţe. Era cel mai mic dintre fraţii săi, trei la număr. Crescuse în Rotterdam. Un port unde viaţa nu e uşoară, însă ai lui se număraseră printre privilegiaţi: tatăl lui avea un post de conducere la Philips. Clas şi surorile lui învăţaseră norvegiană pe parcursul lungilor veri petrecute cu bunicii la o cabană din Son, în fiordul Oslo. Avusese o relaţie încordată cu tatăl său, care-şi considera copilul cel mai mic un răsfăţat lipsit de disciplină.

— Şi avea dreptate, a zâmbit Greve. Mă învăţasem să obţin rezultate şcolare şi sportive bune fără să muncesc deloc. Ajunsesem, la şaisprezece ani, plictisit de tot şi de toate, aşa că am început să vizitez „zone dubioase”. Nu sunt greu de găsit în Rotterdam. N-aveam prieteni acolo şi nici nu mi-am făcut. Dar aveam bani. Astfel încât, sistematic, m-am pus pe încercat tot ce nu era îngăduit: alcool, haşiş, prostituţie, nişte spargeri mărunte şi, treptat, droguri mai tari. Tata, acasă, credea că m-am apucat de box fiindcă începusem să vin acasă buhăit la faţă, cu nasul curgând şi cu ochii injectaţi. Petreceam din ce în ce mai mult timp în speluncile acelea, unde lumea mă lăsa să stau şi, mai ales, mă lăsa în pace. Nu ştiu dacă-mi păsa prea mult de această nouă existenţă. Cei din jur mă socoteau un ciudat, un singuratic de şaisprezece ani a cărui minte n-o puteau pătrunde. Şi tocmai reacţia asta îmi şi plăcea. Stilul

de viaţă pe care-l căpătasem a început treptat să se arate şi în notele de la şcoală, dar nu-mi păsa. Într-un final, tatăl meu s-a dezmorţit. Şi poate că mi-am zis, uite, am şi eu parte, până la urmă, de ce-mi dorisem mereu: atenţia lui. Îmi vorbea pe un ton calm, grav. Îi răspundeam cu ţipete. Vedeam, uneori, că e pe cale să-şi piardă cumpătul şi-mi plăcea asta la nebunie. M-a trimis la bunicii din Oslo, unde am făcut ultimii doi ani de şcoală. Tu cum te-ai înţeles cu tatăl tău, Roger?

Am trecut pe foaie trei sintagme care conţineau „sine”. *Sigur pe sine. Conştient de sine. Ironii îndreptate spre sine.*

— Nu prea vorbeam, am zis. Eram destul de diferiţi.

— Eraţi? A murit, deci?

— Părinţii mei au murit într-un accident de circulaţie.

— Cu ce se ocupa?

— Era în corpul diplomatic. La ambasada britanică. Pe mama a cunoscut-o în Oslo.

Greve şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a studiat.

— Îi simţi lipsa?

— Nu. Tatăl tău mai trăieşte?

— Mă îndoiesc.

— Te îndoieşti?

Clas Greve a tras adânc aer în piept şi şi-a lipit palmele una de alta.

— A dispărut când aveam optsprezece ani. N-a mai venit la cină. De la lucru ne-au spus că plecase, ca de obicei, la ora şase. Mama a sunat la poliţie. Au intrat în acţiune imediat, fiindcă era o perioadă în care grupuri teroriste de extremă stânga răpeau oameni de afaceri bogaţi prin Europa. Nu fusese niciun accident pe autostradă şi nimeni cu numele Bernhard Greve nu fusese dus la spital. Nu se găsea pe nicio listă de pasageri şi maşina nu-i fusese înregistrată nicăieri. N-a mai fost găsit.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu cred nimic. Poate că a condus până în Germania, s-a cazat la vreun motel sub un nume fals, nefiind în stare să se împuşte. Poate că, în loc de asta, a dat peste vreun

lac negru, în mijlocul unei păduri, şi a intrat în apă cu maşina. Ori poate a fost răpit în parcarea de la Philips de către doi bărbaţi cu pistoale pe bancheta din spate. A încercat să se împotrivească şi s-a ales cu un glonţ în cap. În aceeaşi noapte, au dus maşina, cu tata înăuntru, la un cimitir de maşini, îndoită şi tăiată bucăţele. Sau poate că stă pe undeva la umbră, cu o mână pe cocteilul împodobit cu umbreluţă şi cu cealaltă pe după mijlocul unei dame de companie.

Am încercat să surprind o reacţie pe chipul lui Greve sau în voce. Nimic. Ori se gândise prea des la asta, ori era doar un nemernic cu inimă de piatră. Nici nu ştiam ce variantă prefer.

— Ai optsprezece ani şi locuieşti în Oslo, am zis. Tatăl tău a dispărut. Eşti un tânăr cu probleme. Ce faci?

— Am terminat şcoala cu note maxime şi m-am înrolat în infanteria marină olandeză.

— Comando. Chestii de elită, de bărbaţi adevăraţi, aşa-i?

— Cu siguranţă.

— Genul unde intră doar unul dintr-o sută.

— Cam aşa ceva. Am fost selectat să iau parte la testele preliminare, unde ei petrec o lună încercând, sistematic, să te demoleze. Apoi – dacă supravieţuieşti – patru ani ca să te modeleze.

— Parcă e într-un film.

— Roger, crede-mă, în filme n-o să vezi aşa ceva.

M-am uitat la el. L-am crezut.

— Am intrat apoi în unitatea antiteroristă BBE din Dorn. Am petrecut acolo opt ani. Am văzut toată lumea. Surinam, Indiile Olandeze Vestice, Indonezia, Afganistan. Instrucţie de iarnă în Harstad şi Voss. Am fost luat prizonier şi torturat într-o campanie contra drogurilor din Surinam.

— Sună exotic. Dar ai reuşit să ţii gura închisă?

Clas Greve a zâmbit.

— S-o ţin închisă? Am ciripit ca o păsărică. Baronii drogurilor nu se joacă de-a interogatoriul.

M-am aplecat spre el.

— Serios? Ce ţi-au făcut?

Greve m-a privit gânditor, cu o sprânceană înălţată, înainte să răspundă.

— Nu cred că vrei cu adevărat să ştii, Roger.

M-am simţit un pic dezamăgit, dar am încuviinţat şi m-am îndreptat de spate.

— Deci camarazii tăi au fost daţi de gol?

— Nu. Când traficanţii au atacat poziţiile pe care le dezvăluisem, fireşte că totul fusese deja mutat. Am petrecut două luni într-o pivniţă, trăind cu fructe putrede şi apă infestată cu ouă de ţânţari. Când m-au găsit BBE şi m-au scos la lumină, cântăream patruzeci şi cinci de kilograme.

M-am uitat la el. Am încercat să-mi imaginez cum anume îl torturaseră. Cum se comportase. Şi cum arăta varianta de patruzeci şi cinci de kile a lui Clas Greve. Altfel, fireşte. Dar nu mult diferită, nu chiar.

— Nu-i de mirare că te-ai oprit, am zis.

— Nu de asta. Cei opt ani în BBE au fost cei mai buni din viaţa mea, Roger. Mai întâi că e exact cum vezi prin filme. Camaraderia, loialitatea. Dar pe lângă asta am învăţat lucruri care au ajuns să fie meşteşugul, ocupaţia mea.

— Adică?

— Să găsesc oameni. Exista în BBE ceva numit TRACK. O unitate specializată în găsirea de indivizi în toate situaţiile posibile şi în toate locurile de pe pământ. Cei din echipa asta m-au găsit în subsol. Am cerut aşadar să fiu primit în unitatea asta, am fost acceptat şi acolo am învăţat totul. De la străvechi tehnici iraniene de citire a urmelor până la metode de interogare şi cele mai moderne dispozitive de căutare existente. Aşa am ajuns să am contact cu HOTE. Făcuseră un transmiţător cât un nasture de la cămaşă de mare. Ideea era să-l ataşezi de cineva şi apoi să-i urmăreşti printr-un receptor orice mişcare, cam cum vezi în filmele cu spioni din anii ’60. Nimeni nu reuşea însă să-l utilizeze într-un mod satisfăcător. Nasturii HOTE se dovedeau inutili: nu rezistau la transpiraţia corporală, la temperaturi sub minus zece grade, iar semnalul reuşea să penetreze doar pereţii cei mai subţiri. Însă şefului de la

HOTE i-a plăcut de mine. Nu avea copii…

— Iar tu nu aveai tată.

Greve mi-a aruncat un zâmbet indulgent.

— Continuă, am zis.

— După opt ani în armată, am început să studiez ingineria la Haga, studii plătite de HOTE. În primul meu an în firmă, am realizat un dispozitiv de urmărire care să funcţioneze în condiţii dintre cele mai extreme. După cinci ani, ajunsesem numărul doi în ierarhie. După opt, am preluat şefia, iar restul îl ştii.

M-am lăsat pe spate în scaun şi-am sorbit din cafea. Eram unde trebuie. Aveam un câştigător. O şi scrisesem pe foaie. *Angajat.* Poate că de aceea ezitam să continui, poate că o voce lăuntrică îmi şoptea că e prea mult. Ori poate era vorba despre altceva.

— Pari că ai vrea să ştii mai multe, a zis Greve.

Am dat un răspuns evaziv.

— N-ai vorbit despre căsnicie.

— Am vorbit despre lucruri importante, a zis Greve. Ai vrea să-ţi povestesc cum e mariajul meu?

Am clătinat din cap. Şi am decis să grăbesc lucrurile. Însă a intervenit soarta. Chiar sub chipul lui Clas Greve însuşi.

— Îmi place tabloul, a zis, întorcându-se spre peretele din spatele lui. E un Opie?

— *Sara se dezbracă,* am zis. E cadou de la Diana. Colecţionezi obiecte de artă?

— Am adunat câteva, da.

Ceva din mine spunea nu, era însă prea târziu. Am apucat să întreb:

— Şi care-i cel mai de preţ?

— O pictură în ulei. Am găsit-o într-o cameră ascunsă în spatele bucătăriei. Nimeni din familie n-a ştiut că bunica are aşa ceva.

— Interesant, am zis, simţind un ghimpe de curiozitate.

Poate că de la încordarea din prima parte a zilei mi se trăgea.

— Ce pictură e? am întrebat.

M-a măsurat îndelung cu privirea, cu un surâs minuscul în colţul gurii. A deschis gura să răspundă şi-am avut, în clipa aceea, o premoniţie stranie. Una care mi-a făcut stomacul să se contracte ca abdomenul unui boxer când vede lovitura pornind. Însă buzele sale şi-au schimbat forma. Şi toate premoniţiile din lume nu m-ar fi putut pregăti pentru răspunsul său.

— *Vânătoarea mistreţului Caledonian.*

— *Vână... Vânătoarea mistreţului?*

În două secunde, gura mi se uscase ca iasca.

— Ştii ceva despre el?

— Dacă te referi la tabloul de... de...

— Peter Paul Rubens, a completat Greve.

Mă concentram, acum, asupra unui singur lucru. Să-mi păstrez masca. Ceva însă îmi străfulgera pe dinaintea ochilor, pâlpâia ca o tabelă de marcaj prin ceaţa londoneză din Loftus Road: QPR tocmai plasase balonul în colţul din dreapta-sus. Eram pe cale să ne întoarcem pe Wembley.

Partea a doua
Cercul se restrânge

6. Rubens

— Peter Paul Rubens.

Preţ de o clipă, a fost de parcă toate sunetele din încăpere ar fi îngheţat. *Vânătoarea mistreţului Caledonian* de Peter Paul Rubens. O presupunere de bun-simţ ar fi fost că era o reproducere, o reproducere celebră, fantastic de bună, care ea însăşi putea să valoreze un milion sau două. În glasul lui, în atitudinea lui Clas Greve, în felul în care accentuase cuvintele era totuşi ceva care nu lăsa loc de îndoială. Vorbise despre original, o imagine a mitului grecesc al vânătorii sângeroase, o întruchipare a animalului fantastic străpuns de Meleagru cu suliţa, tabloul care fusese pierdut după ce Germania jefuise galeria din oraşul de baştină al lui Rubens, Antwerpen, în 1941, şi-o zăvorâse în cine ştie ce buncăr din Berlin. Nu-s eu mare specialist într-ale artei, dar din motive lesne de înţeles, am intrat adesea online ca să verific listele cu opere de artă dispărute şi căutate. Iar tabloul menţionat se afla de mai bine de şaizeci de ani pe primele locuri din clasament, în cele din urmă mai degrabă ca o bizarerie, fiindcă se credea că arsese odată cu jumătate din capitala Germaniei. Limba mea uscată tânjea după un pic de umezeală.

— Tocmai ai *găsit* un tablou de Peter Paul Rubens într-o cameră ascunsă în spatele bucătăriei din apartamentul bunicii tale răposate?

Greve a dat din cap, cu gura până la urechi.

— Am auzit că asemenea lucruri se mai întâmplă. Nu e vreo capodoperă de-a lui sau din astea, dar ceva trebuie să valoreze.

Am dat din cap, fără să vorbesc. Cincizeci de milioane? O sută? Pe puţin. O altă lucrare redescoperită de-a lui Rubens, *Masacrul inocenţilor,* ajunsese la cincizeci de milioane la o licitaţie în urmă cu câţiva ani. Lire sterline. Mai bine de jumătate de miliard de coroane. Îmi trebuia apă.

— Apropo, n-am rămas chiar trăsnit că avea opere de artă ascunse, a zis Greve. Vezi tu, bunică-mea a fost foarte frumoasă în tinereţe şi, ca mai toată lumea bună din Oslo, a fraternizat cu ofiţeri superiori germani pe parcursul Ocupaţiei. Mai ales cu unul dintre ei, un colonel interesat de artă, despre care, cât am locuit acolo, îmi povestea adesea. Mi-a spus că i-a dat nişte tablouri să le ascundă până după terminarea războiului. A fost, din păcate, executat de membri ai Rezistenţei în ultimele zile de lupte, oameni care, ironia sorţii, îi băuseră fără nazuri şampania când vremurile avantajaseră Germania. Multe din poveştile astea ale bunicii, de fapt, nu le-am crezut. Până ce unul dintre constructorii polonezi a descoperit uşa asta după nişte rafturi din cămăruţa menajerei integrată în bucătărie.

— Fantastic, am şoptit fără să vreau.

— Nu-i aşa? Nu l-am verificat încă dacă-i original, dar…

Dar este, mi-am zis. Coloneii germani nu colecţionau reproduceri.

— Muncitorii tăi n-au văzut-o? am întrebat.

— Ba da. Mă cam îndoiesc totuşi că ştiu ce e.

— Să nu spui asta. Există vreun sistem de alarmă în apartament?

— Am auzit ce zici. Şi răspunsul e da. Toate locuinţele din clădire au aceeaşi companie de securitate. Şi niciunul dintre muncitori nu are cheie, de vreme ce lucrează doar între orele opt şi patru, cum s-a stabilit. De obicei, când sunt în casă, sunt şi eu de faţă.

— Cred că aşa ar trebui să faci şi în continuare. Ştii ce companie a angajat clădirea?

— Trio… nu ştiu cum. Mă gândeam, de fapt, s-o întreb pe soţia ta dacă ştie pe cineva care mă poate ajuta să stabilesc dacă e sau nu vorba despre un Rubens original. Eşti prima persoană cu care am vorbit despre asta. Sper că n-o să aduci vorba în faţa altora de tablou.

— Sigur că nu. O întreb eu şi te sun.

— Mulţumesc, ţi-aş fi recunoscător. Ştiu deocamdată doar că, dacă e autentic, nu este unul dintre tablourile lui

cunoscute.

Am schiţat o urmă de surâs.

— Păcat. Dar să ne întoarcem la treabă. Aş vrea să bat fierul cât e cald. În ce zi te-ai putea întâlni cu cei de la Pathfinder?

— Când vrei tu.

— Bine.

Mintea îmi muncea cu febrilitate. Mi-am coborât privirea asupra agendei. Constructori, acolo, între opt şi patru.

— Celor de la Pathfinder le convine mai mult să ajungă la Oslo după programul de muncă. Horten e la o oră şi mai bine cu maşina, aşa că ce-ar fi să găsim săptămâna asta o zi, pe la şase… ar fi în regulă? am zis pe un ton cât mai degajat, deşi vocea mi se piţigăiase.

— Bine, a răspuns Greve, care nu părea să-şi fi dat seama de nimic. Asta dacă nu e mâine, a adăugat ridicându-se în picioare.

— Ar fi prea din scurt pentru ei, oricum, am zis. O să sun la numărul pe care mi l-ai dat.

L-am condus până la recepţie.

— Ai putea să comanzi un taxi, da? am zis încercând să citesc pe chipul Odei sau Idei dacă prescurtarea o deranjează sau nu, însă m-a întrerupt Greve.

— Mulţumesc, dar am venit cu maşina. Salutări soţiei şi aştept un semn de la tine.

A întins mâna, pe care i-am strâns-o cu un zâmbet larg.

— O să încerc să te sun în seara asta, fiindcă mâine ai treabă, aşa-i?

— Da.

Nu ştiu de ce nu m-am oprit acolo. Ritmul conversaţiei, senzaţia că discuţia se sfârşise mă anunţau că în acel punct ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun. Poate că a fost o străfulgerare de intuiţie, un moment de clarviziune; poate o groază care se cuibărise deja în mine şi care mă făcea mai precaut ca de obicei.

— Mda, renovările ocupă tot timpul, am zis.

— Nu de asta, a spus. Iau avionul de Rotterdam mâine-dimineaţă. Ca să aduc câinele. A fost blocat în carantină

până acum. Mă întorc abia seara târziu.

— Aşa deci, am zis dând drumul mâinii lui ca să nu bage de seamă că înţepenisem. Ce rasă e?

— Un terrier dungat. Câine de urmă, dar agresiv ca unul de luptă. Bun de avut în casă când pe pereţi îţi atârnă aşa tablouri, nu crezi?

— Ba chiar aşa, am zis. Aşa este.

Un câine. Îi urăsc.

— Am înţeles, l-am auzit pe Ove Kjikerund la celălalt capăt al firului. Clas Greve, Oscarsgate 25. Am aici cheia. Predare la Sushi & Coffee într-o oră. Alarma e dezactivată mâine la ora 17:00. Va trebui să găsesc un pretext ca să lucrez după-amiaza. De ce atât de în pripă, apropo?

— Fiindcă de poimâine o să fie un câine în apartament.

— OK. Dar de ce nu în orele de lucru, ca de obicei?

Tânărul în costum Corneliani şi ochelari şic de tocilar se apropia, pe trotuar, de cabina telefonică. M-am întors cu spatele la el ca să evit un salut şi mi-am lipit gura de receptor.

— Vreau să fiu sută la sută sigur că nu mai sunt muncitori prezenţi. Sună deci în clipa asta la Göteborg şi spune-le să facă rost de o reproducere de Rubens decentă. Sunt o mulţime, dar spune că ne trebuie una de calitate. Şi s-o aibă gata pentru când te întorci, diseară, cu litografia lui Munch. E din scurt, dar e important s-o am gata pentru mâine, ai priceput?

— OK, OK.

— Apoi să le spui că o să revii cu originalul mâine-seară. Ţii minte numele tabloului.

— Da, *Vânătoarea mistreţului din Catalonia.*

— Aproape c-ai nimerit-o. Eşti absolut sigur că te poţi baza pe tăinuitorul ăsta?

— Doamne, Roger, pentru a suta oară, da!

— Întreb, nu dau cu parul!

— Ascultă-mă, tipul ăsta ştie că dacă-mi trage vreo ţeapă a ieşit din branşă pe viaţă. Nimeni nu-i mai sever cu hoţia decât hoţii.

— Super.

— Încă ceva: va trebui să amân cu o zi al doilea drum la Göteborg.

Nu era problemă, o mai făcuserăm; Rubensul avea să fie în siguranţă, băgat în interiorul plafonului, dar tot am simţit că mi se ridică perii de pe ceafă.

— De ce?

— Am un musafir mâine. O damă.

— Mai amân-o.

— Scuze, nu pot.

— Nu poţi?

— E Nataşa.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Târfa din Rusia?

— Nu-i spune aşa.

— Păi nu asta e?

— Eu nu spun că nevastă-ta e o păpuşă Barbie, aşa-i?

— O compari pe nevastă-mea cu o curviştină?

— Am zis că *nu* spun că-i o păpuşă Barbie, bine?

— Şi bine faci. Diana e naturală sută la sută.

— Minţi.

— Ba deloc.

— OK, sunt impresionat. Dar mâine-seară tot nu merg. De trei săptămâni sunt pe lista de aşteptare a Nataşei şi vreau să filmez şedinţa noastră. S-o am înregistrată.

— Să filmezi? Te ţii de glume, nu?

— Trebuie să am la ce mă uita până data următoare. Dumnezeu ştie când o să mai fie şi asta.

Am izbucnit în râs.

— Eşti razna.

— De ce zici asta?

— Fiindcă eşti înamorat de o curvă, Ove! Niciun bărbat ca lumea nu poate iubi o curvă.

— Ce ştii tu despre asta?

Am mârâit, întărâtat.

— Şi ce-o să-i spui preaiubitei tale când o să vadă că scoţi o afurisită de cameră de filmat?

— Nici n-o să aibă habar.

— Cameră ascunsă în şifonier?

— Şifonier? Casa mea e complet supravegheată, omule.

Nimic din ce-mi spunea despre el Ove Kjikerund nu mă mai putea surprinde. Îmi povestise că, atunci când nu era la lucru, îşi petrecea mare parte a timpului uitându-se la televizor în căsuţa lui de pe deal, la marginea pădurii. Şi-i plăcea să împuşte ecranul dacă dădea peste ceva care nu-i plăcea. Se lăudase cu pistoalele sale Glock din Austria, sau „cucoanele”, cum le numea, fiindcă nu aveau un cocoşel care se ridica înainte de ejaculare. Ove trăgea în televizor cu gloanţe oarbe, însă odată uitase şi băgase gloanţe adevărate, cu care făcuse zob ecranul televizorului Pioneer nou-nouţ, de treizeci de mii de coroane. Când nu trăgea asupra ecranului, trăgea la ţintă pe geam într-o căsuţă de lemn pentru păsări pe care o prinsese de trunchiul unui copac. Iar într-o seară, aşezat în faţa televizorului, auzise trosnete printre copaci şi, deschizând geamul, ţintise cu o carabină Remington şi trăsese. Glonţul nimerise animalul în mijlocul frunţii şi Ove trebuise să golească răcitorul, plin cu pizza congelată marca Grandiosa. Vreme de şase luni, după aceea, mâncase numai friptură de elan, chiftele de elan, tocană de elan şi şunculiţă de elan, până ce nu mai putuse îndura şi, după ce golise iarăşi congelatorul, îl umpluse la loc cu pizza. Poveştile astea mi se păreau pe deplin credibile, însă de data asta…

— Supraveghere completă?

— Am şi eu nişte avantaje fiindcă lucrez la Tripolis, nu?

— Şi poţi să porneşti camerele fără să observe ea?

— Mda. O aduc la mine, intrăm în casă şi, dacă nu bag parola în cincisprezece secunde, camerele încep să lucreze la Tripolis.

— Şi alarma începe să urle?

— Nu, alarma e silenţioasă.

Eram, firește, la curent cu acest concept. Alarma se declanşa doar la sediul agenţiei de pază. Ideea era să nu-i bagi în sperieţi pe spărgători cât anunţa Tripolis poliţia, iar poliţia ajungea în cincisprezece minute la locul faptei. Se încerca prinderea în flagrant a hoţilor înainte să dispară

cu prada sau, dacă asta nu mergea, îi puteau identifica după înregistrări.

— Le-am zis băieţilor care-s în tură să nu apară. Pot să stea şi să se relaxeze privind totul pe monitoare.

— Vrei să spui că băieţii o să se uite la tine şi la ruso… la Nataşa?

— Trebuie să-i fac părtaşi la distracţie, nu? Dar am avut grijă ca patul să nu apară pe cameră, aia-i o zonă privată. O s-o fac totuşi să se dezbrace la capătul patului, pe fotoliul de lângă televizor. O să-mi urmeze indicaţiile scenice, asta-i toată frumuseţea. O s-o pun să se atingă. Unghi de filmare perfect. Am aranjat un pic luminile. Ca să-mi pot face laba fără să apar pe înregistrare.

Mult prea multă informaţie. Am tuşit.

— Apoi vii să iei lucrarea de Munch, pe seară. Şi Rubensul poimâine, aşa-i?

— OK. Tu eşti în regulă, Roger? Pari stresat.

— N-am nimic, am zis, ducându-mi dosul palmei la frunte. Totul e în ordine.

Am lăsat în furcă receptorul şi am luat-o la picior. Cerul era înnorat, dar abia dacă băgasem de seamă. Fiindcă totul era în regulă, nu? Urma să ajung multimilionar. Să-mi pot cumpăra libertatea, autonomia totală. Lumea, cu tot ce era în ea – inclusiv Diana – avea să-mi aparţină. În depărtare, bubuiturile surde ale tunetelor păreau nişte hohote zdravene de râs. Au căzut apoi primii picuri de ploaie, iar tălpile pantofilor au început să plescăie voioase pe caldarâm când am grăbit pasul.

7. Însărcinată

Era ora şase, ploaia se oprise şi înspre apus lumina soarelui tivea cu auriu fiordul Oslo. Am băgat în garaj maşina, am oprit motorul şi am aşteptat. După ce poarta s-a închis în urma mea, am aprins lampa de bord, am deschis dosarul negru şi am scos la iveală captura zilei. *Broşa. Eva Mudocci.*

I-am cercetat chipul. Munch fusese probabil îndrăgostit de ea, altfel n-ar fi putut s-o deseneze astfel. O zugrăvise drept Lotte, îi surprinsese durerea tăcută şi tainica ferocitate. Am înjurat printre dinţi, am tras aer în piept cu putere şi l-am dat afară cu un şuierat. Apoi am tras deoparte căptuşeala de deasupra capului. Era vorba despre propria-mi invenţie, concepută pentru ascunderea tablourilor care trebuiau transportate peste graniţă. Nu făcusem decât să desfac materialul de pe interiorul caroseriei din locul unde era prins, deasupra parbrizului. Ataşasem apoi pe dinăuntru două benzi cu scai şi, după ce decupasem cu grijă un lăcaş împrejurul luminii de bord din faţă, căpătasem o ascunzătoare perfectă. Problema cu mutatul unor lucrări mari, mai ales când era vorba despre lucruri uscate, în ulei, e că trebuie să rămână întinse şi defel rulate, fiindcă există riscul ca vopseaua să crape şi tabloul să fie compromis. Cu alte cuvinte, transportul necesită spaţiu şi încărcătura dă întru câtva de bănuit. Dar cu un plafon de aproximativ patru metri pătraţi, era loc până şi pentru picturi mai mari şi erau ferite de vameşi băgăcioşi şi de câinii lor, care din fericire nu caută, amuşinând, mirosuri de vopsea ori lac.

Am strecurat-o în ascunzătoare pe *Eva Mudocci,* am prins la loc marginea cu benzile de scai, am coborât din maşină şi am intrat în casă.

Diana îmi lipise un bilet pe frigider, anunţându-mă că se vede cu amica ei, Cathrine, şi că se va întoarce cam pe la miezul nopţii. Mai erau, până atunci, aproape şase ore. Am deschis o sticlă de San Miguel şi m-am aşezat în fotoliul de

la fereastră, aşteptând-o. Am mai luat o sticlă şi m-am gândit la ceva ce-mi aminteam dintr-o carte de Johan Falkberget din care-mi citise Diana când avusesem oreion: „Bem cu toţii întocmai după de cât de sete ne este”.

Zăcusem în pat, cu temperatură. Mă usturau obrajii, mă dureau urechile şi arătam ca un peşte-balon asudat. Doctorul verificase termometrul şi zisese un „nu-i aşa de grav”. Nici nu mi se părea că ar fi. Doar după ce-l bătuse Diana la cap îi scăpaseră vorbe urâte precum meningită şi orhită, pe care le tradusese apoi, şi mai fără tragere de inimă, drept inflamaţie a ţesuturilor care înconjoară creierul şi inflamaţie a testiculelor, grăbindu-se însă să adauge că erau „foarte puţin probabile în cazul de faţă”.

Diana mi-a citit deci şi mi-a pus comprese reci pe frunte. Cartea se numea *A patra strajă a nopţii* şi, dacă tot n-aveam nimic care să-mi ocupe creierul pândit de inflamaţie, am ascultat atent. Două lucruri anume îmi atrăseseră atenţia. Mai întâi, o replică de-a preotului Sigismund, care ţinuse partea unui beţiv spunând „Bem cu toţii întocmai după cât de sete ne este”.

A doua chestie era un citat din ceva cunoscut informal drept „Lămuririle lui Pontoppidan”, în care declară că o persoană este capabilă să ucidă sufletul alteia infectându-l, atrăgându-l spre păcat într-un asemenea fel încât mântuirea este întârziată. Şi gândul că pângăream aripi de înger însemna că nu îngăduiam ca Diana să afle cu ce mă ocup pentru un ban în plus.

Patru zile şi patru nopţi m-a îngrijit, sursă atât de plăcere, cât şi de sâcâială. Fiindcă ştiam că n-aş fi putut face la fel pentru ea, cel puţin nu dacă ar fi avut un oreion de două parale. Astfel încât, când am întrebat-o în cele din urmă de ce făcuse asta, eram cuprins de-o curiozitate autentică. Mi-a răspuns simplu şi pe de-a dreptul.

— Fiindcă te iubesc.

— E doar un oreion.

— Poate că altă dată n-o să mai am ocazia să-ţi arăt. Eşti sănătos mai mereu.

Sunase ca o acuzaţie.

Şi, evident, în zilele de după ce mă dădusem jos din pat, mă dusesem la un interviu de angajare la o agenţie de recrutare pe nume Alfa şi le spusesem că ar fi idioţi dacă nu m-ar angaja. Şi ştiu cum am reuşit să le-o trântesc cu asemenea neclintită încredere. Fiindcă nimic nu înalţă mai mult un bărbat decât o femeie care-i spune că îl iubeşte. Oricât l-ar minţi ea, mereu va exista în el o părticică recunoscătoare şi părticica asta va arăta ceva dragoste pentru ea.

Am luat unul dintre albumele Dianei, am citit despre Rubens şi puţinul existent despre *Vânătoarea mistreţului,* apoi am cercetat cu multă atenţie pictura. Apoi am lăsat deoparte albumul şi am încercat să-mi desfăşor în cap, pas cu pas, planul operaţiunii din Oscarsgate din ziua următoare.

Un apartament la bloc însemna desigur riscul de a da peste vecini pe casa scării. Martori potenţiali care ar fi putut să te vadă. Însă doar pentru câteva clipe. N-ar fi fost suspicioşi atunci, n-ar fi încercat să-şi întipărească în memorie faţa mea, fiindcă urma să port salopetă şi să intru într-un apartament care se renova. De ce mi-era, atunci, frică?

Ştiam de ce.

Mă citise ca pe o carte deschisă, la interviu. Dar câte pagini apucase să parcurgă? Ar fi putut bănui ceva? Nu. Recunoscuse o metodă de interogatoriu pe care o folosise şi el în armată, atâta tot.

Am pus mâna pe mobil şi l-am sunat pe Greve ca să-i spun că Diana ieşise în oraş şi că găsirea unui eventual expert care să autentifice tabloul trebuia să aştepte până la întoarcerea sa din Rotterdam. Robotul telefonic al lui Greve a răspuns în engleză: „Vă rog să lăsaţi un mesaj”. Zis şi făcut. Sticla se golise. M-am gândit în treacăt la o duşcă de whisky, dar am alungat ideea, n-aveam chef să mă trezesc a doua zi mahmur. O ultimă bere, excelent.

Eram cât pe ce să trimit mesajul când mi-am dat seama ce fac. Am lăsat deoparte receptorul şi am apăsat grăbit pe butonul roşu. Formasem numărul lui Lotte, cel de sub L-ul

discret din agendă, un L care mă făcuse să mă cutremur în cele câteva dăţi când apăruse pe ecran, apelând. Regula noastră fusese că sun doar eu. Am intrat în agenda telefonului, am ajuns la litera buclucaşă şi-am apăsat pe „Şterge”.

— Chiar vrei să-l ştergi? a întrebat telefonul.

Am evaluat alternativele. Un „nu” laş, deznădăjduit şi un „da” nesincer.

Am apăsat pe „da”. Ştiind totuşi că numărul acela mi-era întipărit în creier într-un fel care sfida radierea. Ce însemna asta nu ştiam şi nici nu voiam să ştiu. Dar avea să se estompeze. Să se destrame şi să dispară. Neapărat.

Diana s-a întors acasă la cinci minute după miezul nopţii.

— Ce-ai făcut azi, scumpule? a întrebat apropiindu-se de fotoliul meu, aşezându-se pe braţul lui şi îmbrăţişându-mă.

— Nu mare lucru, am zis. Am făcut un interviu cu Clas Greve.

— Cum a mers?

— E perfect, cu excepţia faptului că-i străin. Cei de la Pathfinder ar fi vrut un norvegian ca şef; ba chiar se împăunează public cu faptul că-s norvegieni din creştet până-n tălpi. Deci o să am de dus muncă de lămurire.

— Dar eşti cel mai bun din lume la asta, a zis aplicându-mi un pupic pe frunte. Am auzit lume vorbind despre recordul tău.

— Care record?

— De a fi cel care reuşeşte mereu să i se angajeze candidatul, presupun.

— A, asta era, am zis, prefăcându-mă surprins.

— O să-ţi iasă şi acum.

— Cum a fost cu Cathrine?

Diana şi-a trecut degetele prin părul des.

— Fantastic. Ca de obicei. Ori chiar mai fantastic ca de obicei.

— O să moară într-o zi de-atâta fericire.

Diana şi-a lipit faţa de părul meu şi a vorbit în el.

— Tocmai a aflat că-i însărcinată.

— Deci n-o să mai fie aşa de fantastic o vreme.

— Prostii, a îngânat Diana. Ai băut ceva?

— Un pic doar. Să închinăm în sănătatea lui Cathrine?

— Mă duc la culcare. Sunt extenuată de la atâta pălăvrăgeală fericită. Vii?

Întins în pat, ghemuit în spatele ei, cuprinzând-o şi simţindu-i şira spinării lipită de pieptul şi stomacul meu, mi-am dat brusc seama de un lucru pe care-ar fi trebuit să-l ştiu încă de la interviul cu Greve. Că acum o puteam lăsa însărcinată. Mă aflam în sfârşit pe teren solid, la loc sigur; un copil n-ar mai fi fost o povară. Tabloul de Rubens avea să mă facă în sfârşit leul, stăpânul despre care vorbea Diana. Furnizorul de neînlocuit. Nu că Diana s-ar fi îndoit până acum, însă eu fusesem în dubiu. Mă întrebasem dacă pot fi străjerul cuibului pe care-l merita Diana. Şi dacă un copil, mai ales, ar fi putut să-i vindece binecuvântata orbire. Acum însă n-avea decât să vadă, să mă vadă cu totul. Sau, în orice caz, o halcă mai bună din mine.

Aerul rece şi înţepător care venea pe fereastra deschisă îmi făcea pielea ca de găină pe deasupra plăpumii şi simţeam ivindu-se o erecţie.

Însă răsuflarea ei era deja profundă, domoală.

M-am dezlipit de ea. S-a întors pe spate, protejată şi neajutorată ca un copilaş.

Eu m-am ridicat uşurel din pat.

Altarul *mizuko* nu părea să fi fost, de ieri, atins. Era neobişnuit să treacă vreo zi fără ca ea să facă, în vreun fel sau altul, o schimbare vizibilă: înlocuitul apei, o lumânare nouă, flori proaspete.

Am intrat în camera de zi şi mi-am turnat un whisky. Parchetul, în zona ferestrei, era rece. Whisky-ul era un Macallan vechi de treizeci de ani, cadou de la un client mulţumit. Firma lui era, acum, cotată la bursă. Am coborât privirea spre garajul scăldat în lumina lunii. Ove era, probabil, pe drum. Urma să intre în garaj şi să urce în maşină cu cheile de rezervă pe care i le dădusem. Avea s-o scoată pe *Eva Mudocci,* s-o pună în mapă şi să se întoarcă

la maşina lui, parcată la o distanţă liniştitoare, suficient de departe cât să nu se facă vreo legătură cu casa noastră. Îl aştepta un drum cu maşina până la Göteborg, unde trebuia să livreze pictura, apoi să se întoarcă până dimineaţa. *Eva Mudocci* nu mai era însă interesantă acum, ci o trebuşoară de umplutură iritantă, care trebuia făcută odată şi basta. La întoarcerea de la Göteborg, Ove ar fi trebuit să aibă cu el o reproducere utilizabilă a *Vânătorii* lui Rubens, pe care s-o vâre sub tavanul automobilului meu înainte ca noi sau vecinii noştri să facem ochi.

Ove mai folosise maşina mea, în trecut, ca să meargă la Göteborg. Eu, unul, nu vorbisem niciodată cu dealerul şi speram să nu ştie că mai este cineva implicat în afară de Ove. Aşa şi voiam să fie, cât mai puţine contacte, cât mai puţini oameni care, la o adică, să mă arate cu degetul. Infractorii sunt prinşi mai devreme sau mai târziu, aşa că era absolut obligatoriu să pun distanţă maximă între ei şi mine. De aceea nu mă întindeam la discuţii cu Kjikerud în văzul lumii şi tot de aceea îl sunam de la telefoane publice. Nu voiam ca vreunul dintre numerele mele de telefon să se afle pe agenda de apeluri a lui Kjikerud când îl arestau. Împărţeala banilor şi planurile necesitând mai multă strategie se făceau într-o cabană izolată din zona Elverum. Ove închinase cabana de la un fermier-pustnic şi ne duceam acolo mereu, fiecare cu maşina lui.

Spre cabana aceea mă îndreptam când mă lovise gândul cât de riscant era să-l las pe Ove să ducă cu maşina mea tablourile la Göteborg. Trecusem de-un radar şi-i văzusem Mercedesul vechi de aproape treizeci de ani, un 280SE negru, elegant, oprit lângă o maşină de poliţie. Şi-mi dădusem seama că Kjikerud era, vezi bine, unul dintre acei şoferi infami incapabili să se menţină în limita de viteză. Îl tocasem la cap să scoată întotdeauna vinieta de pe parbriz când îmi conducea Volvo-ul la Göteborg, fiindcă era scanată la fiecare folosire şi n-aveam chef să explic poliţiei de ce mă fâţâiam pe autostradă, în toiul nopţii, de câteva ori pe an. Trecând însă de Ove, care-şi încasa amenda pentru viteză, îmi dădusem seama care era de fapt riscul

cel mai mare căruia ne supuneam: ca poliţia să oprească vitezomani şi vechi cunoştinţe precum Ove Kjikerud pe drumul spre Göteborg şi să se întrebe ce caută, pentru numele Providenţei, într-o maşină aparţinând respectabilului, hmm, agent de recrutări Roger Brown. Iar de aici veştile rele s-ar fi ţinut lanţ. Fiindcă Kjikerud contra Inbau, Reid şi Buckley nu putea duce decât la un singur rezultat.

Mi s-a părut că desluşesc ceva mişcând în beznă, pe lângă garaj.

Mâine era Ziua V. Ziua Visată. Ziua Victoriei. Dacă totul mergea după plan, lovitura asta avea să fie ultima. Voiam să se sfârşească odată, să fiu liber, să fiu cel care scapă cu prada.

Departe, în vale, oraşul scânteia plin de promisiuni. Lotte a răspuns la al cincilea apel.

— Roger?

Cu voce grijulie, blândă. De parcă ea m-ar fi trezit pe mine din somn şi nu invers.

Am închis.

Şi-am dat peste cap paharul.

8. G11sus4

M-am trezit în ghearele unei dureri de cap crunte.

M-am ridicat în coate şi-am văzut dosul delicat al Dianei, în chiloţei, înălţându-se în aer. Scormonea prin poşetă şi prin buzunarele hainelor pe care le purtase în ziua precedentă.

— Cauţi ceva? am întrebat.

— Bună dimineaţa, scumpule, a zis, însă din tonul ei se simţea că dimineaţa nu-i dintre cele mai bune. Eram de acord.

M-am ridicat chinuit din pat şi m-am târât spre baie. M-am văzut în oglindă şi am ştiut că restul zilei nu putea decât să aducă îmbunătăţiri. Musai îmbunătăţiri. Altfel nu era cu putinţă. Am dat drumul la duş şi am stat sub jetul de apă rece ca gheaţa, ascultând-o pe Diana cum înjură încetişor dincolo.

— Şi o să fie… am răcnit cu sfidare pură…PERFECT!

— Am plecat, am auzit vocea Dianei. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, am urlat fără să ştiu dacă apucase să audă înainte ca uşa să se trântească după ea.

La ora zece eram deja în birou, la lucru, încercând să mă concentrez. Îmi simţeam capul ca pe un mormoloc transparent, pulsatil. Observasem că gura lui Ferdinand stătuse deschisă mai multe minute în şir, alcătuind ceea ce presupuneam că vor fi fost cuvinte prezentând mai mult sau mai puţin interes. Şi că, deşi rămăsese apoi tot cu gura deschisă, încetase să mai dea din ea şi se holba acum la mine cu ceva ce putea fi interpretat drept aşteptare în priviri.

— Repetă întrebarea, am zis.

— Am zis că e super că fac eu al doilea interviu cu Greve şi clientul, dar că ar trebui să-mi spui, mai întâi câte ceva despre Pathfinder. Nu mi s-a spus nimic din vreme şi-o să par tâmpit de-a binelea!

Ajunsă aici, vocea lui a căpătat obligatoria piţigăială

isterică.

Am oftat.

— Fac nişte transmiţătoare minuscule, aproape invizibile, care pot fi ataşate de persoane şi urmărite printr-un receptor conectat la cel mai avansat sistem GPS din lume. Servicii prioritare de la sateliţii din care deţin participaţiuni etc., etc. Tehnologie inovatoare, prin urmare potenţial mare de a fi preluată forţat. Citeşte raportul anual. Altceva?

— L-am citit! Tot ce ţine de produs e trecut la secret. Şi cum e cu Clas Greve fiind străin? Cum o să-i fac eu pe clienţii ăştia care-s atât de evident naţionalişti să înghită găluşca?

— N-o să ai de ce. O s-o fac eu. Tu nu-ţi face griji din cauza asta, Ferdy.

— Ferdy?

— Da, m-am gândit un pic şi Ferdinand e prea lung. E-n regulă aşa?

S-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă.

— Ferdy?

— Nu cu clienţii de faţă, evident, am zis radios, simţind cum durerea de cap se estompează. Am terminat, Ferdy?

Terminaserăm.

M-am dus, la prânz, o fugă până la magazinul de bijuterii aflat vizavi de Sushi & Coffee.

— Aceia, am zis arătând spre cerceii cu diamante din vitrină.

Aveam bani să acopăr creditul cardului, până se terminau. Şi interiorul de catifea stacojie al cutiei era moale ca blana unui căţeluş.

Am continuat, după prânz, să mă tratez cu antinevralgic, cu privirea nedezlipită de ceas.

La cinci fix am parcat maşina în Inkognitogata. Era uşor să găseşti un loc; atât cei care locuiau, cât şi cei care lucrau aici erau, vezi bine, în drum spre casă. Abia plouase şi tălpile pantofilor plescăiau pe asfalt. Mapa părea uşoară. Reproducerea fusese de calitate medie şi, firește, oferită la

un suprapreţ oribil, cincisprezece mii de coroane suedeze, însă nu acesta era, pentru moment, cel mai important lucru.

Dacă se poate vorbi despre vreo stradă elegantă în Oslo, atunci Oscarsgate e aceea. Clădirile de apartamente sunt un talmeş-balmeş de stiluri arhitecturale, cel mai adesea construite în stil neorenascentist. Faţadele au modele neogotice, în faţă sunt grădini. Aici şi-au avut directorii şi funcţionarii publici de rang înalt reşedinţele pe la începutul secolului al nouăsprezecelea.

Un bărbat cu un pudel în lesă se apropia. Pe-aici, prin centru, nu există câini de vânătoare. S-a uitat prin mine. Centrul oraşului.

Am mers până la numărul 25, care era, potrivit căutării pe internet, un bloc cu „o variantă hanovreză de arhitectură cu influenţe medievale”. Mult mai interesant de citit era faptul că Ambasada Spaniei nu-şi mai avea sediul aici, prin urmare, speram să nu existe atât de enervantele camere de supraveghere. Nu se vedea niciuna în faţa clădirii, care m-a întâmpinat cu ferestre negre, tăcute. Cheia dată de Ove ar fi trebuit să se potrivească atât la uşa de intrare în clădire, cât şi la cea a apartamentului. A funcţionat pentru prima. Am apucat-o cu paşi mari pe scări în sus. Sigur pe mine. Cu paşi nici grei, dar nici furişaţi. O persoană care ştie încotro se duce şi nu are nimic de ascuns. Cheia o aveam pregătită, ca să nu încep să o caut prin buzunare la uşa apartamentului; genul ăla de zgomot răsună până departe într-un bloc vechi de apartamente.

Al doilea etaj. Fără nume pe uşă, dar ştiam că aici e. Uşă dublă, cu geam ondulat. Nu eram pe cât de calm aş fi crezut, fiindcă inima îmi bubuia izbindu-se în coaste şi nu reuşeam să nimeresc gaura cheii. Ove îmi spusese odată că primul lucru care se duce pe copcă atunci când începi să te agiţi e coordonarea motorie. Citise asta într-o carte despre lupta corp la corp, că abilitatea de a încărca o armă te trădează când eşti ameninţat cu o altă armă. Am reuşit totuşi să găsesc gaura cheii din a doua încercare. Cheia s-a

rotit în broască, fără sunet, fără asperităţi, perfect. Am apăsat pe clanţă şi-am tras uşa spre mine. Am împins-o. Nu se deschidea şi pace. Pe toţi dracii!! Îşi pusese Greve încă o încuietoare? Toate visurile şi planurile mele urmau să fie zdrobite de o broască în plus. Am tras de uşă cât de tare am putut, simţind că aproape intru în panică. S-a desprins din cadru cu un trosnet puternic şi sticla s-a zguduit, lăsând ecoul să răsune pe scară. M-am strecurat înăuntru, am închis cu grijă uşa după mine şi-am dat aerul afară din piept. Iar gândul care mă izbise cu o seară înainte mi s-a părut, dintr-odată, o neghiobie. Avea să-mi lipsească încordarea asta, cu care mă obişnuisem într-atât?

Am inhalat şi mi-am umplut plămânii cu solvenţi: diluant pentru vopsea, lac şi adeziv.

Am păşit peste recipientele cu vopsea şi peste rulourile de tapet din hol. Hârtie cenuşie, protectoare pe parchetul de stejar haşurat, lambriuri, praf de cărămidă, geamuri vechi care urmau, în mod clar, să fie înlocuite. Încăperi de mărimea unor saloane mai mici se înşiruiau una după alta.

Am descoperit bucătăria pe jumătate finisată dincolo de camera din mijloc. Linii severe, metal şi lemn, neîndoielnic costisitoare; am ghicit că era vorba despre marca nemţească Poggenpohl. Am intrat în cămăruţa menajerei şi-am dat peste uşa de după rafturi. Luasem deja în calcul posibilitatea să fie încuiată, dar ştiam că, la nevoie, în casă existau unelte pe care le puteam folosi ca s-o forţez.

N-a fost nevoie. Balamalele au scârţâit în semn de avertizare când am deschis-o.

Am păşit într-o cameră întunecoasă, goală şi de formă dreptunghiulară, am scos lanterna din buzunarul salopetei şi-am luminat pereţii cu razele ei galbene, slabe. Erau, atârnate acolo, patru tablouri. Trei îmi erau necunoscute. Al patrulea nu.

M-am oprit înaintea lui, simţind aceeaşi uscăciune în gură ca atunci când Greve îi rostise numele.

Vânătoarea mistreţului Caledonian.

Lumina părea să străbată dinspre pânză către afară printre straturile de vopsea vechi de 400 de ani. Împreună

cu umbrele, dădea scenei de vânătoare formă şi consistenţă, o tehnică pe care mi-o explicase Diana şi care se numeşte *chiaroscurro,* clarobscur. Imaginea avea un impact aproape fizic, un magnetism care te atrăgea, era ca şi cum ai fi cunoscut o persoană charismatică pe care o ştiuseşi doar din poze şi din zvonuri. Nu eram pregătit pentru atâta frumuseţe. Am recunoscut culorile din lucrări mai bine cunoscute, având vânătoarea ca temă, care apăreau în albumele Dianei – *Vânătoarea Leului, Vânătoarea Hipopotamului şi a Crocodilului, Vânătoarea Tigrului.* În cartea citită cu o zi în urmă, se afirma că acesta era primul tablou având ca temă vânătoarea, punctul de pornire pentru capodoperele de mai târziu. Mistreţul Caledonian fusese trimis de Artemis să facă prăpăd în Caledonia ca răzbunare pentru felul în care omenirea îi neglijase pe zei. Însă cel mai iscusit vânător din cetate, Meleagru, ucisese în cele din urmă mistreţul cu suliţa. Mă holbam acum la trupul dezgolit şi musculos al lui Meleagru, la expresia de pe chip, de ură încrâncenată, care-mi amintea de cineva, la suliţa străpungând corpul fiarei. Extrem de dramatic şi totuşi reverenţios. Atât de despuiat şi totuşi secret. Simplu. Şi atât de valoros.

Am apucat tabloul, l-am dus în bucătărie şi l-am pus pe blat. Vechea sa ramă avea, cum presupusesem, un întinzător de pânză prins la spate. Am scos la iveală singurele unelte pe care le adusesem şi care îmi trebuiau: o şurubelniţă şi un patent. Am tras afară majoritatea piunezelor, le-am pus deoparte pe cele pe care voiam să le refolosesc, am slăbit întinzătorul şi, cu ajutorul şurubelniţei, am desprins cuiele care fixau pânza.

Am bâjbâit mai mult decât de obicei; poate că Olav avusese dreptate, până la urmă, cu coordonarea abilităţilor motorii. Însă, douăzeci de minute mai târziu, reproducerea era la locul ei, în ramă, iar originalul în mapa mea.

Am pus tabloul la loc pe perete, am aruncat o privire pe fereastră şi-am privit, în treacăt, coroana aproape pleşuvă a unui copac. Frunzele rămase, de un roşu strălucitor, făceau copacul să arate ca şi cum ar fi luat foc în razele

piezişe ale soarelui care se furişau printre nori. Rubens. Culorile. Erau culorile lui.

Momentul era magic. Un moment de triumf. Un moment de metamorfoză. Într-un asemenea moment, vezi totul atât de limpede, încât decizii care ţi-au părut complicate înainte par, acum, de la sine înţelese. Urma să devin tată, plănuisem să-i spun în seara asta, însă ştiam acum că ar fi fost momentul potrivit. Aici, acum, la locul faptei, cu Rubens sub braţ şi arborele maiestuos, frumos, din faţă. Era un moment care ar fi trebuit turnat în bronz, amintirea veşnică pe care eu şi Diana ar fi trebuit s-o împărtăşim, s-o avem ca pavăză în zile mai înnorate. Decizia pe care ea, imaculată, avea să creadă că o luasem într-un moment de luciditate şi fără vreun alt motiv decât iubirea pentru ea şi viitorul nostru copil. Şi doar eu, leul, patriarhul familiei, aveam să ştiu secretul cel întunecat: că gâtlejul zebrei fusese sfâşiat în urma unei ambuscade, că pământul fusese stropit cu sânge înainte ca premiul, captura, să fie depus la picioarele lor, nevinovaţii mei. Da, aşa ar fi trebuit consolidată dragostea noastră. Am scos telefonul, mi-am tras mănuşa de pe mână şi am selectat numărul ei. Am încercat să-mi formulez în cap fraza în vreme ce aşteptam să se facă legătura. „Vreau să-ţi dăruiesc un copil, draga mea.” Ori: „Draga mea, dă-mi voie să-ţi ofer…”

John Lennon şi acordul său de chitară, G11sus4. „Am muncit şi nopţi, am muncit şi zile…” Adevărat, cât de adevărat. Am zâmbit, cuprins de încântare.

Însă, într-o străfulgerare, am priceput.

Că îl puteam *auzi.*

Că ceva nu era în regulă deloc.

Am luat de la ureche mobilul. Şi undeva, dar nu prea departe şi îndeajuns de clar am auzit acordul de început al piesei Beatles „A Hard Day’s Night”. Soneria ei.

Am simţit că picioarele îmi prind rădăcini în hârtia gri de pe jos. Apoi au început să se mişte în direcţia sunetului, iar inima să-mi bubuie.

Sunetul se auzea din spatele unei uşi întredeschise pe coridor, de cealaltă parte a camerelor de primire.

Am deschis uşa.

Era un dormitor.

Patul din mijlocul odăii era făcut, însă se vedea că dormise cineva în el. La picior se afla o valiză, iar lângă valiză un scaun cu nişte haine aşezate pe spetează. Un costum atârna pe un umeraş în şifonierul deschis. Costumul purtat de Clas Greve la interviu. De undeva din cameră, Lennon şi McCartney cântau la unison cu o energie de care n-aveau să mai dea dovadă la următoarele albume. Mi-am aruncat privirea în jur. Şi m-am lăsat în genunchi. M-am aplecat. Şi-am dat de el. Telefonul mobil marca Prada. Sub pat. Îi alunecase, probabil, din buzunar. Foarte posibil când el trăsese de pe ea pantalonii. Iar ea nu-şi dăduse seama că-i lipseşte telefonul decât… decât…

Am văzut-o înaintea ochilor, căutând aplecată, scormonind cu furie prin haine şi poşetă.

M-am ridicat în picioare. Mult prea iute, se pare, fiindcă încăperea a început să se învârtă. M-am sprijinit cu palma de perete.

Mesajul de întâmpinare s-a declanşat şi i-am auzit vocea ciripind dulce.

— *Bună, sunt Diana şi nu am telefonul la îndemână…*

Chiar aşa.

— *Dar ştiţi ce trebuie să faceţi.*

Ştiam, cum să nu. Creierul meu băgase cumva de seamă că foloseam ca să mă sprijin palma fără mănuşă şi că nu trebuia să uit să şterg peretele.

— *Să aveţi o zi luminoasă!*

Asta s-ar fi putut dovedi dificil.

Bip.

Partea a treia
Al doilea interviu

9. Al doilea interviu

Tatăl meu, Ian Brown, a fost, dacă nu un jucător foarte bun de şah, cel puţin unul dedicat. Îl învăţase să joace tatăl lui, la vârsta de cinci ani, după care se apucase de citit manuale de şah şi studiase partide celebre. Pe mine însă nu m-a învăţat să joc decât după ce-am împlinit unsprezece ani, când anii în care-aş fi putut asimila cel mai uşor se scurseseră. Totuşi, nu-mi lipsea talentul pentru şah, iar când am împlinit şaisprezece ani, l-am învins pentru întâia oară. A zâmbit ca şi cum ar fi fost mândru de mine, dar ştiu că i s-a părut odios. A aşezat iarăşi piesele pe tablă şi am început un meci revanşă. Jucam, ca de obicei, cu piesele albe; încercase să mă facă să cred că-mi oferă un avantaj. După câteva clipe, s-a scuzat şi s-a dus în bucătărie, unde l-am auzit trăgând o duşcă dintr-o sticlă cu gin. Până s-a întors, pusesem o piesă în locul alteia, dar nu şi-a dat seama. După patru mutări, a rămas cu gura căscată la regina mea albă ameninţându-i regele. Şi-a dat seama că următoarea mutare însemna şah mat. Arăta atât de amuzant, că nu m-am putut abţine şi m-a pufnit râsul. Şi, din expresia lui, mi-am dat seama că ştia ce se întâmplase. S-a ridicat şi-a măturat cu dosul palmei toate piesele de pe tablă. După care m-a pocnit. Genunchii mi-au cedat şi-am căzut, mai mult de groază decât de la forţa loviturii. Nu mă mai lovise niciodată până atunci.

— Ai schimbat nişte piese, a şuierat. Fiul meu nu e un trişor.

Simţeam sânge în gură. Regina albă zăcea pe jos, în faţa mea. Coroana i se ciobise. Am simţit cum ura îmi urcă pe gât, arzându-mă, şi în piept, amară ca bila. Am luat regina vătămată şi-am pus-o la loc pe tablă. Apoi celelalte piese. Una după alta. Le-am aşezat iarăşi pe toate cum fuseseră.

— Tu muţi, tati.

Fiindcă asta face jucătorul cu sânge-rece şi ură în suflet când, aproape fiind să câştige, a fost pe neaşteptate lovit în obraz de adversar, a fost atins unde-l doare, a simţit

groaza. Nu pierde din ochi tabla, îşi lasă deoparte groaza şi se ţine de plan. Respiră adânc, reconstruieşte, continuă jocul, obţine victoria. Părăseşte scena fără să facă gesturi prin care să-şi arate triumful.

M-am aşezat la capătul mesei şi am văzut cum mişcă falca lui Clas Greve. I-am văzut obrajii încordându-se, apoi relaxându-se şi alcătuind cuvinte pe care, era clar, Ferdinand şi cei doi reprezentanţi de la Pathfinder le înţelegeau foarte bine, erau în orice caz mulţumiţi toţi trei. Cu câtă patimă uram gura aia! Uram gingiile mov-cenuşii, dinţii zdraveni, da, mi-era silă chiar şi de forma acelui orificiu revoltător; o despicătură dreaptă între două colţuri îndreptate în sus care sugerau un zâmbet, acelaşi zâmbet sculptat cu care Bjørn Borg fermecase o lume întreagă. Şi cu care acum Clas Greve îşi seducea viitorul angajator, Pathfinder. Însă cel mai mult uram buzele acelea. Buzele care atinseseră buzele soţiei mele, pielea soţiei mele, probabil sfârcurile ei roşietice şi cu siguranţă vaginul ei umed, primitor. Mi-am imaginat că zăresc un fir de păr blond, pubian, pe buza lui cărnoasă.

Aşteptasem în tăcere aproape jumătate de oră, timp în care Ferdinand, cu un devotament imbecil, îndrugase întrebări din ghidul de interviu de parcă ar fi fost ale lui.

La începutul interviului, Greve mi se adresase exclusiv mie. Îşi dăduse însă seama, treptat, că eram acolo doar în chip de supraveghetor pasiv, neanunţat, şi pe ziua de azi sarcina lui era să-i lumineze pe ceilalţi trei în privinţa Evangheliei după Greve. Îmi trimisese totuşi, la intervale regulate, uitături scurte şi întrebătoare, ca şi cum ar fi căutat indicii în privinţa rolului meu.

După o vreme, cei doi delegaţi ai Pathfinder, preşedintele companiei şi directorul de relaţii publice, se apucaseră şi ei să întrebe lucruri centrate, firesc, pe perioada petrecută de Greve la HOTE. Iar Greve le oferise o relatare despre cum el şi HOTE deveniseră lideri în dezvoltarea TRACE, un lac care conţinea aproximativ o sută de transmiţători pe mililitru şi care putea fi aplicat pe orice obiect. Avantajul era că această peliculă devenea

aproape invizibilă şi, exact ca un adeziv normal, se lipea de obiecte cu atâta putere, încât era imposibil de îndepărtat, apoi, fără un răzuitor de vopsea. Avea şi dezavantajul totuşi că transmiţătorii erau atât de mici, că semnalele lor erau prea slabe şi nu reuşeau să pătrundă prin materiale mai dense decât aerul care ar fi putut să le acopere, ca de pildă apa, gheaţa, noroiul sau vreun strat foarte gros de praf, cu care au adesea de furcă vehiculele în deşert.

Pe de altă parte, zidurile, chiar şi cele făcute din cărămizi groase, erau arareori o problemă.

— Am aflat din experienţa noastră că soldaţii daţi cu TRACE au pierdut contactul cu receptoarele noastre când murdăria de pe ei a atins un anumit nivel, a zis Greve, încă nu avem tehnologia cu care să facem mai puternici nişte transmiţători microscopici.

— O avem noi, la Pathfinder, a replicat preşedintele firmei.

Era un bărbat cu părul rărit, trecut de cincizeci de ani, care-şi tot sucea gâtul, de parcă s-ar fi temut să nu-i înţepenească ori de parcă înghiţise vreun obiect voluminos care nu voia să-i coboare pe gâtlej. Bănuiam că era vorba de un spasm involuntar provocat de o boală a muşchilor care nu poate duce decât la un singur lucru.

— Nu avem, din păcate, tehnologia TRACE.

— Tehnologic vorbind, HOTE şi Pathfinder ar fi alcătuit un cuplu de însurăţei perfect, a zis Greve.

— Întocmai, a întărit preşedintele. Cu Pathfinder pe post de casnică, primind doar bani de pâine la salariu.

Greve a chicotit.

— Cam aşa ceva. Pe lângă asta, ar fi mai uşor ca tehnologia de la HOTE să fie achiziţionată de Pathfinder decât invers. De aceea cred că pentru Pathfinder există o singură cale viabilă, şi anume de a face pe cont propriu întreaga călătorie.

I-am văzut pe delegaţii Pathfinder schimbând priviri.

— În orice caz, ai un CV impresionant, Greve, a zis preşedintele firmei. Dar noi, la Pathfinder, punem mare accent pe faptul că directorul nostru executiv trebuie să fie

stabil… cum îi spuneţi în jargonul vostru de recrutori?

— Un fermier, i-a venit în ajutor Ferdinand.

— Fermier, da. O imagine nimerită. Cu alte cuvinte, cineva care cultivă ce este deja acolo, care clădeşte totul cărămidă cu cărămidă. Cu pielea groasă şi răbdător. Iar tu ai un palmares… hmm… spectaculos şi dramatic, care nu ne lămureşte însă dacă ai şi rezistenţa şi încrâncenarea necesară pentru genul de director pe care-l căutăm noi.

Clas Greve, care-l ascultase cu o expresie serioasă pe preşedinte, a dat din cap a încuviinţare.

— Aş vrea, mai înainte de orice, să vă spun că vă împărtăşesc opinia privitoare la genul de director pe care ar trebui să-l caute Pathfinder. În al doilea rând, vreau să vă spun că nu aş fi arătat interes pentru provocarea asta dacă nu aş fi fost genul respectiv de persoană.

— Eşti genul? a întrebat grijuliu al doilea reprezentant al companiei, un tip cu un comportament diplomatic pe care-l bănuisem a fi şeful de la relaţii publice al firmei încă de dinainte să se prezinte ca atare.

Am avut destule ocazii să nominalizez candidaţi pentru asemenea posturi, de aceea.

Clas Greve a zâmbit. Un zâmbet cald, care nu doar că i-a înmuiat faţa ca de cremene, ci i-a şi modificat-o cu totul. Mai văzusem la el trucul ăsta, menit să arate că poate fi, la nevoie, şi-un şmecher de gaşcă. Avea acelaşi efect ca şi contactul fizic recomandat de modelul Inbau, Reid şi Buckley, contactul personal, votul de încredere, atitudine care spune uitaţi, mi-am deschis sufletul în faţa voastră.

— Să vă spun o poveste, a zis Greve, zâmbind în continuare. E despre o chestie pe care-mi vine greu s-o admit. Sunt, adică, un pierzător groaznic. Sunt genul de persoană căreia îi vine greu să piardă la un joc de dat cu banul.

Hlizeli în sală.

— Dar sper că vă va spune câte ceva despre rezistenţa şi stabilitatea mea, a continuat Greve. Odată, când eram în forţele speciale, mi s-a întâmplat să mă aflu pe urmele unui traficant de droguri, unul nu tocmai important, în

Surinam…

l-am văzut pe cei doi delegaţi de la Pathfinder cum, fără să-şi dea seama, s-au aplecat un pic spre el. Ferdinand s-a apucat să umple din nou ceştile de cafea, aruncându-mi un surâs încrezător.

Iar gura lui Clas Greve a început să se mişte. Să macine întruna. Să devoreze, lacomă, ce nu avusese voie să atingă. Oare ea ţipase? Păi sigur că ţipase. Diana pur şi simplu nu se putea reţine, fusese ca o plastilină în ghearele poftei lui. Prima oară când făcuserăm dragoste îmi amintise de sculptura lui Bernini din Capela Cornaro, *Extazul Sfintei Tereza di Avila.* În parte din cauza gurii pe jumătate deschise a Dianei, a expresiei faciale arătând aproape suferinţă, a venei încordate şi a cutei de concentrare de pe frunte. Şi în parte fiindcă Diana ţipase, iar eu am crezut întotdeauna că sfânta carmelită a lui Bernini ţipă când îngerul îi smulge săgeata din piept, gata să i-o implânte iarăşi. Mie, în orice caz, aşa îmi pare acest du-te-vino, o imagine a penetrării divine, un futai dintre cele mai sublime, dar un futai totuşi. Însă nici măcar o sfântă nu ţipa ca Diana. Ţipătul Dianei era o delectare îndurerată, un vârf de săgeată în timpan care trimitea frisoane prin tot trupul. Era un vaiet şi un bocet stăruitoare, un ton care doar se înălţa şi cobora, ca un aeroplan de jucărie. Atât de ascuţit că, după ce făcuserăm prima oară dragoste, mă trezisem cu ţiuituri în urechi şi, după trei săptămâni de dragoste trupească, începusem să mă tem că am căpătat tinitus, boala ţiuiturilor cronice, ca un torent de apă căzând continuu sau cel puţin un pârâu însoţit de un şuierat intermitent.

Îmi exprimasem îngrijorarea în privinţa auzului, fireşte că în glumă, însă Diana nu văzuse nimic amuzant. Dimpotrivă, fusese îngrozită şi pe punctul să izbucnească în lacrimi. Apoi, când am făcut dragoste data următoare, am simţit peste urechi palmele ei moi, percepându-le mai întâi ca pe o mângâiere întru câtva neobişnuită. Dar când mi-au cuprins urechile, alcătuind două cupole calde, protectoare, mi-am dat seama ce dovadă de iubire

reprezenta asta. Efectul propriu-zis nu era cine ştie ce, auditiv vorbind – ţipătul îmi sfredelea şi acum creierii –, dar emoţional devenea cu atât mai special. Nu-s genul de bărbat care lăcrimează, când însă mi-am dat drumul, am început să bocesc ca un bebeluş. Poate fiindcă ştiam că nimeni, nimeni altcineva n-o să mă mai iubească vreodată ca femeia asta.

Aşa că, privindu-l acum pe Greve, cu certitudinea că ţipase şi în îmbrăţişarea lui, am încercat să nu mă gândesc la întrebarea implicită. Însă, întocmai ca Diana, nu mă puteam abţine. Îi astupase şi lui urechile?

— Cărarea ducea prin junglă deasă şi pe teren mlăştinos, zicea acum Greve. Marşuri de opt ore. Însă eram oricum un pic în întârziere, soseam mereu prea târziu. Ceilalţi, unul după altul, au cedat. Febră, dizenterie, muşcături de şarpe sau, pur şi simplu, extenuare. Iar tipul era, fireşte, neînsemnat. Jungla îţi devorează judecata. Eram cel mai tânăr, dar în cele din urmă mie mi s-a dat comanda. Şi maceta.

Diana şi Greve. Când parcasem maşina în garaj, după ce mă întorsesem de la apartamentul lui Greve, mă gândisem, preţ de-o clipă, să cobor geamul, să las motorul pornit şi să trag în piept dioxidul de carbon, monoxidul sau ce mama dracului respiri acolo; ar trebui, oricum, să fie o moarte plăcută.

— După ce am urmat poteca asta timp de şaizeci şi trei de zile, pe 320 de kilometri de teren, cel mai rău pe care vi-l puteţi imagina, haita noastră a fost redusă la mine şi la un tinerel din Groningen care era prea prostuţ ca să înnebunească. Am contactat comandamentul şi mi-au trimis un terrier dungat pe calea aerului. Ştiţi rasa? Nu? E cel mai bun câine de vânătoare din lume. Şi nespus de loial, atacă tot ce-i arăţi, oricât de mare ar fi. Un prieten pe viaţă. Literalmente. Elicopterul a lăsat câinele, un căţelandru nu mai mare de-un an, în mijlocul junglei din întinsul district Sipaliwini, în acelaşi loc unde se lasă transporturile de cocaină. Însă punctul respectiv s-a dovedit a fi la zece kilometri de locul unde ne ascundeam

noi. Doar un miracol ar fi făcut ca terrierul să supravieţuiască douăzeci şi patru de ore în junglă, darmite să ne mai dea de urmă. Numai că a avut nevoie de mai puţin de două ore ca să ne găsească.

Greve s-a lăsat pe spate în scaun. Deţinea acum controlul total.

— I-am zis Sidewinder. După racheta aia care se ghidează după căldură, o ştiţi? Am iubit câinele ăla. De aceea am şi azi un terrier dungat. Am fost ieri să-l aduc din Olanda; e, de fapt, nepotul lui Sidewinder.

O găsisem pe Diana în camera de zi, uitându-se la ştiri, când mă întorsesem acasă după ce-l jefuisem pe Greve. Era o conferinţă de presă cu inspectorul Brede Sperre în spatele unei păduri de microfoane. Vorbea despre o crimă. Un caz rezolvat. Una pe care, după cum suna, o elucidase de unul singur. Vocea lui Sperre avea o hârâială masculină, ca un post de radio cu interferenţe, cu sunete lipsă ca la o maşină veche de scris a cărei literă uzată abia o desluşeşti pe pagină. „Făpta-ul va apă-a mâine în fa-a insta-ţei. Mai sunt întrebări?” Nu mai avea nicio urmă de accent din estul Oslo-ului, însă, dacă te luai după Google, jucase baschet la Ammerund vreme de opt ani. Terminase al doilea dintre absolvenţii clasei lui, la Academia de Poliţie. Într-un interviu personal dat unei reviste pentru femei refuzase să spună, din motive profesionale, dacă are vreo relaţie sentimentală relevantă. Cu oricine ar fi ales să trăiască, a zis, acea persoană ar fi ajuns să se „bucure” de atenţia media şi a elementelor criminale pe care le vâna. Nimic însă din fotografiile făcute pentru aceeaşi revistă – cu cămaşă descheiată pe jumătate, ochi mijiţi şi umbra unui surâs – nu dădea de înţeles că şi-ar fi împărţit existenţa cu cineva.

Mă oprisem în spatele fotoliului Dianei.

— A început în Kripos acum, a zis ea. Cu crime şi din astea.

Ştiam asta, fireşte, îl căutam săptămânal pe internet pe Brede Sperre ca să văd ce mai face ori dacă nu anunţase ceva prin presă despre suprimarea vreunei bande de hoţi

de tablouri. Pe lângă asta, eram interesat să strâng cât mai multe informaţii despre Sperre ori de câte ori se ivea ocazia. Oslo nu-i un oraş mare. Ştiam chestii.

— Ce păcat de tine, am zis, uşurat. N-o să te mai viziteze la galerie.

Ea râsese, ridicând privirea spre mine, iar eu mă uitasem la ea de sus, zâmbind, iar ochii ni se întâlniseră cu feţele poziţionate de-a-ndoaselea. Şi m-am gândit, o fracţiune de secundă, că toată afacerea cu Greve nici nu se întâmplase, doar îmi imaginasem în culori prea vii totul, cum fac câteodată oamenii, încercând să-şi zugrăvească cel mai rău lucru cu putinţă pentru niciun motiv decât ca să simtă cum este, să-şi dea seama dacă pot îndura. Şi, parcă pentru a confirma că nu fusese decât un vis, spusesem că m-am răzgândit, că avea dreptate ea, că trebuia neapărat să organizăm o excursie la Tokio în decembrie. Ea însă mă privise surprinsă, zicând că nu poate închide galeria chiar înainte de Crăciun, că era perioada de vârf, nu? Şi cine se ducea la Tokio iarna, când era ger năprasnic? Atunci la primăvară, insistasem eu. Puteam să fac rezervare. Iar ea răspunsese că parcă prea ne întindeam cu planurile, nu, vom trăi şi vom vedea? În regulă, răspunsesem şi anunţasem că mă duc direct la culcare, că sunt mort de oboseală.

Apoi, ajuns la etaj, intrasem în camera copilului, mă apropiasem de figurina *mizuko jizo* şi îngenuncheasem. Altarul rămânea neatins. Prea multă planificare pe termen lung. Vom trăi şi vom vedea. Scosesem apoi cutiuţa stacojie din buzunar, îmi trecusem degetele peste suprafaţa netedă şi o aşezasem lângă micul Buddha de piatră care-l ţinea sub ochi pe copilul apei, copilul nostru.

— La două zile după aceea l-am descoperit pe traficantul de droguri într-un sătuc. Era ţinut ascuns de o fată străină foarte tânără care, după cum a reieşit, era iubita lui. Îşi găsesc de obicei fete cu aspect nevinovat şi le folosesc drept curieri. Până ce fata e prinsă la graniţă şi capătă puşcărie pe viaţă. Şaizeci şi cinci de zile trecuseră de când se dăduse startul vânătorii, a zis Clas Greve şi-a inspirat

adânc. În ce mă priveşte, alte şaizeci şi cinci ar fi fost în regulă.

La sfârşit, directorul de relaţii publice a rupt tăcerea care se lăsase.

— Şi l-ai arestat?

— Nu doar pe el. Împreună cu iubita lui, ne-a dat suficiente informaţii ca să mai arestăm, mai încolo, alţi douăzeci şi trei dintre amicii lor.

— Dar cum… a început să spună preşedintele. Cum îl arestezi pe un asemenea tip?

— N-a fost foarte dramatic, în cazul ăsta, a zis Greve sprijinindu-şi ceafa cu palmele. Egalitatea a ajuns şi în Surinam. Când am dat buzna în casă, am descoperit că omul pusese deoparte armele şi-şi ajuta iubita cu o maşină de tocat carne.

Preşedintele a izbucnit în râs şi-a aruncat o privire spre directorul de relaţii publice, care s-a grăbit să i se alăture cu un hohot, e drept că mai şovăielnic. Corul a devenit o armonie pe trei voci când Ferdinand a adăugat la veselia generală hlizeala lui piţigăiată. Am cercetat cele patru chipuri lucioase, dorindu-mi din suflet să am la îndemână, în chiar momentul acela, o grenadă.

★

După ce-a terminat Ferdinand cu interviul, am făcut în aşa fel încât să-l conduc afară din birou pe Greve, pe când ceilalţi luau o pauză înainte de a trage concluziile.

L-am însoţit până la lift şi-am apăsat pe buton.

— Convingătoare prestaţie, am zis, împreunându-mi braţele înaintea pantalonilor de la costum şi aţintindu-mi privirea spre indicatorul luminos al ascensorului. Te-ai descurcat minunat cu abilităţile tale de seducţie.

— Seducţie… nu sunt prea sigur. Presupun că ţie nu ţi se pare dezonorant să te vinzi, Roger.

— Absolut deloc. Aş fi făcut exact la fel în locul tău.

— Mulţumesc. Când scrii raportul?

— În seara asta.

— Bun.

Uşile liftului s-au deschis, am păşit înăuntru şi ne-am

oprit, aşteptând.

— Mă întrebam o chestie, am zis. Persoana pe care ai urmărit-o…

— Da?

— Nu era, întâmplător, una şi aceeaşi cu cel care te-a torturat în pivniţă?

Greve a zâmbit.

— Cum ai ştiut?

— Am ghicit pur şi simplu.

Uşile s-au închis la loc.

— Şi te-ai limitat la a-l aresta?

Greve a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ţi se pare greu de crezut?

Am dat din umeri. Liftul s-a urnit.

— Planul era să-l omor, a zis Greve.

— Atât de multe aveai de răzbunat?

— Da.

— Cum se rezolvă cu acuzaţiile de omor în armata olandeză?

— Te asiguri că nu eşti prins. Curacit?

— Otravă? Cum e aia în care se înmoaie săgeţile?

— Asta folosesc, în partea noastră de lume, vânătorii de capete.

Am presupus că ambiguitatea e intenţionată.

— O soluţie de curacit într-o biluţă de cauciuc cât o boabă de strugure, cu un ac ascuţit, pe care abia îl observi. Îl ascunzi în salteaua ţintei. Când se culcă, acul înţeapă pielea, iar greutatea forţează otrava din biluţa de cauciuc să intre în corp.

— Dar era la el acasă, am zis. Şi fata asta a lui era martoră.

— Tocmai.

— Cum l-ai făcut să-şi toarne tovarăşii?

— I-am oferit o înţelegere. L-am pus pe colegul meu să-l pironească la pământ, i-am vârât mâna în maşina de tocat şi i-am promis că i-o facem terci şi-l lăsăm după aceea să se uite cum o mănâncă câinele. Şi a vorbit.

Am dat din cap, imaginându-mi scena. Uşile liftului s-au

deschis şi ne-am îndreptat spre ieşire. Acolo, i-am ţinut uşa.

— Şi după ce-a vorbit?

— Ce să fie? a zis Greve, mijind ochii spre cer.

— Ţi-ai ţinut partea de înţelegere?

— Eu… a răspuns el, pescuind din buzunarul de la piept o pereche de ochelari de soare Maui Jim, pe care şi i-a pus la ochi, respect mereu partea mea de înţelegere.

— Adică atât, o arestare amărâtă? A meritat două luni de hăituială, de riscat viaţa?

Greve a scos un hohot slab.

— Nu pricepi, Roger. Să renunţ la vânătoare nu e niciodată o opţiune pentru un tip ca mine. Sunt precum câinele meu, un rezultat al geneticii şi instrucţiei. Riscul nu există. Odată declanşat, devin un proiectil căutător de căldură care nu mai poate fi oprit, care nu face, propriu-zis, decât să-şi caute propria distrugere. Pune-ţi cursul de psihologie de anul întâi să cerceteze aşa ceva.

Şi-a lăsat palma pe braţul meu, a surâs şi-a şoptit:

— Dar să ţii pentru tine diagnosticul.

Am zăbovit lângă uşa deschisă.

— Şi fata? Cum ai făcut-o să vorbească?

— Avea paisprezece ani.

— Şi?

— Ce crezi?

— Nu ştiu.

Greve a oftat adânc.

— Habar n-am cum de ţi-ai făcut o asemenea impresie despre mine, Roger. Nu interoghez fete minore. Am luat-o cu mine la Paramaribo, i-am cumpărat din solda mea un bilet şi am trimis-o cu primul avion acasă la părinţii ei, înainte să apuce poliţia din Surinam să pună gheara pe ea.

L-am urmărit cu privirea cum se îndreaptă cu paşi elastici spre un Lexus GS 430 gri-argintiu din parcare.

Vremea de toamnă îţi tăia răsuflarea cu frumuseţea ei. În ziua nunţii mele plouase.

10. Afecţiuni cardiace

Am apăsat, pentru a treia oară, pe butonul soneriei lui Lotte Madsen. Numele, de fapt, nu era trecut sub sonerie, însă sunasem la destule uşi de prin Eilert Sundst ca să ştiu că era a ei.

Întunericul şi frigul se lăsaseră devreme şi cu repeziciune. Tremuram în pantofi. Ezitase îndelung când o sunasem de la lucru, după prânz, ca s-o întreb dacă-i pot face o vizită în jurul orei opt. Şi când, în cele din urmă, încuviinţase monosilabic, acordându-mi o audienţă, am ştiut că îşi încălcase, probabil, un legământ: să nu mai aibă nimic de-a face cu bărbatul care-o părăsise atât de hotărât.

Încuietoarea s-a deschis cu un zumzet şi m-am împins în uşă, grăbit, parcă temându-mă că e ultima şansă. Am urcat pe scări; nu voiam să nimeresc în lift cu vreun vecin băgăcios, care să caşte gura, să ia notiţe şi să tragă concluzii.

Lotte lăsase întredeschisă uşa apartamentului; i-am întrezărit chipul livid.

Am intrat şi-am închis uşa după mine.

— M-am întors.

Nu mi-a răspuns. Cum făcea de obicei.

— Ce mai faci? am continuat.

Lotte Madsen a ridicat din umeri. Arăta exact ca prima oară când o văzusem: o căţeluşă timidă, mărunţică, cu ochi căprui şi temători. De-o parte şi de alta a feţei îi atârnau şuviţe lungi şi anemice de păr unsuros, stătea adusă de spate, iar hainele terne lăsau impresia că e o femeie care se străduieşte mai degrabă să ascundă decât să atragă atenţia asupra trupului său. Şi nu avea niciun motiv pentru asta; Lotte era zveltă, armonios alcătuită şi avea piele netedă, perfectă. Îţi inspira însă genul de supunere pe care-mi imaginez că îl au femeile acelea care sunt mereu bătute, mereu părăsite, care nu capătă niciodată ce-ar merita. Poate că asta trezise în mine ceva ce nici nu ştiusem, până la ea, că posed: un instinct protector. La fel

ca şi sentimentele mai puţin platonice care declanşaseră scurta noastră relaţie. Sau combinaţie. Combinaţie. Relaţie e la prezent, combinaţie la trecut.

Prima oară o văzusem pe Lotte la unul dintre vernisajele Dianei, în vară. Se oprise la celălalt capăt al sălii, cu privirea aţintită spre mine şi, când se văzuse observată, reacţionase o clipă prea târziu. Să prinzi asupra faptului o femeie, în acest fel, e întotdeauna măgulitor, apoi însă, văzând că privirea ei nu intenţiona să se întoarcă spre mine, am pornit agale spre tabloul pe care-l studia şi m-am prezentat. Mai mult din curiozitate, de vreme ce-i fusesem mereu – dată fiind firea mea – senzaţional de credincios Dianei. Gurile rele ar putea spune că fidelitatea mea se baza mai degrabă pe analiza riscului decât pe iubire. Că, perfect conştient de faptul că Diana nu era de nasul meu ca nivel de atractivitate, nu mă găseam într-o poziţie în care să-mi asum riscuri adulterine, asta dacă nu voiam să joc în liga secundă pentru tot restul zilelor mele.

Poate. Însă Lotte Madsen era în liga mea.

Arăta ca o artistă excentrică şi am presupus imediat că asta şi era, dacă nu iubita vreunui asemenea artist. Altfel nu puteam să-mi explic cum o pereche de blugi jerpeliţi, maro şi un pulover mulat, într-o nuanţă ternă, îi obţinuseră admiterea aici, la vizionarea privată. Se dovedise însă că era o cumpărătoare. Nu cu banii ei, evident. Făcea achiziţii pentru o companie din Danemarca interesată să-şi decoreze noul sediu din Odense. Era traducătoare liber-profesionistă din norvegiană şi spaniolă: broşuri, articole, manuale de utilizare, filme şi câte o carte de specialitate. Firma era unul dintre clienţii ei mai stabili. Vorbea domol, cu un surâs ezitant, de parcă n-ar fi înţeles de ce şi-ar pierde cineva vremea stând de vorbă cu ea. Lotte mă captivase pe loc. Da, cred că ăsta e cuvântul potrivit, mă captivase. Era dulce. Şi micuţă. Unu cincizeci şi nouă. Nu a fost nevoie să întreb, mă pricep la înălţimi. Am obţinut, în seara aceea, numărul ei de telefon, ca să-i trimit fotografii cu alte lucrări ale artistului care expunea. Posibil să fi crezut, pe-atunci, că intenţiile mele erau cinstite.

Ne întâlnirăm apoi, pentru a doua oară, la un cappuccino, la Sushi & Coffee. Îi explicasem că aş prefera să-i arăt reproduceri imprimate ale lucrărilor în loc să i le trimit pe e-mail, fiindcă ecranele – exact ca mine – pot să mintă.

După ce-am trecut rapid în revistă picturile, i-am spus că sunt nefericit în căsnicie, dar că o îndur din cauza iubirii neţărmurite pe care mi-o poartă soţia. E cel mai vechi clişeu din lume în scenariul bărbat-însurat-agaţă femeie-nemăritată sau viceversa, dar ceva îmi spunea că nu-l mai auzise până atunci. De fapt, nici eu, dar auzisem cu siguranţă *de el* şi am presupus că o să meargă.

S-a uitat la ceas şi a zis că trebuie să plece, iar eu am întrebat-o dacă puteam să trec într-o seară pe la ea să-i arăt lucrările altui artist, pe care-l consideram o investiţie cu mult mai bună pentru clientul ei din Odense. A acceptat cu şovăială.

Apărusem apoi cu nişte reproduceri proaste de la galerie şi o sticlă cu vin bun din pivniţă. A părut resemnată cu soarta ei din momentul în care, în seara aceea călduţă de vară, a deschis uşa.

l-am spus poveşti amuzante cu gafe de-ale mele, genul care par că te pun într-o lumină proastă, dar care arată, de fapt, că eşti îndeajuns de sigur pe tine şi de succes ca să-ţi permiţi nişte batjocură autoadresată. Mi-a zis că e copil unic, că a călătorit de mică în jurul lumii cu părinţii şi că tatăl ei era inginer-şef la o companie internaţională din domeniul managementului apelor. Nu se simţea legată de nicio ţară anume. În Norvegia era la fel de bine ca aiurea. Atâta tot. Pentru cineva care ştia mai multe limbi străine, nu era prea vorbăreaţă. Traducătoare, mi-am zis. Prefera poveştile altora, nu pe ale ei.

M-a întrebat de soţie. Soţia ta, aşa a zis, deşi trebuie s-o fi ştiut pe Diana, invitată fiind la vernisaj. Mi-a uşurat, cu siguranţă, situaţia. Şi şi-a uşurat-o şi pe a ei.

I-am spus că mariajul meu suferise o lovitură când „soţia” rămăsese însărcinată, iar eu refuzasem să am un copil. Şi, potrivit versiunii ei, o convinsesem să facă avort.

— Şi aşa a fost? a vrut Lotte să ştie.

— Presupun că da.

Am văzut ceva schimbându-se în expresia lui Lotte şi-am întrebat-o ce este.

— Părinţii mei m-au convins să fac un avort. Fiindcă eram adolescentă şi copilul n-ar fi avut tată. Încă-i urăsc pentru asta. Pe ei şi pe mine.

Începusem să înghit în sec. Iarăşi şi iarăşi, cât am explicat.

— Fătul nostru avea sindromul Down. Optzeci şi cinci la sută dintre părinţii care trec prin experienţa asta aleg avortul.

Aveam să regret pe dată că o spusesem. Ce-mi venise? Sindromul Down avea să facă lipsa mea de chef în a avea un copil cu soţia mea ceva mai acceptabilă?

— Era o şansă mare, oricum, ca soţia ta să piardă copilul, a zis Lotte. Sindromul Down e adesea asociat cu afecţiuni cardiace.

Afecţiuni cardiace, gândisem şi-i mulţumisem în sinea mea pentru că era jucătoare de echipă, pentru că simplifica iarăşi lucrurile pentru mine. Pentru noi. Aveam, după o oră, să ne dezbrăcăm, iar eu să celebrez o victorie care, pentru cineva mai obişnuit cu cuceririle ar fi părut cu siguranţă destul de ieftină, dar care pe mine m-a făcut să mă simt, zile întregi, în al nouălea cer. Săptămâni. Trei săptămâni şi jumătate, mai exact. Aveam, nici mai mult nici mai puţin, o iubită. Pe care o părăsisem după douăzeci şi patru de zile.

Acum, uitându-mă la ea pe hol, în faţa mea, mi se părea ceva aproape ireal.

Hamsun a scris undeva că noi, oamenii, ne săturăm curând de iubire. Nu vrem nimic care ne este servit în porţii din cale-afară de mari. Suntem chiar atât de banali? Aşa s-ar părea. Însă nu asta mi se întâmplase mie. Se întâmplase că mă măcina conştiinţa. Nu din pricină că nu puteam răspunde iubirii lui Lotte, ci fiindcă o iubeam pe Diana. Fusese o concluzie de neevitat, însă lovitura finală

venise sub forma unui episod bizar. Era la finele verii, a douăzeci şi patra zi a păcatului meu, şi ne strecuraserăm în patul lui Lotte din apartamentul ei micuţ, cu două camere, din Eilert Sundtsgate. Stătuserăm de vorbă toată seara sau mai exact, vorbisem eu. Descriind şi explicând viaţa din perspectivă proprie. Sunt bun la asta, în felul lui Paulo Coelho, adică un fel care-i fascinează pe cei mai puţin pretenţioşi intelectual şi-i irită pe ascultătorii exigenţi. Ochii melancolici ai lui Lotte stăruiau pe buzele mele, îmi sorbeau fiece cuvinţel. O vedeam, literalmente, cum păşeşte în lumea fanteziilor mele, cum creierul ei îmi absoarbe judecăţile, cum se îndrăgosteşte de mintea mea. Eu, unul, mă îndrăgostisem de mult de dragostea ei, de ochii ei credincioşi, de tăcerea şi de sunetele joase, aproape imperceptibile, pe care le scotea când făceam dragoste, atât de diferite de scâncetul percutant ca o bormaşină al Dianei. Îndrăgosteala mă adusese, timp de trei săptămâni şi jumătate, într-o stare de continuă aţâţare. Prin urmare, de îndată ce m-am oprit din monologat, ne-am aruncat o privire doar, m-am aplecat spre ea şi i-am pus o mână pe sân. A străbătut-o un fior. Sau poate pe mine – şi ne-am năpustit spre dormitor şi spre patul cu o lăţime de un metru de la IKEA purtând ispititorul nume de Brekke, răgaz. În seara aceea, gemetele s-au auzit mai tare ca de obicei şi ea mi-a şoptit ceva în daneză la ureche, ceva ce n-am priceput, de vreme ce, obiectiv vorbind, daneza e o limbă dificilă – copiii danezi învaţă să vorbească mai târziu decât alţi copii europeni –, însă mi s-a părut cu toate astea neobişnuit de erotic, aşa că am grăbit ritmul. Lotte, de obicei, nu se dădea în vânt după aceste creşteri de ritm, însă în seara aceea m-a apucat de fese şi m-a tras înăuntrul ei, lucru pe care l-am interpretat ca pe o dorinţă de intensificare atât a forţei, cât şi a frecventei mişcărilor. I-am făcut deci pe plac, concentrându-mă la chipul tatălui meu din sicriul deschis, la înmormântare, o metodă care se dovedise eficientă în prevenirea ejaculării premature. Sau, în cazul de faţă, al ejaculării de orice fel. Cu toate că Lotte mă anunţase că ia contraceptive, gândul la sarcină îmi

dădea palpitaţii. Nu ştiam dacă Lotte, când o făceam, ajungea vreodată la orgasm; firea ei domoală şi felul controlat în care se manifesta îmi dădeau de înţeles că un orgasm s-ar fi putut arăta doar sub aspectul unor ecouri minuscule la suprafaţă, ecouri pe care-aş fi putut, foarte bine, să nu le observ. Şi era o creatură mult prea delicată ca să o supun vreunui stres întrebând-o. De aceea cele întâmplate apoi m-au luat cu totul prin surprindere. Am simţit că trebuie să mă opresc, dar mi-am îngăduit o ultimă penetrare în forţă. Şi-am simţit că ating ceva în adâncime. Trupul i-a înţepenit; a căscat larg ochii şi gura. A început să tremure şi, preţ de-o secundă nebunească, m-am temut să nu-i fi declanşat o criză de epilepsie. Apoi am simţit ceva fierbinte, mai fierbinte chiar decât vaginul ei, cuprinzându-mi organele genitale, apoi cum un val îmi scaldă stomacul, coapsele şi testiculele.

M-am sprijinit pe braţe şi m-am uitat lung, îngrozit şi nevenindu-mi a crede, către locul unde luau contact corpurile noastre. Abdomenul i se contracta ca şi cum ar fi vrut să mă expulzeze din ea. A gemut tare, cum n-o mai auzisem până atunci, apoi a venit al doilea val. Apa a ieşit din ea, s-a prelins între şoldurile noastre şi-a curs pe saltea, care nu izbutise încă să absoarbă întâiul val. Dumnezeule, mi-am zis, am făcut o gaură în ea. Creierul, panicat, a început să facă legături cauzale. E însărcinată, mi-am zis. Şi îi rupsesem punga aia care conţinea fetusul, iar acum toată mizeria se scurgea în pat. Dumnezeule, înotăm în viaţă şi moarte, e un copil al apei, încă un copil al apei! Ei bine, citisem eu despre aşa-numitele orgasme ude, bun, poate că văzusem asemenea scene şi în vreun film porno ori două, însă mi se păruse un truc, o păcăleală, o fantezie masculină de a avea un partener cu drepturi egale la ejaculare. Nu mă puteam gândi, întins acolo, decât că asta e pedeapsa, osânda zeilor pentru că o convinsesem pe Diana să facă avort: uciderea încă unui copil nevinovat cu scula mea năbădăioasă.

M-am grăbit să mă ridic din pat, luând şi pilota cu mine. Lotte a tresărit, însă nu i-am luat în seamă corpul gol,

ghemuit, m-am uitat doar la cercul întunecat de umezeală care încă se întindea pe aşternut. Mi-am dat seama, cu greutate, ce se întâmplase. Sau, şi mai important, ceea ce, printr-o întorsătură norocoasă, nu se întâmplase. Paguba însă fusese făcută, era prea târziu, nu exista cale de întoarcere.

— Trebuie să plec, am zis. Nu mai putem continua aşa.

— Ce faci acolo? a şoptit Lotte, din poziţia ei fetală.

— Îmi pare nespus de rău, am zis. Dar trebuie neapărat să mă duc acasă şi s-o rog pe Diana să mă ierte.

— N-o să capeţi iertare, a şoptit Lotte.

Nu se auzise niciun sunet dinspre dormitor cât mă clătisem pe mâini şi pe gură, în baie, de mirosul ei. Plecasem închizând uşa cu grijă.

Şi acum – trei luni mai târziu –, eram iarăşi pe holul ei, ştiind că de data asta nu Lotte, ci eu aveam ochi imploratori, de căţel.

— Mă poţi ierta? am întrebat-o.

— Ea n-a putut? a replicat Lotte pe un ton inexpresiv, dar poate că asta era intonaţia danezã.

— Nu i-am spus niciodată.

— De ce nu?

— Nu ştiu, am răspuns. E foarte probabil că am o afecţiune cardiacă.

Mi-a aruncat o privire lungă, cercetătoare. Am surprins acolo, dincolo de ochii căprui şi mult prea melancolici, umbra unui zâmbet.

— De ce-ai venit?

— Fiindcă nu te pot uita.

— De ce-ai venit? a repetat ea cu o fermitate pe care nu i-o ştiam.

— Cred doar că ar trebui ca noi…

— De ce, Roger?

Am oftat.

— Nu-i mai datorez nimic. Are un amant.

A urmat o tăcere îndelungată.

Lotte şi-a împins în faţă, o clipită doar, buza de jos.

— Ţi-a frânt inima?

Am dat din cap că da.

— Şi vrei acum să ţi-o pun eu laolaltă iarăşi?

N-o mai auzisem pe femeia asta de obicei rezervată să se exprime într-un fel atât de uşor, fără efort.

— Nu poţi, Lotte.

— Nu, presupun că nu. Ştii cine e amantul ei?

— Un tip care a aplicat pentru un job pe care n-o să-l capete, ca să spun aşa. Putem vorbi despre altceva?

— Să vorbim şi atât?

— Tu decizi.

— Da, o să decid. Doar să vorbim. Şi ăsta e domeniul tău.

— Mda, am adus şi-o sticlă de vin.

A încuviinţat cu o aplecare aproape imperceptibilă a capului. S-a răsucit pe călcâie şi am urmat-o înăuntru.

Am stat de vorbă cât am băut vinul, apoi am aţipit pe canapea. Când m-am trezit, aveam capul în poala ei şi mă mângâia pe păr.

— Ştii ce mi-a atras mai întâi atenţia la tine? m-a întrebat când şi-a dat seama că eram iarăşi treaz.

— Părul, am zis.

— Ţi-am mai spus?

— Nu, am răspuns, aruncând o privire la ceas.

Nouă şi jumătate. Se făcuse vremea să mă îndrept spre casă. Spre ce mai rămăsese din căminul meu. Mi-era groază de asta.

— Pot să mă mai întorc? am întrebat.

Am văzut-o ezitând.

— Am nevoie de tine, am zis.

Ştiam că un asemenea argument n-are greutate. Îl împrumutasem de la o femeie care alesese QPR deoarece clubul o făcuse să se simtă dorită. Însă alte argumente n-aveam.

— Nu ştiu, a rostit. Mă mai gândesc.

Diana era în camera de zi, pe fotoliu, şi citea dintr-o carte mare. Se auzea Van Morrison cântând „… cineva cum eşti tu face ca totul să merite”, aşa că nu m-a auzit

decât când m-am oprit înaintea ei şi-am citit cu voce tare titlul de pe coperta cărţii.

— „S-a născut un copil”?

A tresărit, însă s-a luminat la faţă şi s-a grăbit să pună cartea înapoi pe raftul din spatele ei.

— Ai întârziat, scumpule. Ai făcut vreo chestie plăcută sau doar ai muncit?

— Ambele, am zis, îndreptându-mă spre fereastră.

Garajul era scăldat în lumina albă a lunii, însă Ove avea să apară doar peste câteva ore ca să ia pictura.

— Am răspuns la nişte apeluri telefonice şi m-am mai gândit la candidatul pe care să-l propun celor de la Pathfinder.

A bătut entuziastă din palme.

— Ce drăguţ… o să fie cel cu care te-am ajutat, cum îl cheamă…?

— Greve.

— Clas Greve! Am devenit aşa de uitucă. Sper să cumpere şi vreo lucrare foarte scumpă de la mine, după ce află. Merit asta, nu?

A scos un râset cristalin, şi-a întins picioarele lungi, pe care le ţinuse strânse sub ea, şi a căscat. Simţeam cum o gheară îmi apucă inima şi mi-o strânge ca pe un balon umplut cu apă; a trebuit să-mi întorc repede faţa spre fereastră, ca să nu-mi vadă durerea zugrăvită pe chip. Femeia pe care o crezusem mai presus de înşelăciune nu doar că-şi păstra cu succes masca, dar îşi şi juca rolul la nivel profesionist. Am înghiţit nodul din gât şi-am aşteptat până ce am fost sigur că-mi pot controla iarăşi vocea.

— Greve nu e persoana potrivită, am zis cercetându-i imaginea oglindită în geam. O să aleg pe altcineva.

Semiprofesionist. Nu i-a căzut tocmai bine. Am văzut cum se schimbă la faţă.

— Glumeşti, scumpule. E perfect! Chiar tu ai zis că-i aşa.

— Am greşit.

— Cum să greşeşti? a zis, spre marea mea satisfacţie, aproape ţipând. Ce vrei să spui, pentru numele lui Dumnezeu?

— Greve e cetăţean străin. Şi are sub un metru optzeci. Plus că suferă de nişte tulburări grave de personalitate.

— Sub un metru optzeci! Doamne, Roger, tu ai sub unu şaptezeci. Tu eşti cel cu tulburări de personalitate!

M-a durut. Nu chestia cu tulburările de personalitate, fiindcă, evident, avea probabil dreptate. M-am străduit să-mi menţin un ton calm.

— De ce te inflamezi aşa, Diana? Am avut şi eu speranţe cu Clas Greve, însă oamenii ne dezamăgesc, nu se ridică la înălţimea aşteptărilor, e o chestie care se întâmplă tot timpul.

— Dar… greşeşti. Nu-ţi dai seama? E un bărbat adevărat!

M-am răsucit spre ea, încercând să afişez un zâmbet condescendent.

— Ştii ce, Diana, la ce fac eu mă număr printre cei mai buni. Şi treaba mea e să evaluez şi să selectez oameni. Poate că-n viaţa personală mai fac greşeli…

Am văzut cum pe chip îi zvâcneşte un muşchi.

— Dar nu când e vorba de meseria mea. Niciodată.

A rămas mută.

— Sunt mort de oboseală, am zis. Noaptea trecută n-am prea dormit. Noapte bună.

Lungit în pat, am auzit, la etaj, paşii ei. Un du-te-vino agitat. Voci n-am auzit, însă ştiam că are tendinţa să se plimbe prin cameră când vorbeşte la telefon. Mi-a venit în minte că asta era o trăsătură a generaţiilor crescute cu comunicaţie fără fir, că ne preumblam vorbind la telefon de parcă am fi fost încă fascinaţi că aşa ceva este posibil. Citisem undeva că bărbatul modern petrece de şase ori mai mult comunicând decât cei din generaţiile anterioare. Comunicăm aşadar mai mult, dar comunicăm mai bine? Pentru ce, de pildă, nu-i spusesem de la obraz Dianei că ştiu că se iubise cu Greve la el în apartament? Fiindcă eram conştient că n-ar fi fost capabilă să-mi comunice de ce, fiindcă aş fi rămas cu presupunerile şi bănuielile mele? Mi-ar fi putut spune, de pildă, că fusese vorba de o

întâlnire oarecare, una şi gata, însă aş fi ştiut că nu e aşa. Nicio femeie nu încearcă să-şi manipuleze soţul, determinându-l să-i ofere altui tip o poziţie bine plătită doar pentru că s-a culcat o dată cu el.

Erau totuşi şi alte motive ca să-mi ţin gura închisă. Câtă vreme mă prefăceam că nu am habar de relaţia lor, nu mă putea acuza nimeni de lipsă de obiectivitate în evaluarea candidaturii lui şi, în loc să las pe seama lui Ferdinand treaba de la agenţie, mă puteam bucura liniştit de jalnica-mi răzbunare. Mai era apoi şi problema legată de felul în care să-i explic Dianei cum ajunsesem să am bănuieli. Nu puteam, în ruptul capului, să-i dezvălui că sunt hoţ şi că sparg periodic locuinţe.

M-am foit şi m-am sucit în pat, ascultând ţăcănitul tocurilor ei cum transmite semnale Morse monotone, de neînţeles. Voiam să dorm. Voiam să visez. Voiam o cale de scăpare. Şi voiam să mă trezesc fără să-mi mai amintesc nimic. Acesta era, desigur, motivul cel mai important pentru care nu-i suflasem o vorbă. Câtă vreme lucrurile rămâneau nespuse, încă exista şansa să putem uita. Să putem adormi, visa şi la trezire visul să se fi spulberat, să devină ceva abstract, scene dintr-o peliculă derulată doar în minţile noastre, la acelaşi nivel cu gândurile şi fanteziile trădătoare care reprezintă infidelităţi zilnice în mai toate – chiar şi în cele mai mistuitoare – relaţiile de iubire.

Mi-am dat seama că, dacă vorbea la mobil acum, îşi cumpărase probabil unul nou. Şi că apariţia noului telefon avea să fie dovada concretă, de netăgăduit, banală că ceea ce se întâmplase nu fusese un vis şi atât.

Când, în cele din urmă, a intrat în dormitor şi s-a dezbrăcat, m-am prefăcut că dorm. Însă, în lumina palidă a unei raze de lună strecurate printre draperii, am izbutit s-o zăresc o clipă cum închide telefonul şi-l strecoară în buzunarul pantalonilor. Şi că era acelaşi. Un Prada negru. Deci poate că visasem. Am simţit cum mă cuprind mrejele somnului. Ori poate că îşi cumpărase altul exact la fel. Cufundarea în toropeală s-a oprit. Sau poate că şi-l găsise pe cel vechi şi se întâlniseră iar. M-am ridicat la suprafaţă,

am spart pelicula somnului şi am ştiut că n-o să pot dormi în noaptea aceea.

Eram încă treaz la miezul nopţii şi, prin fereastra deschisă, mi s-a părut că aud un zgomot slab dinspre garaj. Putea fi Ove, care venise să ia pânza de Rubens. Cu toate că m-am străduit, nu l-am auzit plecând. Poate că, în cele din urmă, izbutisem să adorm. Am visat o lume sub ape. Lume veselă, zâmbitoare, femei şi copii tăcuţi, cu bule de dialog ieşindu-le pe guri şi umflându-se. Nimic care să anunţe coşmarul care mă aştepta la celălalt capăt al somnului.

11. Curacit

M-am trezit la opt dimineaţa şi am luat singur micul dejun. Pentru cineva împovărat de vinovăţie, Diana dormea neîntoarsă. Eu, unul, nu izbutisem să aţipesc decât vreo două ore. La nouă fără un sfert, am coborât şi am descuiat garajul. Am recunoscut, venind de pe o fereastră deschisă în vecini, acordurile trupei Turbonegro, nu după muzică, ci după pronunţia în limba engleză. Lumina s-a aprins automat, reflectându-se în caroseria automobilului meu Volvo S80, care-şi aştepta, maiestuos dar supus, stăpânul. Am apucat mânerul portierei şi pe loc, ca ars, am tras îndărăt mâna. Cineva era aşezat la volan! După ce mi-a trecut prima sperietură, am desluşit înăuntru mutra aducând cu latul unei vâsle a lui Ove Kjikerud. Lucratul de noapte din ultimele câteva zile îşi ceruse obolul, fiindcă zăcea acolo cu ochii închişi şi gura întredeschisă. Dormea tun, se vedea limpede, fiindcă n-a reacţionat nici când am deschis portiera.

Mi-am folosit glasul căpătat la cursul de trei luni pentru sergenţi de instrucţie pe care-l urmasem cândva împotriva voinţei tatei şi-am rostit un răsunător:

— Bună dimineaţa, Kjikerud!

Nici n-a zvâcnit din pleoape măcar. Am tras aer în piept, gata să-i răcnesc la ureche, când am observat că tapiţeria de pe plafon era desfăcută şi că marginea pânzei de Rubens se iţea afară. M-a străbătut un fior rece, ca atunci când peste soare trece un nor sprinţar. Şi, în loc să fac zgomot, l-am apucat de umăr şi l-am zgâlţâit uşurel. Tot nicio reacţie.

L-am zgâlţâit mai tare. Capul i s-a bălăngănit moale pe umeri, fără să opună vreo rezistenţă.

Am pus arătătorul şi degetul mare pe locul unde credeam că trece artera principală, însă era cu neputinţă să-mi dau seama dacă pulsul pe care-l simţeam era al lui sau provenea de la bătaia năvalnică a inimii mele. Era însă rece. Cam prea rece. I-am căscat, cu degete tremurânde,

pleoapele. Asta a lămurit situaţia. Am dat înapoi, fără voie, la vederea acelor pupile negre, neînsufleţite, care se holbau la mine.

Mereu m-am socotit genul de persoană care poate gândi limpede în situaţii disperate, genul care nu intră în panică. Asta, firește, putea foarte bine să se datoreze faptului că nu mă găsisem, pe parcursul întregii mele vieţi, în nicio situaţie într-atât de gravă încât să-mi pierd cumpătul. În afară de data când rămăsese Diana însărcinată, firește: atunci nu mi se păruse greu să mă simt înspăimântat. Poate că eram totuşi genul care se panichează. În orice caz, în acea clipă, gânduri cu totul iraţionale au început să-mi umble prin cap. Că, de pildă, maşinii i-ar fi prins bine un drum la spălătorie. Că bluza lui Kjikerud – care avea cusută pe ea o etichetă Dior – fusese probabil cumpărată într-una dintre vacanţele sale în Thailanda. Şi că Turbonegro era de fapt exact ce credea lumea că nu este, adică o formaţie decentă. Ştiam însă ce se întâmplă, că eram pe cale s-o iau razna, aşa că am strâns cu putere din pleoape şi-am încercat să alung gândurile parazite. Am deschis iarăşi ochii, trebuind să recunosc că se ivise un dram de speranţă. Şi totuşi, realitatea rămânea neschimbată, cadavrul lui Ove Kjikerud era încă proţăpit acolo.

Prima concluzie pe care am tras-o era simplă: Ove Kjikerud trebuia să dispară. Dacă-l găsea cineva aici, totul avea să fie dat în vileag. L-am împins pe Kjikerud cu pieptul în volan, m-am aplecat peste el, l-am cuprins cu braţele peste torace şi l-am târât afară. Era greu şi braţele i se ridicaseră de parcă ar fi încercat să se strecoare, ieşind din prinsoarea mea. L-am săltat iarăşi, apucându-l mai bine, însă s-a întâmplat la fel; braţele i-au căzut peste faţa mea şi un deget i s-a prins în colţul gurii mele. Am simţit pe limbă atingerea aspră a unei unghii roase şi am scuipat scârbit, însă gustul amar de nicotină stăruia. L-am lăsat să cadă pe podeaua garajului şi-am deschis portbagajul, însă când am încercat să-l salt acolo, doar geaca şi falsa bluză Dior au răspuns eforturilor mele; el a

rămas lipit de podeaua de beton. Am înjurat, l-am apucat cu o mână de interiorul curelei de la pantaloni, l-am smucit şi l-am vârât, cu capul înainte, în portbagajul de 480 de litri. Capul i s-a izbit de fundul portbagajului cu un bufnet uşor. Am trântit capacul şi mi-am frecat palmele una de alta, cum se face adesea după o muncă manuală isprăvită cu bine.

M-am întors apoi la locul şoferului. Nu se vedeau urme de sânge pe banchetă, acoperită cu una dintre acele huse cu biluţe de lemn, genul folosit de şoferii de taxi din lumea întreagă. Ce mama dracului îi provocase lui Ove moartea? Stop cardiac? Accident vascular? Vreo supradoză de ceva? Mi-am dat seama că pierd timp cu diagnostice amatoriceşti, am urcat şi, ciudat lucru, am observat că bilele de lemn încă păstrau căldură corporală. Husa aceea era singurul lucru de valoare pe care-l moştenisem de la tata, care-o folosise pentru că suferea de hemoroizi, iar eu îl urmasem în acest obicei din precauţie, în caz că hemoroizii se transmiteau genetic. O durere ascuţită într-o fesă m-a făcut să zvâcnesc şi să dau cu genunchiul de volan. Am coborât din maşină. Durerea dispăruse deja, însă ceva, neîndoielnic, mă înţepase. M-am aplecat asupra scaunului şi m-am holbat, însă nu vedeam nimic neobişnuit în lumina difuză a habitaclului. Să fi fost o viespe? Nu atât de târziu în toamnă. Am sesizat o scânteiere printre şirurile de biluţe de lemn. M-am dat mai aproape. Am văzut, ieşit la iveală, un vârf mic de metal, aproape invizibil. Creierul, uneori, procesează prea iute pentru ca raţiunea să ţină pasul. E singura explicaţie pe care o am pentru premoniţia vagă care a făcut ca inima să mi-o ia la galop încă dinainte să ridic husa şi să zăresc obiectul.

Era cam cât o boabă de strugure. Şi făcut din cauciuc, după cum îmi explicase Greve. Nu rotund pe de-a-ntregul; baza era plată, făcând ca vârful acului să rămână întotdeauna îndreptat în sus. Am dus la ureche biluţa de cauciuc şi-am zgâlţâit-o, fără să aud însă nimic. Din fericire pentru mine, întregul conţinut fusese injectat în Ove Kjikerud, când se aşezase. Mi-am trecut palma peste fese,

verificând un eventual efect. Mă simţeam un pic ameţit, dar cine n-ar fi fost după ce mutase corpul unui coleg şi fusese înţepat în fund cu mizeria aia de curacit, o armă a crimei care, cel mai probabil, îmi fusese menită mie? Simţeam că mă umflă râsul; când şi când, frica are efectul ăsta asupra mea. Am închis ochii şi-am inspirat profund. Adânc. Concentrat. Chicotelile au dispărut şi-n locul lor s-a instalat furia. Ce mama mă-sii, era de necrezut! Sau nu? Nu la asta te puteai aştepta, ca un psihopat violent de teapa lui Clas Greve să scape de povara soţului? Am izbit cu piciorul în roată. O dată, de două ori. O urmă cenuşie a apărut pe vârful pantofului meu marca John Lobb.

Dar cum avusese Greve acces la maşină? Cum naiba…?

Uşa garajului s-a deschis şi răspunsul a păşit înăuntru.

12. Nataşa

Diana mă privea lung din uşa garajului. Se vedea limpede că se îmbrăcase în grabă, iar părul îi stătea în toate direcţiile. Când a vorbit, avea glasul şoptit:

— Ce s-a întâmplat?

M-am holbat la ea, cu aceeaşi întrebare străbătându-mi creierul. Şi am simţit că inima şi-aşa frântă mi se face bucăţele când am auzit răspunsul.

Diana. Diana mea. Altcineva n-ar fi avut cum. Ea pusese sub husă otrava. Ea şi Greve erau în cârdăşie.

— Am văzut acul ăsta ieşind din scaun chiar când voiam să mă aşez la volan, am zis şi i-am întins biluţa de cauciuc.

A păşit spre mine ţinând arma crimei, cu grijă, în palmă. Cu extrem de multă grijă.

— Ai *văzut* acul ăsta? a zis fără să-şi poată ascunde neîncrederea din voce.

— Am ochi ageri, am răspuns, deşi nu cred că s-a prins, sau nu şi-a bătut capul cu aluzia amară din remarca mea.

— Ai avut noroc, în cazul ăsta, că nu te-ai aşezat pe el, a zis ea examinând obiectul micuţ. Chiar, ce e de fapt chestia asta?

Da, era cu siguranţă o profesionistă.

— Nu ştiu, am zis absent. Tu ce voiai să faci pe-aici?

M-a privit cu gura căscată şi, pentru o clipă, m-am uitat în neant.

— Eu… ăă…

— Da, scumpo?

— Stăteam în pat şi te-am auzit coborând, dar n-am auzit maşina pornind. Şi, normal, m-am întrebat dacă nu s-a întâmplat ceva. Am avut, într-un fel, dreptate.

— Păi… nu s-a întâmplat mai nimic, de fapt. E doar un acuşor, draga mea.

— Acele de soiul ăsta pot fi periculoase, scumpule!

— Da?

— Nu ştii? Poţi să iei HIV, rabie, tot felul de virusuri şi infecţii.

S-a apropiat şi mai mult, recunoşteam mişcările, felul galeş în care mă privea, ţuguierea buzelor; avea de gând să mă îmbrăţişeze. Însă nu şi-a dus gestul până la capăt, ceva o oprea, ceva din privirea mea poate.

— Fir-ar, a zis, uitându-se la biluţa de cauciuc şi aşezând-o pe bancul de lucru pe care n-aveam să-l folosesc vreodată.

A făcut apoi un pas iute spre mine, m-a cuprins cu braţele pe după gât, şi-a îndoit un pic genunchii ca să reducă din diferenţa de înălţime şi şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Sunt un pic îngrijorată din cauza ta, să ştii, scumpule.

Parcă m-ar fi îmbrăţişat o străină. Totul era altfel la ea acum, până şi mirosul. Ori poate era mirosul lui? Mi se întorcea stomacul pe dos. Mâna ei a început să se mişte înainte şi înapoi, o mişcare lentă de masaj de parcă mi-ar fi întins şampon pe păr, de parcă entuziasmul ei pentru podoaba mea capilară ar fi atins noi culmi în exact momentul acela. Îmi venea s-o lovesc, să-i trag o palmă. Palmă, ca să simt contactul, plesnetul pielii pe piele, să simt durerea şi şocul.

În schimb, am închis ochii şi-am lăsat-o să facă gestul acela, să mă maseze, să mă aline, să mă împace. E posibil să fiu un bărbat foarte bolnav.

— Trebuie să plec la lucru, am zis, văzând că nu dă semne c-ar vrea să se oprească. Trebuie să rezolv cu desemnarea candidatului până la ora doisprezece.

Dar nu voia să-mi dea drumul, aşa că a trebuit să mă desfac din îmbrăţişare. I-am văzut un licăr în coada ochiului.

— Ce este? am întrebat.

N-a răspuns, mulţumindu-se să clatine din cap.

— Diana…

— Să ai o zi frumoasă, a şoptit cu un tremur uşor în voce. Te iubesc.

Apoi a ieşit din garaj.

Îmi venea să alerg după ea, dar am rămas pe loc. Să-ţi alini ucigaşa, ce noimă ar fi avut? Dar ce noimă avea, de-

acum, totul? M-am urcat prin urmare în maşină, am dat afară aerul din piept cu putere şi m-am privit în oglinda retrovizoare.

— Supravieţuieşte, Roger, am şoptit. Revino-ţi şi supravieţuieşte.

Am împins pânza de Rubens înapoi în lăcaşul tapiţat, am pornit maşina, am auzit uşa garajului ridicându-se în spate, am ieşit în marşarier şi am pornit încet pe alee în jos, spre Oslo.

Maşina lui Ove era parcată pe trotuar, la patru sute de metri mai încolo. Foarte bine, putea să zacă acolo cu lunile înainte să reacţioneze cineva, până ce zăpada şi plugurile de curăţat zăpada aveau să sosească. Mă îngrijora mai degrabă că am în maşină un cadavru de care trebuia să scap. Am chibzuit. Paradoxal, precauţiile mele în ce priveşte interacţiunea mea cu Kjikerud aveau acum să-şi primească răsplata deplină. Odată ce mă descotoroseam de cadavru pe undeva, n-ar fi putut nimeni să facă vreo legătură între noi. Dar unde să-l arunc?

Prima soluţie la care m-am gândit a fost centrul de incinerare a deşeurilor din Grønmo. Înainte să fac ceva trebuia totuşi să găsesc o învelitoare pentru cadavru; apoi aş fi putut să mă deplasez cu maşina până la centru, aş fi putut deschide portbagajul, manevra cadavrul până la rampă şi, de-acolo, l-aş fi putut arunca în vuietul mării de flăcări. Exista riscul ca şi alţii să mai fie prin preajmă, de pildă personalul de la centru, monitorizând incineratorul. Dar dacă mă duceam undeva, într-un loc îndepărtat, şi-l ardeam eu însumi? Corpurile umane, s-ar părea, nu se mistuie din cale-afară de bine. Citisem undeva că în India durează cam zece ore pentru ca rugul funerar să fie consumat de flăcări. Dar dacă m-aş fi întors în garaj, după ce se ducea Diana la galerie, şi foloseam în cele din urmă bancul de lucru şi fierăstrăul pe care mi le făcuse cadou de Crăciun, fără vreo ironie sesizabilă, socrul meu? Puteam ciopârţi cadavrul în bucăţi acceptabile, le puteam înveli în plastic, adăugam şi-un bolovan, ceva, apoi aruncam pachetele prin câteva dintre sutele de lacuri din pădurile

care înconjurau Oslo-ul?

M-am lovit cu pumnul în frunte de mai multe ori. Ce naiba-mi venise? De ce să ciopârţesc cadavrul? Mai întâi de toate: nu văzusem totuşi suficiente filme poliţiste ca să ştiu că dacă procedam astfel era ca şi cum ceream să fiu descoperit? Un pic de sânge ici, urme de la lama fierăstrăului de la socru-meu colo, şi aş fi intrat în rahat până-n gât. În al doilea rând: de ce să-mi dau silinţa să ascund cadavrul? De ce n-aş fi găsit un pod necirculat şi să arunc de-acolo, peste parapet, trupul lui Kjikerud? Poate că ar fi plutit, s-ar fi ridicat la suprafaţă şi-ar fi fost găsit, dar ce-mi păsa? Nimic nu mă putea lega de crimă, nu cunoşteam niciun Ove Kjikerud şi nici măcar nu ştiam să scriu pe litere cuvântul „curacit”.

Am ales, până la urmă, lacul Maridal. Era la doar zece minute de mers cu maşina din oraş şi n-aveam să dau nas în nas cu nimeni, pe-acolo, într-o dimineaţă din mijlocul săptămânii. Am sunat-o pe Ida-Oda şi am anunţat-o că voi întârzia.

Am condus timp de jumătate de oră, străbătând câteva milioane de metri cubi de pădure şi două aşezări rurale aflate la distanţă uimitor de mică de capitala Norvegiei. Aici însă, pe un drumeag lăturalnic, se găsea podul pe care-l voiam. Am oprit maşina şi-am aşteptat cinci minute. Nu se vedeau prin preajmă oameni, maşini sau case; se auzea doar un ţipăt strident de pasăre. Să fi fost un corb? Ceva negru, în orice caz. La fel de negru ca apa misterioasă, neclintită, aflată la un metru sub podeţul jos de lemn. Perfect.

Am coborât din maşină şi-am deschis portbagajul. Ove zăcea cum îl lăsasem, cu faţa în jos, cu braţele pe lângă corp, şoldurile îndoite şi dosul înălţat. Am aruncat o ultimă privire împrejur, să mă încredinţez că sunt singur. Apoi am acţionat. Cu rapiditate şi eficienţă.

Izbitura corpului, la contactul cu apa, s-a auzit surprinzător de slab, ca un plescăit mai degrabă, de parcă lacul decisese să-mi fie complice la fapta ticăloasă. M-am lăsat peste parapet şi m-am uitat pe îndelete la lacul tăcut,

ferecat. M-am gândit la ce urma de-acum înainte. Şi în timpul acesta, Ove Kjikerud a părut să se ridice, să se apropie; am zărit un chip palid, cu ochi larg deschişi, care voia să se ridice la suprafaţă, o stafie cu noroi în gură şi ierburi în păr. M-am gândit că mi-ar prinde bine o duşcă de ceva tare ca să-mi oţelesc nervii, însă mutra lividă a străpuns suprafaţa apei şi a continuat să se ridice spre mine.

Am ţipat. A ţipat şi cadavrul, un horcăit cavernos care parcă a golit de oxigen aerul din jurul meu. Apoi s-a cufundat iar, înghiţit de undele negre.

M-am holbat în beznă. Se întâmplase cu adevărat totul? Păi ce naiba, fireşte că se întâmplase, ecoul încă răsuna printre copaci.

Mi-am făcut vânt peste parapet. Mi-am ţinut răsuflarea, aşteptând să fiu cuprins de apa rece ca gheaţa. O undă de şoc m-a străbătut din creştet până în tălpi. Şi mi-am dat seama că stau în picioare, apa ajungându-mi doar până la brâu, iar sub una dintre tălpile mele se zvârcolea ceva. Mi-am înfipt mâna în apa noroioasă, apucând ceva ce am crezut mai întâi că sunt ierburi, apoi am dat, dedesubt, de ţeastă şi am tras. Faţa lui Ove Kjikerud a reapărut, clipind şi scoţând iarăşi din piept horcăitul acela de om care încearcă să soarbă cât mai mult aer cu putinţă.

Era prea de tot. Mi-a venit, preţ de o clipă, să-l las în plata Domnului şi s-o şterg de acolo.

Doar că, fireşte, nu puteam s-o fac.

În orice caz, am început să-l târăsc spre mal, lângă capătul podului. Cunoştinţa lui Ove a luat altă pauză şi-a trebuit să mă chinuiesc să-i ţin capul deasupra apei. De mai multe ori aproape că m-am dezechilibrat pe fundul moale şi alunecos, care se tot mişca sub acum distruşii mei pantofi marca John Lobb. Dar am reuşit, în câteva minute, să mă caţăr pe mal şi să-l târăsc şi pe Ove după mine, apoi să-l salt cu chiu, cu vai în maşină.

Mi-am lăsat capul pe volan şi-am expirat cu putere.

Afurisita aia de pasăre a croncănit a batjocură în vreme ce roţile maşinii se învârteau în direcţia podului de lemn,

ducându-ne departe de acolo.

★

Cum am spus, nu fusesem niciodată la Ove acasă, îi aveam însă adresa. Am deschis torpedoul, am scos dispozitivul GPS negru şi-am tastat numele străzii şi numărul, izbutind la mustaţă să nu mă ciocnesc cu o altă maşină. Dispozitivul a calculat, a analizat şi a redus distanţa de condus. Analitic, fără vreo implicare emoţională. Vocea blândă şi fermă de femeie a început să mă ghideze, nepărând afectată de împrejurări. Aşa trebuie să fiu şi eu, mi-am zis. Să acţionez corect, ca o maşinărie, să nu fac greşeli prosteşti.

O jumătate de oră mai târziu, am ajuns la adresă, pe o stradă îngustă, liniştită. La capătul ei se afla reşedinţa mică şi veche a lui Kjikerud, cu un zid verde de molizi pe fundal. Am oprit în faţa treptelor, am evaluat din priviri casa şi-am stabilit iarăşi că arhitectura hidoasă nu este o invenţie modernă.

Ove stătea pe bancheta alăturată, şi el hidos ca dracu', pământiu la faţă şi atât de ud, încât hainele i-au gâlgâit de apă cât l-am căutat prin buzunare, descoperind în cele din urmă cheile.

L-am zgâlţâit ca să-l readuc puţin la viaţă. M-a fixat cu ochi mijiţi, tulburi.

— Poţi merge? am întrebat.

S-a holbat la mine de parcă eram extraterestru. Mandibula îi era mai proeminentă ca de obicei, făcându-l să arate ca o împerechere între statuile de piatră de pe Insula Paştelui şi Bruce Springsteen.

Am dat roată maşinii, l-am scos şi l-am sprijinit de perete. Am descuiat uşa cu prima cheie de pe inel şi m-am gândit că poate mi se schimbă totuşi norocul, apoi l-am tras înăuntru.

Făcusem vreo câţiva paşi în interiorul casei când mi-am amintit. Alarma. Cu siguranţă nu voiam ca agenţii de securitate de la Tripolis să dea buzna încoace, nici imagini în direct cu mine şi un Ove Kjikerud pe jumătate mort.

— Care-i parola? am răcnit în urechea lui Ove.

S-a lăsat moale, aproape scăpându-mi din strânsoare.

— Ove! Parola?

— Ce?

— Trebuie să dezactivez alarma înainte să se declanşeze.

— Nataşa… a bolborosit el cu ochii închişi.

— Parola! am urlat şi i-am ars o scatoalcă.

A făcut pe loc ochii mari.

— Asta-ţi spun, jigodie. NATAŞA!

I-am dat drumul, l-am auzit cum cade la pământ şi m-am năpustit spre uşa de la intrare; am găsit dispozitivul de alarmă ascuns după uşă. Ajunsesem, treptat, să înţeleg cum le plăcea celor de la Tripolis să le monteze. O luminiţă roşie clipea intermitent, semn al numărătorii inverse care avea ca final declanşarea alarmei. Am tastat numele târfei rusoaice. Şi mi-am dat seama, când eram pe cale să apăs „a”-ul final, că Ove era dislexic. Dumnezeu ştie cum îi scrisese numele! Însă cele cincisprezece secunde de graţie se sfârşeau şi era prea târziu să-l mai întreb. Am apăsat pe „a” şi am închis ochii, pregătit de impact. Am aşteptat. Nu s-a auzit niciun sunet. Am deschis ochii iarăşi. Luminiţa roşie nu mai pâlpâia. Am respirat uşurat, abţinându-mă să mă gândesc că fusesem pe muchie de cuţit.

M-am întors, însă Ove dispăruse. M-am ţinut după urmele ude până la un salonaş. Evident, servea drept loc pentru relaxare, muncă, mâncat şi dormit. În orice caz, se afla acolo un pat dublu, aşezat sub o fereastră la un capăt, un televizor agăţat pe perete în partea opusă a încăperii, iar în mijloc o măsuţă de cafea pe care se vedea o cutie de carton conţinând resturi de pizza. Lipit de peretele mai lung era un banc de lucru, cu o carabină cu ţeavă scurtată pe care, evident, se apucase s-o modifice. Ove se căţărase în pat şi zăcea acolo, gemând. De durere, am presupus. N-am nici cea mai vagă idee ce poate face curacitul unui organism uman, dar mă îndoiesc să fi fost de bine.

— Cum te simţi? am întrebat apropiindu-mă.

Am dat cu piciorul în ceva care se rostogolea pe parchet, m-am uitat în jos şi-am văzut că spaţiul din jurul patului

era înţesat cu tuburi golite de cartuşe.

— Sunt pe moarte, a gemut. Ce s-a întâmplat?

— Te-ai aşezat pe o seringă plină cu curacit când ai urcat în maşină la mine.

— CURACIT?! a zis, ridicând capul şi privindu-mă chiorâş. Otrava, adică? Am mizeria aia de curacit în mine?

— Da, e clar că nu destulă.

— Nu destulă?

— Cât să te omoare. Cred că a greşit doza.

— Cine?

— Clas Greve.

Capul lui Ove a căzut la loc pe pernă.

— Căcat! Să nu-mi spui c-ai făcut-o de oaie! Ne-ai dat în vileag, Brown?

— Deloc, am zis, trăgându-mi un scaun lângă piciorul patului. Acul de pe banchetă are de-a face… cu altă chestie.

— Pe lângă că i-am tras-o gagiului? Ce dracului altceva ar putea să fie?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta. Dar pe mine mă voia.

Ove a scos un răcnet.

— Curacit! Trebuie să mă duc la spital, Brown. Mor aici! De ce dracu' m-ai adus acasă? Cheamă salvarea!

A arătat cu bărbia spre ceva de pe noptieră, un obiect despre care crezusem că e doar un model de plastic înfăţişând două femei goale în aşa-numita poziţie 69. Mi-am dat seama că era, de fapt, un telefon.

Am înghiţit în sec.

— Nu te poţi duce la spital, Ove.

— Nu pot? Ba trebuie! Nu vezi că mor, idiotule? Mor!

— Ascultă-mă. Când o să descopere că ai otravă în tine, o să sune la poliţie *tout de suite.* Curacitul nu e un medicament care se eliberează cu reţetă. Vorbim de cea mai ucigătoare otravă din lume, la nivelul antraxului şi acidului prusic. O să ajungi pe mâinile celor de la Kripos.

— Şi ce dacă? O să-mi ţin gura.

— Şi cum o să explici treaba asta, mă rog?

— Găsesc eu ceva.

Am scuturat din cap.

— N-ai nicio şansă, Ove. Nu când o să te supună modelului de interogatoriu Inbau, Reid şi Buckley.

— Ce?

— O să cedezi. Trebuie să rămâi aici, pricepi? Deja ţi-ai mai revenit.

— Ce căcat ştii tu de asta, Brown? Eşti cumva doctor? Nu, eşti un prăpădit de vânător de capete corporatiste, iar eu simt, în clipa asta, că-mi ard plămânii. Mi-e ruptă splina şi într-o oră rinichii o să mă lase. Trebuie să ajung ACUM la un nenorocit de spital!

A dat să se salte în capul oaselor, dar m-am grăbit să-l împing la loc.

— Ascultă-mă, mă duc să iau nişte lapte din frigider. Laptele neutralizează otrava. Nici la spital nu ţi-ar putea face altceva.

— În afară de să toarne lapte în mine?

A încercat iarăşi să se ridice, însă l-am îmbrâncit înapoi şi, brusc, a părut să-şi piardă suflul. Ochii i s-au dat peste cap, gura i-a rămas întredeschisă şi capul i-a căzut pe pernă. M-am aplecat deasupra lui şi am avut confirmarea că respiră, cu iz puturos de tabac. Am început să caut prin casă ceva care să-i domolească durerea.

Dar nu găseam decât muniţie. O grămadă. Dulăpiorul cu medicamente, ornat cu crucea roşie reglementară, era plin de cutii care, potrivit etichetei, conţineau cartuşe cu gloanţe de calibrul nouă milimetri. În sertarele din bucătărie am dat peste alte cutii cu cartuşe, unele însemnate cu „oarbe”, ceea ce numeam, la cursul de sergenţi de instrucţie, băşini roşii: cartuşe fără glonţ. Probabil pe astea le folosea Ove ca să tragă în emisiunile TV care nu-i erau pe plac. Bolnav la cap. Am deschis frigiderul şi-am văzut – pe acelaşi raft cu un recipient conţinând lapte cu conţinut scăzut de grăsime – un pistol lucitor, argintiu. L-am scos. Patul era rece ca gheaţa. Marca – Glock 17 – era gravată în oţel. Am cântărit în palmă arma. N-avea piedica pusă, însă pe ţeavă exista un

glonţ. Cu alte cuvinte, arma putea fi apucată la repezeală şi folosită dintr-o mişcare, de pildă dacă erai în bucătărie şi aveai parte, pe nepusă masă, de un musafir nepoftit. Am aruncat o privire furişă la camerele de securitate montate pe tavan. Mi-am dat seama că Ove Kjikerud era mult mai paranoic decât îmi imaginasem, că puteam vorbi, aici, de o boală psihică în toată puterea cuvântului.

Am luat cu mine pistolul împreună cu laptele. În cel mai rău caz, puteam folosi arma ca să-l ţin la respect dacă îl apuca iarăşi agitaţia.

Am cotit pe culoar spre salonaş şi l-am descoperit ridicat în pat. Leşinul fusese doar teatru. Strângea în palmă o femeie de plastic, aplecată, dând limbi.

— Am nevoie de o ambulanţă, a zis tare şi răspicat în receptor, aruncându-mi o uitătură sfidătoare.

Părea să creadă că-şi poate îngădui asta, de vreme ce în cealaltă mână avea o armă pe care o recunoşteam din filme. Mi-au venit în minte ghetouri, răfuieli între găşti, omoruri între negri. Era, pe scurt, un Uzi. O mitralieră care-i atât de mică şi de uşor de folosit, atât de urâtă şi de mortală că nu-i nici măcar amuzantă. Şi o îndrepta spre mine.

— Nu! am ţipat. Nu face asta, Ove! O să cheme poli…

A tras.

S-a auzit un sunet ca de floricele de porumb în ceaun. Am avut timp să gândesc asta, timp să-mi spun că pe coloana asta sonoră aveam să mor. Am simţit o împunsătură în stomac şi am coborât privirea. Am văzut jetul de sânge ţâşnindu-mi dintr-o parte, stropind cutia de lapte pe care o ţineam în mână. Sânge alb? Mi-am dat seama că e invers, că gaura era de fapt în cutia de lapte. Automat, cu un fel de disperare, am ridicat arma, surprins cumva că încă sunt în stare, şi am tras. Sunetul mi-a accelerat furia: pocnetul, cel puţin era mai puternic decât al nenorocitului de Uzi. Şi pistolul-mitralieră israelian a tăcut la rândul lui. Am coborât ţeava armei, la timp ca să-l văd pe Ove holbându-se la mine, cu o încruntătură pe frunte. Iar acolo, chiar deasupra ridului de expresie,

apăruse o gaură mică, neagră şi elegantă. Apoi, cu un bufnet moale, capul i s-a prăvălit pe pernă. Furia mea se spulberase. Am clipit şi-am tot clipit, era de parcă îmi stăruia o imagine de la televizor pe retină. Ceva îmi spunea că, de data asta, Ove Kjikerud n-o să se mai întoarcă printre cei vii.

13. Metan

Goneam pe autostrada E6, cu pedala de acceleraţie apăsată până în podea, ploaia izbind în parbriz şi ştergătoarele alunecând disperate de la dreapta la stânga, în Mercedesul 280SE al lui Kjikerud. Era unu şi un sfert, patru ore de când mă ridicasem din pat, şi deja izbutisem să supravieţuiesc unei tentative de asasinat săvârşite de soţia mea, să arunc într-un lac cadavrul partenerului meu, să salvez apoi mai sus-pomenitul cadavru, între timp bine-mersi, doar ca să-mi văd partenerul acum întors la viaţă încercând să mă împuşte. După care, trăgând la nimereală, izbutisem să-l transform la loc în cadavru, iar pe mine în ucigaş. Şi-acum mă îndreptam spre Elverum.

Ploaia deasă ricoşa din asfalt ca laptele când îl baţi spumă, aşa că m-am aplecat automat asupra volanului ca să nu ratez ieşirea, fiindcă locul spre care mă îndreptam nu avea o adresă pe care s-o caut cu dispozitivul GPS de la Pathfinder.

Singurul lucru pe care-l făcusem înainte să părăsesc locuinţa lui Kjikerud fusese să îmbrac nişte haine uscate din şifonierul lui şi să-i scot din portofel banii şi cardul de credit. Îl lăsasem lungit pe pat în starea în care se găsea. Dacă se declanşa alarma, patul era singurul loc din toată casa care nu se afla în raza camerelor de supraveghere. Luasem cu mine şi pistolul Glock, fiindcă mi se părea de bun-simţ să nu las arma crimei la locul faptei. Şi mănunchiul de chei care conţinea cheia casei lui şi cea a locului nostru obişnuit de întâlnire, cabana de lângă Elverum. Un loc pentru contemplare, pentru făcut planuri, un loc bun pentru visare. Şi totodată unul în care n-avea să mă caute nimeni, fiindcă nimeni nu mai ştia că ştiu de existenţa lui. Nu doar asta, dar era singurul loc în care mă puteam duce, asta dacă nu voiam s-o implic pe Lotte în întreaga tărăşenie. Şi tărăşenia, ce naiba era toată tărăşenia, de fapt? Ei bine, în acest moment nebunesc avea de-a face cu sâmbetele pe care mi le purta un olandez

dement, a cărui profesie era să vâneze oameni. Nu peste mult timp aveau şi poliţiştii să intre pe fir, asta dacă se dovedeau un pic mai isteţi decât îi socoteam eu. Dacă era să am vreo şansă, trebuia să le îngreunez cât mai mult treaba. Era nevoie, de pildă, să-mi schimb maşina, fiindcă puţine lucruri te fac mai uşor de identificat decât o plăcuţă de înmatriculare. După ce auzisem ţiuitul alarmei, care se activase automat la ieşirea mea din casa lui Ove, pornisem cu maşina spre domiciliul propriu. Eram conştient că Greve m-ar fi putut pândi acolo, aşa că parcasem ceva mai departe, pe-o alee lăturalnică. Băgasem în portbagaj hainele ude, luasem din căptuşeala plafonului pânza de Rubens şi-o pusesem în mapa mea, încuiasem maşina şi-o luasem la picior spre maşina lui Ove, care se afla tot unde o văzusem mai devreme. Urcasem, aşezasem alături mapa cu pictura şi pornisem spre Elverum.

Şi a apărut şi ieşirea. Parcă din senin, aşa că a trebuit să mă concentrez, să frânez fără să pierd controlul volanului. Vizibilitate proastă, acvaplanare, în condiţiile astea era foarte uşor să-ţi trimiţi în decor maşina, şi doar de poliţişti sau de-o spinare frântă n-aveam chef acum.

Am ajuns apoi în zona rurală. Crâmpeie de ceaţă atârnau peste ferme şi câmpurile se întindeau, unduitoare, de ambele părţi ale şoselei care, treptat, se făcea tot mai îngustă şi mai şerpuitoare. După ce-am fost prins în plin de jetul aruncat de cauciucurile unui camion care făcea reclamă la Sigdal Kitchens, m-am simţit uşurat când, la următorul giratoriu, am rămas singur pe carosabil. Găurile în asfalt erau tot mai mari şi mai dese, iar fermele apăreau tot mai rar şi tot mai departe, în zare. Încă o ieşire pe un drum secundar. De pietriş. Şi încă un viraj, apoi sălbăticie infectă. Ramuri îngreunate de ploaie, cocârjate, zgâriau caroseria precum degetele unui orb care pipăie chipul unui necunoscut. Încă douăzeci de minute cu viteza melcului şi am ajuns la destinaţie, fără să mai fi zărit, între timp, vreo casă.

Am tras pe cap gluga hanoracului lui Ove şi am luat-o repejor prin ploaie, pe lângă hambarul cu anexa aceea

bizară, înclinată. Potrivit lui Ove, asta era din cauză că Sindre Aa, un fermier morocănos şi retras care locuia aici, se dovedise un asemenea zgârie-brânză, încât nu făcuse nicio fundaţie anexei, care, cu anii, se tot afundase în lut, centimetru cu centimetru. Eu, unul, nu vorbisem niciodată cu afurisitul de fermier, de partea asta se ocupase Ove, îl văzusem însă de la distanţă de vreo două ori, aşa că am recunoscut silueta sfrijită, gheboşată, care zăbovea pe treptele casei. Dumnezeu ştie cum de auzise, în ciuda ropotului ploii, că se apropia o maşină. O pisică grasă i se freca de picioare.

— Salutare! am chiuit de la o distanţă bună.

Niciun răspuns.

— Salut, Aa, am repetat, dar tot fără vreo reacţie din partea lui.

Am oprit în dreptul treptelor şi-am aşteptat în ploaie. Pisica a coborât spre mine. Şi eu care credeam că mâţele nu suportă ploaia. Avea ochi migdalaţi, exact ca ai Dianei, şi s-a lipit de mine de parcă am fi fost prieteni vechi. Sau ca şi cum aş fi fost o persoană complet străină. Fermierul a coborât ţeava puştii. Ove îmi spusese că bătrânul Aa îşi montase o lunetă pe-o flintă veche, să vadă cine trece prin preajmă, de vreme ce era prea cărpănos să-şi cumpere un binoclu ca lumea. Însă din acelaşi motiv nu-şi îngăduia nici muniţie, aşa că nu eram, probabil, în pericol. Am presupus că schema cu flinta avea şi efectul intenţionat asupra numărului de vizitatori. Aa a scuipat peste balustradă.

— Când vine Kjikerud ăla, Brown? a zis cu un scârţâit de balama neunsă în voce, scuipând cuvântul „Kjikerud” ca şi cum ar fi fost o formă de exorcizare.

De unde-mi ştia mie numele n-aveam idee, dar cu siguranţă nu de la Ove.

— Vine mai târziu, am zis. Pot să las maşina în şopron?

Aa a scuipat iarăşi.

— Nu-i ieftin, să ştii. Şi aia nu-i maşina matale, e-a lui Kjikerud. El cum o să vină încoace?

Am tras o gură bună de aer.

— Pe schiuri o să vină. Cât costă?

— Cinci sute pe-o zi.

— Cinci… sute?

A rânjit.

— Poţi s-o laşi în drum, pe degeaba.

Am scos trei bancnote de două sute de-ale lui Ove şi am urcat pe trepte până la Aa, care mă aştepta cu mâna lui osoasă întinsă. A îndesat banii într-un portofel umflat şi a scuipat iarăşi.

— Poţi să-mi dai restul mai târziu, i-am zis.

N-a răspuns, ci s-a mulţumit să trântească uşa în urma lui.

Am dat cu spatele până la hambar, cât pe ce să mă înfig în braţele de oţel ale unui încărcător de siloz. Din fericire, acesta, care era ataşat la un tractor Massey Ferguson, rămăsese în poziţia ridicat. Aşa că, în loc să-mi străpungă caroseria prin spate sau să-mi găurească anvelopele, cel mai jos dintre braţele metalice mi-a zgâriat vopseaua de pe portbagaj, avertizându-mă să opresc înainte să mă aleg cu zece ţepuşe de oţel prin lunetă.

Am parcat lângă tractor, am scos mapa cu tabloul şi-am dat fuga la cabană. Din fericire, pădurea de molid era atât de deasă încât aproape împiedica ploaia să treacă prin ea, aşa că, după ce-am intrat în adăpostul simplu de lemn, părul mi-era încă surprinzător de uscat. M-am gândit să fac focul, dar am renunţat. După ce-mi dădusem osteneala să ascund maşina, nu era tocmai o idee strălucită să trimit semnale de fum care să anunţe că în cabană e cineva.

Abia în clipa aceea mi-am dat seama cât îmi era de foame.

Am pus geaca de blugi al lui Ove pe-un scaun în bucătărie, am scormonit prin dulapuri şi-am găsit, până la urmă, o conservă singuratică de tocană, rămasă de ultima dată când fusesem pe-aici cu Ove. Nu exista niciun tacâm sau deschizător de conserve prin sertare, însă am reuşit să desfac capacul metalic izbindu-l cu patul pistolului. M-am aşezat la masă şi-am început să mă înfrupt, cu degetele, din conţinutul sărat şi unsuros.

Apoi mi-am aruncat privirea pe fereastră, la ploaia ce cădea peste pădure şi la curticica dintre cabană şi toaleta de-afară. Am intrat în dormitor, am băgat sub saltea mapa cu Rubensul şi m-am întins pe patul de dedesubt ca să mă gândesc. N-am apucat să mă gândesc prea mult. Trebuie să fi fost din cauza adrenalinei pe care o produsesem în acea zi, pentru că am deschis brusc ochii şi mi-am dat seama că adormisem. M-am uitat la ceas. Patru după-amiaza. Am scos la iveală mobilul şi-am văzut că aveam opt apeluri pierdute. Patru de la Diana, care voia probabil s-o facă pe soţioara îngrijorată, cu Greve ascultând peste umărul ei, şi să mă întrebe pe unde mama naibii umblu. Trei de la Ferdinand, care aştepta să afle nominalizarea mea ori măcar instrucţiuni despre cum să procedeze în chestiunea Pathfinder. Mai era unul pe care nu l-am recunoscut imediat, fiindcă pe ea o ştersesem din agendă. Însă nu şi din memoria afectivă. Examinând acest număr, m-a izbit gândul că eu – o persoană care pe parcursul celor treizeci şi mai bine de ani petrecuţi pe planeta asta ajunsese să adune suficienţi foşti camarazi de şcoală, foste iubite, colegi şi relaţii de afaceri cât să înjghebe o listă ce ocupa, în Outlook, doi megabiţi – aveam o singură cunoştinţă în care mă puteam încrede. O femeie pe care, la drept vorbind, o cunoscusem doar vreme de trei săptămâni. În fine, i-o trăsesem timp de trei săptămâni. O daneză cu ochi căprui care se îmbrăca aidoma unei sperietori, răspundea monosilabic şi-avea un nume din cinci litere. Nu ştiu pentru care dintre noi era mai tragic asta.

Am sunat la informaţii şi-am cerut un număr din străinătate. Majoritatea birourilor închid la patru în Norvegia, în principal fiindcă oamenii de la secretariate termină atunci programul şi se duc acasă, unde, potrivit statisticilor, au un partener care s-a îmbolnăvit, asta în ţara cu cel mai scurt program de lucru din lume, cel mai mare buget pentru sănătate şi cel mai mare număr de concedii medicale pe cap de locuitor. Cei de la HOTE au răspuns ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe

pământ. Nu ştiam niciun nume ori departament, însă am riscat.

— Îmi faceţi legătura cu tipul cel nou, vă rog?

— Tipul cel nou, domnule?

— Ştiţi cine, şeful departamentului tehnic.

— Felsenbrink nu-i tocmai nou aici, domnule.

— Pentru mine e. Deci… e disponibil Felsenbrink?

Vorbeam, patru secunde mai târziu, cu un olandez care nu numai că era încă la serviciu, dar părea încă proaspăt şi politicos cu toate că ora patru tocmai trecuse.

— Sunt Roger Brown de la Alfa Recrutări.

Adevărat.

— Domnul Clas Greve ne-a dat numele dumneavoastră ca referinţă.

Fals.

— Aşa, a zis omul fără să pară defel surprins. Clas Greve este cel mai bun manager cu care am lucrat vreodată.

— Aşadar… am dat să zic.

— Da, domnule, vi-l recomand cu maximă sinceritate. E omul perfect pentru Pathfinder. Sau, de fapt, pentru oricare altă companie.

Am ezitat. Apoi m-am răzgândit.

— Vă mulţumesc, domnule Fenselbrink.

— Felsenbrink. N-aveţi pentru ce.

Am lăsat telefonul să-mi cadă în buzunarul pantalonilor. Nu ştiu de ce, dar aveam senzaţia că tocmai făcusem o gafă.

Ploaia se dezlănţuia afară şi, în lipsă de altceva mai bun de făcut, am scos pictura de Rubens din mapă şi-am cercetat-o în lumina ce venea pe geamul bucătăriei. Chipul furios al vânătorului Meleagru în timp ce străpunge fiara cu suliţa. Şi am descoperit de cine îmi amintise când văzusem pentru prima oară pânza: de Clas Greve. M-a lovit un gând. Coincidenţă, fireşte, însă Diana îmi spusese cândva că numele Diana e de origine romană, al zeiţei vânătorii şi a naşterilor, cunoscută în Grecia drept Artemis. Şi Artemis îl trimisese pe Meleagru, nu? Am căscat, căutându-mi propriul rol în tablou, însă mi-am dat

seama îndată că încurcasem lucrurile. Artemis, de fapt, trimisese fiara. M-am frecat la ochi. Încă eram obosit.

În clipa aceea, mi-am dat seama că se întâmplase ceva, că se produsese o schimbare, dar că, absorbit fiind să studiez pictura, îmi scăpase. M-am uitat pe fereastră. Sunetul era. Ploaia se oprise.

Am pus pânza la loc şi am decis să caut o ascunzătoare. Trebuia să ies din cabană, să fac nişte cumpărături şi alte câteva lucruri, iar în şarpele acela viclean, Sindre Aa, n-aveam pic de încredere.

M-am uitat în jur şi privirea mi s-a îndreptat afară, spre toaletă. Avea un acoperiş făcut din scânduri nebătute în cuie. Mi-am dat seama, ieşind în curte şi străbătând-o, că aş fi făcut bine să iau pe mine geaca.

Toaleta nu era decât o baracă primitivă: patru pereţi cu crăpături între scânduri pentru ventilaţie naturală şi o cutie de lemn în care fusese decupată o gaură circulară, peste care fusese pus un capac pătrăţos, grosolan. Am luat de pe capac trei role de hârtie igienică şi o revistă care se lăuda cu o poză înfăţişând-o pe Rune Rudberg, cântăreaţa, cu nişte pupile mici cât gămălia, apoi m-am suit pe el. M-am întins spre scândurile înşiruite peste grindă, dorindu-mi pentru a milioana oară să fiu cu câţiva centimetri mai înalt. Am reuşit până la urmă să urnesc o scândură, să îndes mapa sub acoperiş şi să aşez scândura la loc. Şi, stând aşa pe toaletă în vârful picioarelor, am îngheţat când am aruncat o privire printr-un spaţiu dintre leaţuri.

Afară, se lăsase o linişte asurzitoare, întreruptă doar, când şi când, de picurii căzând de pe crengile îngreunate. Şi totuşi, nu auzisem niciun sunet, niciun vreasc trosnind, niciun pas lipăind prin noroi. Ori măcar vreun scheunat al câinelui care se oprise lângă stăpân la marginea pădurii. Din cabană nu i-aş fi văzut, fiindcă fereastra mi-ar fi oferit un unghi mort. Dulăul arăta ca o adunătură de muşchi, fălci şi colţi asamblate pe-un trup de boxer, doar că mai mic şi ceva mai îndesat. Ţin să repet: nu suport câinii. Clas Greve purta o manta în culori de camuflaj şi o caschetă verde, militară. În mâini n-avea nicio armă, iar ce ducea

sub manta puteam doar să ghicesc. Mi-am dat seama că pentru Greve ăsta era un loc numai bun. Pustietate, fără martori, ar fi fost o joacă să ascundă un cadavru aici.

Au pornit deodată, stăpân şi dulău, de parcă ar fi ascultat o comandă pe care eu n-o putusem auzi.

Inima a prins să mi se zbată îngrozită, şi totuşi nu m-am putut opri să mă holbez, fascinat, la viteza tăcută cu care se apropiau dinspre marginea pădurii, pe lângă peretele cabanei şi cum, apoi – fără pic de ezitare – au intrat pe uşa cabanei, lăsând-o căscată în urmă.

Ştiam că îmi rămâneau doar câteva secunde până ce Greve avea să observe că în cabină nu era nimeni, până ce avea să descopere geaca pusă pe spătarul scaunului, care să-l anunţe că eram prin preajmă. Avea… rahat!… avea să vadă şi pistolul Glock, aşezat pe policioară lângă cutia goală de tocană. Creierul a început să-mi lucreze febril, dar concluzia nu era decât una: n-aveam de niciunde, nici arme, nici posibilităţi de retragere, nici vreun plan, nici timp. Dacă o luam la fugă, în nici zece secunde, douăzeci de kile de terrier dungat aveau să mă ajungă, dacă nu şi-un plumb de calibrul nouă milimetri în ţeastă. Pe scurt, lucrurile o luaseră la vale. Creierul meu era pe punctul de a intra în panică. Însă în loc de asta a făcut o chestie incredibilă. S-a oprit pur şi simplu şi a făcut un pas înapoi. Înapoi la „luat la vale”.

O idee, una disperată şi pe deplin revoltătoare. O idee totuşi, care avea un mare avantaj: era singura la care mă putusem gândi.

Am înhăţat una dintre rolele de hârtie igienică şi am prins-o între dinţi. Am încercat să văd cât de tare pot strânge fălcile împrejurul rolei. Apoi am ridicat capacul budei şi duhoarea s-a ridicat şi ea către mine. Un metru şi jumătate, atât, până la fundul haznalei pline cu un amestec vâscos de excremente, urină, hârtie igienică şi apă de ploaie care cursese de pe pereţi. Era nevoie de cel puţin doi bărbaţi ca să care recipientul până la groapa din pădure şi treaba asta se dovedise un coşmar. Literalmente. Ove şi cu mine n-o făcuserăm decât o dată, şi-apoi în

următoarele trei nopţi nu visasem decât rahaţi plescăitori. Şi Aa neglijase să se ocupe de golire: recipientul de-un metru şi jumătate adâncime era acum plin până la buză. Lucru care, în clipa aceea, îmi convenea. Nici cel mai destoinic copoi n-avea să poată mirosi altceva decât împuţiciune.

Mi-am potrivit capacul pe creştet, m-am sprijinit în palme de amândouă părţile găurii şi, uşurel, m-am lăsat înăuntru.

E ireal sentimentul cufundării în rahat, să simţi presiunea uşoară a căcaţilor umani pe piele în vreme ce-ţi croieşti drum în jos. Capacul toaletei a rămas fixat când capul meu a trecut de marginea găurii. Simţul olfactiv îmi era suprasolicitat, cu siguranţă că-şi luase liber deja, şi n-am înregistrat decât o activitate sporită a canalului lacrimal. Deasupra, stratul cel mai fluid din hazna era rece ca gheaţa, însă mai în jos era destul de călduţ, poate din cauza variatelor procese chimice desfăşurate acolo. Nu citisem, parcă, ceva despre gazul metan care se formează în asemenea haznale? Şi că se poate muri dacă inhalezi prea mult? Aveam acum sub picioare pământ ferm, aşa că m-am ghemuit. Obrajii îmi erau brăzdaţi de lacrimi şi nasul îmi curgea şiroaie. M-am lăsat pe spate, asigurându-mă că tubul rolei de hârtie igienică e îndreptat direct în sus, am închis ochii şi-am încercat să mă relaxez, ca să-mi controlez reflexul de vomă, după care, cu grijă, m-am afundat de tot. Urechile îmi erau pline acum de căcat şi de tăcere. M-am străduit să respir prin tubul de carton. Funcţiona. Nu era nevoie să mă scufund şi mai tare. Ar fi fost, desigur, cu adevărat simbolic să mor cu gura şi urechile pline de mizerie, să mă înec în fecalele lui Ove şi-n rahaţii proprii, însă n-aveam poftă să mor ironic. Voiam să trăiesc.

Mi s-a părut că aud uşa deschizându-se, ca de undeva din depărtare.

Gata, începea.

Am simţit vibraţiile unor paşi grei. Bocănind tare. Apoi linişte. Tropotul uşor al unor labe. Câinele. Capacul

toaletei era ridicat. Ştiam că, tocmai în clipa aceea, Clas Greve se holbează la mine. Înăuntrul meu. Se uita în deschizătura unui tub de hârtie igienică ce ducea direct în măruntaiele mele. Am respirat cât de uşor puteam. Cartonul rolei se făcuse umed şi moale: în curând avea să se încreţească, să se strâmbe şi să se transforme într-un cocoloş ud.

Am auzit un bufnet. Ce era oare?

Următorul sunet era greu de confundat. O explozie bruscă, urmată de un vaiet subţirel de maţe golite, estompându-se spre final. A fost încununată de un geamăt de mulţumire.

Lua-m-ar dracii, mi-am zis.

Şi, cum altfel, în câteva secunde am auzit plescăitul şi-am simţit pe faţa îndreptată în sus o greutate nouă. Preţ de o clipă, moartea mi s-a părut o alternativă acceptabilă, însă momentul s-a scurs repede. Eram, de fapt, într-un paradox: niciodată n-avusesem mai puţine motive ca să trăiesc şi totuşi niciodată nu-mi dorisem cu atâta ardoare viaţa.

Un geamăt prelung acum, era clar că se screme. Produsul efortului său nu trebuia să aterizeze în deschizătura tubului meu! Am simţit că panica sporeşte, că parcă nu mai aveam destul aer venit prin tubul rolei de hârtie. Încă un plescăit.

Mă lua ameţeala şi muşchii încordaţi începeau deja să mă doară de la poziţia incomodă, cu spinarea curbată. M-am îndreptat puţin de şale. Am ridicat nasul la suprafaţă, apoi faţa. Clipeam fără oprire. Mi-am dat seama că aveam privirea înfiptă în dosul alb şi păros al lui Clas Greve. Şi se vedea şi conturul unei scule, ei bine, deloc neglijabile, ba chiar una impresionantă de-a binelea. Şi, de vreme ce nici măcar frica de moarte nu poate lecui invidia de penis a unui bărbat, m-am gândit la Diana. Şi-am ştiut, atunci şi acolo, că dacă n-o să mă omoare Greve primul, atunci o să-l omor eu pe el. Greve s-a ridicat de pe colac, lumina a pătruns prin gaură şi am văzut că ceva nu era în regulă acolo, că ceva lipsea. Am închis ochii şi m-am cufundat iar.

Mă cuprinsese o năuceală aproape paralizantă. Muream oare de la vaporii de metan?

Apoi, un timp, n-am mai auzit niciun zgomot. Se sfârşise? Eram în plin proces de tras aer în piept când mi-am dat seama că nu mai era nimic de inhalat, că trăgeam în piept nimicul. Sursa de oxigen se blocase. Instinctul de supravieţuire a preluat controlul. Începeam să mă sufoc şi trebuia să mă ridic de-acolo! Am trecut cu capul prin pelicula de la suprafaţă, când am auzit un bufnet. Clipeam fără oprire. Deasupra nu se zărea decât întuneric. Apoi am auzit paşi, cum se deschide uşa, umblet de labe pe duşumea şi uşa închizându-se. Am scuipat tubul rolei de hârtie igienică şi-am văzut ce se întâmplase. De-a latul găurii zăcea o chestie albă: hârtia igienică cu care se ştersese Greve.

M-am săltat afară din fosă şi m-am uitat temător printre spaţiile dintre scânduri, la timp ca să-l văd pe Greve cum trimite spre pădure câinele şi cum el revine în cabană. Câinele a pornit spre vârful muntelui. L-am urmărit cu privirea până l-a înghiţit pădurea. Şi în acel moment – poate fiindcă mi-am îngăduit o clipă să mă simt uşurat, fiindcă mi-am permis un grăunte de nădejde în salvare – din gâtlej mi-a scăpat, fără să vreau, un suspin. Nu, mi-am zis. Nu spera. Nu simţi. Fără implicare emoţională. Analitic. Haide, Brown. Gândeşte. Numere prime. Privire de ansamblu asupra tablei de şah. OK. Cum de mă găsise Greve? Diana nu auzise niciodată de locul ăsta. Cu cine vorbise, atunci? Nu aveam răspuns. Aşadar… Care îmi erau opţiunile? Trebuia să scap de aici şi aveam, în asta, două avantaje: începea să se lase noaptea şi eram acoperit de rahat din creştet până-n tălpi, deci camuflat. Însă mă durea rău capul şi ameţeala se înrăutăţea. Nu puteam aştepta să se facă beznă.

M-am tras din fosă cu totul şi picioarele mi-au aterizat pe panta din dosul budei. M-am ghemuit la pământ şi am evaluat distanţa până la pădure. De acolo puteam ajunge la şopron, unde mă aştepta maşina. Că doar aveam cheile în buzunar, nu? M-am scotocit. În buzunarul stâng am dat

peste nişte bancnote, cartea de credit a lui Ove, a mea şi cheile de la casa lui Ove. Buzunarul din dreapta. Am răsuflat uşurat când degetele mele au pipăit, sub telefon, cheile de la maşină.

Telefonul mobil.

Fireşte.

Telefoanele mobile sunt localizate prin relee. Zona adică, nu un loc exact, însă dacă una dintre staţiile Telenor îmi detectase aici telefonul, atunci opţiunile n-ar fi fost multe, de vreme ce casa lui Sindre Aa e singura pe o rază de un kilometru. Asta, evident, ar fi însemnat că Greve avea un contact la compania de comunicaţii Telenor, însă nimic nu mai izbutea să mă surprindă. Începeam să-mi dau seama ce se întâmplase. Şi Felsenbrink, care păruse că aşteaptă un telefon de la mine, îmi confirmase suspiciunile. Nu era vorba despre un triunghi amoros alcătuit din mine, soţia mea şi un olandez năbădăios. Dacă aveam dreptate, atunci beleaua în care mă aflam era mai mare decât mi-as fi putut imagina.

14. Massey Ferguson

Am scos capul, cu grijă, pe după o latură a budei şi m-am uitat spre cabană. Geamurile erau negre şi nu trădau nimic. Aşadar, nu aprinsese lumina. Bun. Aici nu mai puteam zăbovi. Am aşteptat ca o pală de vânt să înfioare ramurile copacilor şi-am luat-o la fugă. În nici şapte secunde, ajungeam la marginea pădurii şi mă ascundeam printre copaci. Însă cele şapte secunde mai că mă doborâseră de pe picioare, plămânii mă dureau, tâmplele îmi zvâcneau şi eram la fel de ameţit ca în acea primă şi ultimă oară când tatăl meu mă dusese într-un parc de distracţii. Aveam nouă ani, acela fusese cadoul, iar eu şi tata fuseserăm singurii vizitatori în afară de trei adolescenţi pe jumătate beţi care îşi treceau unul altuia o sticlă de cola cu un lichid limpede. Vorbind norvegiana lui pripită, stricată, tata se târguise pentru un tur cu singura atracţie deschisă atunci: o maşinărie a iadului al cărei scop era, se părea, să te tot învârtă până ce verşi vata de zahăr şi părinţii te consolează cumpărându-ţi floricele de porumb şi băuturi carbogazoase. Refuzasem să-mi risc viaţa în agregatul acela şubred, însă tata o ţinuse pe-a lui şi strânsese chingile care-ar fi trebuit să mă protejeze. Acum, un sfert de secol mai târziu, mă întorsesem parcă în acelaşi parc de distracţii murdar, suprarealist, unde totul duhnea a urină şi-a gunoaie, iar eu eram tot timpul înfricoşat şi scuturat de spasme de vomă.

Lângă mine, susura un pârâu. Am scos din buzunar mobilul şi l-am aruncat în apă. Acum să te văd cum mă mai urmăreşti, piele-roşie urbană! După care, pe pământul moale al pădurii, am luat-o la fugă spre fermă. Între timp, printre pini se lăsase întunericul, însă altă vegetaţie nu era şi îmi venea uşor să-mi croiesc drum. După nici două minute, am văzut casa de la fermă şi becul de-afară. Am mai alergat puţin, astfel încât, înainte de a ieşi din pădure, hambarul să se afle între mine şi casă. Aveam motive întemeiate să cred că Aa ar fi cerut o explicaţie văzându-

mă într-un asemenea hal, după care pasul următor ar fi fost un apel la poliţie.

M-am furişat spre uşa hambarului şi-am tras ivărul. Am împins uşa şi am intrat. Capul. Bieţii mei plămâni. Am clipit de câteva ori în beznă, abia dacă desluşeam contururile tractorului şi ale maşinii. Ce-ţi făcea, de fapt, gazul ăsta metan? Orbeai? Metan. Metanol. Pe undeva era o legătură.

În spatele meu am auzit o respiraţie întretăiată şi sunetele moi, abia perceptibile, ale unor labe de animal. Apoi sunetul a amuţit. Ştiam deja de ce, însă n-am mai apucat să mă răsucesc într-acolo. Sărise asupra mea. Totul era tăcut, până şi inima mi se oprise. Şi în următorul moment am căzut în faţă. Nu ştiu dacă un terrier dungat ar putea sări să-şi înfigă colţii în gâtul unui jucător de baschet de înălţime medie, însă eu nu sunt – se poate să fi menţionat – tocmai un jucător de baschet. Am fost deci trântit cu faţa înainte şi durerea mi-a explodat în creier. Am simţit pe spinare gheare sfârtecându-mi pielea şi am auzit sunetul cărnii cedând, al oaselor trosnind. Oasele mele. Am încercat să apuc cumva animalul, însă mădularele nu mă mai ascultau, era de parcă fălcile care-mi înhăţaseră grumazul blocau toate semnalele transmise din creier. Comenzile, pur şi simplu, nu puteau trece. Eram întins pe burtă, nefiind în stare nici măcar să scuip rumeguşul care-mi umpluse gura. Apăsare pe artera principală. Creierul îmi era golit de oxigen. Vederea mi se înceţoşa. Urma, curând, să leşin. Deci asta avea să-mi fie moartea, între fălcile unei javre grase şi urâte. Era, ca să mă exprim cu moderaţie, deprimant de-a binelea. Da, suficient cât să simţi că ţi s-au înecat corăbiile. Capul a început să-mi ardă, corpul mi-a fost cuprins, până în vârfurile degetelor, de-o fierbinţeală rece ca gheaţa. Un blestem voios şi o ultimă opintire, zbaterea vitală care vestea moartea.

M-am ridicat, cu câinele atârnându-mi de ceafă şi-n jos pe spinare ca o manta de blană însufleţită. Împleticindu-mă, am rotit braţele, însă tot nu reuşeam să-l apuc. Ştiam

că e ultima zvâcnire de energie, ultima încercare disperată a trupului meu şi că, nu peste mult, aveam să mă cufund în uitare. Câmpul vizual mi se îngustase, devenind începutul unui film cu James Bond, când, la primele secvenţe – sau, în cazul meu, la ultimele – totul e negru în afara unei găurele pe unde vezi un tip la costum aţintind un pistol spre tine. Eu vedeam, prin găurică, un tractor Massey Ferguson albastru. Şi un ultim gând mi-a străbătut mintea: nu suport câinii.

Clătinându-mă, m-am întors cu spatele la tractor şi am lăsat ca greutatea câinelui să mă dezechilibreze, apoi am făcut un pas mare îndărăt. Mi-am dat drumul pe spate. Ţepuşele de oţel ale încărcătorului de siloz au luat contact cu noi. Şi am ştiut, după sunetul de blană sfâşiată, că nu voi pleca singur din această lume. Ochii mi s-au înceţoşat şi peste lume s-a aşternut întunericul.

★

Trebuie să-mi fi pierdut cunoştinţa pentru un timp.

Zăceam pe podea, holbându-mă la botul deschis al câinelui. Corpul părea să-i fi rămas suspendat în aer, încovrigat într-un fel de poziţie fetală. Două ţepuşe de oţel îi străpunseseră spinarea. M-am ridicat în picioare, hambarul a prins să se-nvârtă şi a trebuit să fac câţiva paşi laterali ca să-mi recapăt echilibrul. Am dus o mână la gât şi-am simţit un firicel proaspăt de sânge venind de la locul unde colţii câinelui îmi străpunseseră pielea. Şi mi-am dat seama că sunt pe cale să înnebunesc, fiindcă, în loc să mă urc în maşină, nu făceam decât să stau pironit acolo şi să mă holbez fascinat. Creasem o operă de artă. *Străpungerea copoiului caledonian.* Era o splendoare. Mai ales botul acela rămas deschis întru moarte. Poate că şocul îi blocase fălcile ori poate aşa murea rasa asta de câine. Oricum ar fi fost, m-am delectat cu expresia furioasă, însă perplexă a câinelui, de parcă, pe lângă faptul că i se scurtaseră zilele câineşti, trebuise să îndure, ca insultă ultimă, moartea asta. Am vrut să-i trag o flegmă, însă gura îmi era prea uscată.

În schimb, m-am scotocit în buzunar după cheia de la

maşină şi m-am îndreptat cu paşi împleticiţi către Mercedesul lui Ove; l-am descuiat şi am răsucit cheia în contact. Nicio reacţie. Am încercat iarăşi, apăsând şi ambreiajul. Moartă ca toţi morţii. M-am uitat prin parbriz. Am gemut. Am coborât şi-am ridicat capota. Se făcuse deja atât de întuneric, că abia am reuşit să desluşesc cablurile retezate care ieşeau de acolo. Habar n-aveam la ce folosesc, ştiam doar că sunt probabil vitale pentru micul miracol care face maşinile să pornească. Mânca-l-ar râia pe corcitura aia împuţită de Greve! Speram că era încă în cabană, aşteptând să mă întorc. Probabil că începea să se întrebe totuşi ce se alesese de animalul lui. Ia-o uşor, Brown. Bun, singura cale de scăpare, acum, era dacă luam tractorul lui Sindre Aa. Dar era prea lent şi Greve ar fi pornit îndată pe urmele mele. Trebuia, prin urmare, să găsesc maşina cu care venise el – Lexusul gri-argintiu era probabil undeva pe drum – şi să i-o scot din circuit întocmai cum făcuse el cu Mercedesul.

M-am grăbit spre casa de la fermă, aproape aşteptându-mă să-l văd pe Aa apărând pe trepte – am văzut că uşa din faţă era întredeschisă –, dar n-a ieşit. Aşa că am ciocănit în uşă, apoi am împins-o. Am zărit pe verandă flinta cu lunetă, sprijinită de perete, lângă o pereche de cizme jegoase de cauciuc.

— Aa?

Aa, pronunţat „oh”, nu suna a nume, ci ca şi cum l-aş fi îndemnat, printr-o exclamaţie, să continue povestea pe care o spunea. Lucru care, într-un fel, era adevărat. Am intrat deci în casă repetând fără oprire silaba aia idioată. Mi s-a părut că sesizez o mişcare şi m-am răsucit într-acolo. Sângele care-mi mai rămăsese mi-a îngheţat în vine. Un monstru negru, pe două picioare, se oprise în aceeaşi clipă cu mine şi se holba cu ochi albi, dilataţi, care licăreau prin negreală. Am ridicat mâna dreaptă. Monstrul a ridicat-o pe stânga. Am ridicat mâna stângă şi dihania a înălţat braţul drept. Era o oglindă. Mi-a scăpat un oftat de uşurare. Rahatul se uscase şi mă acoperea cu totul: pantofi, corp, faţă, păr. Am înaintat şi-am împins uşa de la

salon, deschizând-o.

L-am găsit lăbărţat într-un balansoar, cu un rânjet pe chip. Pisica grasă, care stătea în poala lui, mi-a aruncat o privire cu ochii ei migdalaţi de târfă, ochii Dianei. S-a ridicat şi a sărit pe podea. Labele i-au aterizat molatic pe duşumea. A pornit agale spre mine, unduind din şolduri, însă s-a oprit brusc. Păi, clar, nu miroseam a trandafiri şi nici a lavandă. A continuat însă după o ezitare scurtă, să înainteze spre mine torcând tare, a invitaţie. Pisicile, animale adaptabile, ştiu când le trebuie un nou furnizor, fiindcă, vezi tu, fostul furnizor era mort.

Rânjetul lui Sindre Aa se datora unei prelungiri însângerate a buzelor. Dintr-o despicătură în obraz se împingea afară o limbă albastru-închis. Îi vedeam gingiile şi dinţii de pe mandibulă. După felul în care era aşezat, fermierul cel morocănos îmi aducea aminte de un Pac-Man din perioada clasică, însă era prea puţin probabil ca noul zâmbet până la urechi să fi fost cauza morţii sale, de vreme ce două dâre însângerate alcătuiau un X peste gâtlejul lui. Fusese strangulat din spate, cu o garotă: fir subţire de nailon sau coardă de oţel. Am tras cu zgomot aer pe nări, în vreme ce creierul alcătuia, la repezeală, imaginea unei reconstituiri: Greve trecuse cu maşina pe lângă fermă, îmi văzuse urmele de roţi îndreptându-se spre curtea înnoroită. Poate că mersese mai departe, parcând la ceva distanţă, revenise, aruncase o privire în şopron şi avusese confirmarea că maşina mea e acolo. Probabil că Sindre Aa ieşise pe trepte. Bănuitor şi viclean. Scuipase şi răspunsese evaziv la întrebarea lui Greve despre mine. Îi oferise Greve bani? Intraseră în casă? Oricum va fi fost, Aa rămăsese în gardă, fiindcă atunci când Greve îi petrecuse garota peste gâtlej, din spate, Aa izbutise să-şi coboare bărbia, astfel că firul nu-i cuprinsese pe deplin gâtul. Se luptaseră, firul îi nimerise în gură şi Greve trăsese de el, despicându-i obrajii. Greve era însă puternic şi reuşise, până la urmă, să strângă cu firul aducător de moarte gâtul bătrânului excentric. Un martor tăcut, o crimă tăcută. Dar de ce nu alesese Greve calea mai simplă şi nu folosise o

armă? Erau, până la urmă, câţiva kilometri până la cel mai apropiat vecin. Poate ca să nu se dea de gol? Răspunsul evident mi-a sărit în ochi: nu-şi luase nicio armă cu el. Am înjurat printre dinţi. Îi servisem pe tavă o nouă armă a crimei când lăsasem pistolul Glock pe bancul de lucru din cabană. Ce tâmpit fusesem!

Atenţia mi-a fost atrasă de un sunet ca un picurat şi de pisică, oploşită acum între picioarele mele. Limba roz a animalului se mişca înăuntru şi în afară, lipăind sângele care se prelingea, de pe poala cămăşii mele, pe podea. Începea să mă cuprindă, insidios, o oboseală care mă amorţea. Am tras aer în piept, cu putere, de trei ori. Trebuia să mă concentrez. Să continui să gândesc, să acţionez era singurul lucru pe care-l puteam face ca să ţin departe frica paralizantă. Trebuia, înainte de orice, să găsesc cheile tractorului. Am hoinărit fără ţintă dintr-o odaie într-alta, trăgând la întâmplare sertare. Am găsit, în dormitor, o cutie pentru cartuşe singuratică, goală. Pe hol, am descoperit un fular pe care mi l-am înfăşurat în jurul gâtului şi asta, cel puţin, a mai stăvilit şuvoiul de sânge. Dar nici urmă de chei. M-am uitat la ceas. Mai mult ca sigur, Greve îşi făcea acum griji pentru câine. M-am întors până la urmă în salon, m-am aplecat peste cadavrul lui Aa şi l-am căutat prin buzunare. Acolo erau! Ba chiar aveau, pe inel, un breloc cu inscripţia Massey Ferguson. Eram în criză de timp, însă nu-mi permiteam să fiu neglijent, trebuia să fac totul cum trebuie. Ceea ce însemna că, atunci când aveau să-l găsească pe Aa, locul urma să devină un loc al crimei, iar criminaliştii aveau să caute probe de ADN. M-am grăbit spre bucătărie, am umezit un prosop şi am curăţat sângele meu de pe podelele tuturor camerelor în care intrasem. Am şters posibile amprente de pe toate lucrurile pe care le atinsesem. Pe verandă, gata s-o iau din loc, am observat flinta. Dacă aveam până la urmă şi eu un dram de noroc, dacă exista un cartuş în magazie, până la urmă? Am înşfăcat flinta şi am trecut prin ceea ce am considerat a fi manevrele de încărcare, am tras şi-am împins şi-am auzit ţăcănitul chestiei ăleia, cum naiba îi

zice, şi în cele din urmă am reuşit să deschid magazia, unde, în beznă, stăruia un norişor de praf roşu. Nici urmă de cartuş. Am auzit un sunet şi-am ridicat privirea. Pisica stătea pe pragul uşii de la bucătărie şi se uita la mine fix, îndurerată şi totodată acuzatoare: doar n-aveam de gând s-o las aici, nu? Înjurând, am dat să-i ard un picior şi am făcut-o să se tragă înapoi şi să o ia la fugă spre salon. Am şters apoi flinta, am pus-o la loc şi am ieşit din casă, trântind uşa după mine.

Tractorul a pornit cu un muget. Şi a continuat să mugească până ce am ieşit din şopronul hambarului. Nu m-am deranjat să închid poarta. Fiindcă auzeam ce huruie tractorul: „Clas Greve! Brown o să scape! Repede, repede!”

Am apăsat pe pedala de acceleraţie, întorcându-mă pe unde venisem. Între timp, întunericul se făcuse deplin şi lumina farurilor dansa pe drumul accidentat. Degeaba m-am uitat după Lexus, poate că-l parcase altundeva. Nu, nu mai gândeam limpede, l-ar fi putut lăsa mai în josul drumului. Mi-am tras o palmă peste obraz. Clipeşte, respiră, nu eşti obosit, nu eşti făcut zob. Aşa, bravo.

Pedala apăsată la maximum. Un vuiet continuu, persistent. Încotro? Cât mai departe.

Lumina farurilor s-a îngustat, întunericul ameninţa să mă împresoare. Iarăşi mi se îngusta câmpul vizual. Urma să-mi pierd cunoştinţa curând. Am respirat cât de adânc am putut. Oxigen la creier. Teme-te, rămâi în alertă, rămâi viu!

Huruitul monoton al motorului era acum acompaniat de un zumzet mai ascuţit.

Ştiam ce e. Am strâns mai tare volanul.

Un alt motor.

Luminile au străfulgerat în oglindă.

Maşina se apropia din spate, alene. De ce nu? Eram singuri în sălbăticie. Aveam tot timpul din lume.

Singura mea speranţă era să-l ţin în urmă, ca să nu-mi blocheze înaintarea. M-am proţăpit în mijlocul drumului de

pietriş şi m-am lăsat peste volan ca să mă transform într-o ţintă cât mai mică pentru pistolul Glock. Am ajuns, după un viraj, la o porţiune unde drumul se îndrepta brusc şi se lărgea. Şi, de parcă ar fi fost obişnuit cu zona, Greve accelerase deja şi mi se înfigea acum în coastă. Am smucit de volan spre dreapta, să-l silesc să intre în şanţ. Era însă prea târziu, se strecurase în faţa mea deja, iar cel care se îndrepta spre şanţ eram eu. Am învârtit disperat volanul şi-am derapat pe pietriş. Măcar rămăsesem pe drum. Dar în faţa mea, am văzut o lumină albastră intermitentă. Sau două roşii. Stopurile maşinii din faţă arătau că se oprise. Am oprit şi eu, însă am lăsat motorul să meargă. Nu voiam să mor acolo, singur pe un câmp, ca o oaie proastă. Singura mea şansă, acum, era să-l fac să se dea jos din maşină şi să-l calc cu tractorul, să-l fac afiş cu enormele roţi din spate, să-l strivesc ca pe-un purice.

Portiera dinspre partea şoferului s-a deschis. Am încercat pedala cu vârful degetului de la picior, să-mi dau seama cât de repede ar răspunde motorul. Nu tocmai repede. M-a luat ameţeala şi ochii au început iar să mi se înceţoşeze, însă izbuteam să văd o siluetă apropiindu-se. Am ţintit, încercând cu îndârjire să mă menţin conştient, înalt, slab. Înalt, slab? Greve nu era înalt şi slab.

— Sindre?

— Ce? am zis în engleză, deşi taică-meu mă tot bătuse la cap că ar fi trebuit să spun „Mă scuzaţi”, „Îmi pare rău, domnule” sau „Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?”

M-am adâncit în scaun. Îi interzisese mamei să mă ţină pe genunchi. Zisese că aşa ceva îi înmoaie pe copii. Mă vezi acum, tati? M-am înmuiat? Pot să stau pe genunchii tăi acum, tati?

Am auzit o voce cu un minunat accent norvegian, cu intonaţie cântată, rostind şovăielnic:

— Eşti de la… ăăă… centrul de recepţie pentru azilanţi?

— Centrul de recepţie pentru azilanţi? am repetat.

Ajunsese în dreptul tractorului, aşa că, încă agăţat de volan, i-am aruncat o privire piezişă.

— A, scuze, a zis. Mi s-a părut că arăţi a… ăăă… Ai căzut

într-un maldăr de rahat?

— Da, am avut un accident.

— Îmi dau seama. Te-am oprit fiindcă ăsta e tractorul lui Sindre. Şi fiindcă atârnă un câine de capăt.

Gata cu concentrarea mea. Ha, ha. Uitasem cu totul de jigodia de câine, ai auzit, tati? Nu-i destul sânge la creier. Prea multă…

Degetele nu mai simţeau nimic: le-am urmărit cum alunecă de pe volan. Apoi am leşinat.

15. Ora de vizită

M-am trezit în paradis. Totul era alb şi un înger cu ochi blânzi se uita la mine, în timp ce stăteam întins pe norul meu, şi mă întreba dacă ştiu cine sunt. Am dat din cap că ştiu, iar ea a spus că e cineva care vrea să stea de vorbă cu mine, însă nicio grabă, putea să aştepte. Da, mi-am zis, să aştepte. Fiindcă, după ce-o să afle ce am făcut, o să mă arunce cât ai zice peşte afară de-aici, din albeaţa asta moale şi plăcută, şi-o să cad şi-o să tot cad până ce-o să ajung unde mi-e locul, în atelierul fierarului, în topitorie, în eterna baie de acid pentru păcatele mele.

Am închis ochii şi-am şoptit că aş prefera ca deocamdată să nu fiu deranjat.

Îngerul a încuviinţat cu înţelegere, m-a învelit mai bine cu un colţ de nor şi a dispărut în ţăcănit de saboţi. Sunetul vocilor de pe coridor mi-a ajuns la urechi înainte ca uşa să se închidă în urma ei.

Mi-am atins bandajul de pe grumaz. Câteva crâmpeie de amintiri mi s-au perindat prin minte. Chipul omului slab şi înalt deasupra mea, bancheta din spate a unei maşini gonind pe drumuri întortocheate, doi bărbaţi în uniforme albe de infirmieri ajutându-mă să mă întind pe targa. Duşul. Avusesem parte de un duş stând întins pe spate! Ce plăcută fusese apa caldă, după care mă scufundasem iarăşi în beznă.

Şi acum îmi cam venea să fac la fel, însă creierul mă informa că luxul ăsta era unul foarte provizoriu, că nisipul încă se scurgea în clepsidră, că pământul încă se învârtea, că succesiunea evenimentelor era inevitabilă. Că nu făcuseră decât să mai aştepte un pic, să-şi ţină, un moment, răsuflarea.

Să gândeşti…

Da, mă durea să gândesc, era mai uşor să mă opresc, să mă resemnez, să nu mă revolt împotriva cruzimii sorţii. Doar că înşiruirea asta banală de lucruri inevitabile e atât de iritantă că, pur şi simplu, te face să-ţi pierzi cumpătul.

Aşa că începi să gândeşti.

Sub nicio formă persoana care mă aştepta n-ar fi putut fi Greve, ci mai degrabă poliţia. M-am uitat la ceas. Opt dimineaţa. Dacă poliţia găsise deja cadavrul lui Sindre Aa şi mă suspecta, ar fi fost puţin probabil să trimită un singur om care, colac peste pupăză, să şi aştepte răbdător afară. Era posibil să fie un poliţist care voia doar să afle ce se întâmplase ori poate din pricină că lăsasem un tractor în mijlocul drumului, sau… Poate că şi nădăjduiam să fie poliţia. Poate că-mi era destul, poate că acum nu mai eram în stare decât să-mi scap pielea, poate că aş fi făcut bine să le spun totul aşa cum se întâmplase. Zăceam şi-mi examinam sentimentele. Şi-am simţit cum mă buşeşte, fără veste, râsul. Da, o EXPLOZIE!

În clipa aceea s-a deschis uşa, sunetele de pe coridor au ajuns la mine şi în salon a păşit un bărbat în halat alb. Se uita la ceva pe un suport de documente.

— Muşcătură de câine? a întrebat ridicând capul şi zâmbindu-mi.

L-am recunoscut îndată. Uşa s-a trântit după el. Eram singuri.

— Îmi pare rău, n-am mai putut să aştept, a şoptit.

Halatul alb de doctor îi venea bine lui Clas Greve. Dumnezeu ştie cum făcuse rost de el. Dumnezeu ştie cum mă găsise; din câte îmi aminteam, telefonul meu mobil era pe fundul unui pârâu. Însă atât eu, cât şi Dumnezeu ştiam ce mă aşteaptă. Parcă pentru a-mi confirma temerile, Greve şi-a îndesat mâna în buzunarul sacoului şi a scos un pistol. Pistolul meu. Sau, ca să fiu mai exact: pistolul lui Ove. Ori, pentru o acurateţe deplină: un Glock 17 cu gloanţe de plumb de nouă milimetri care se fragmentează la impactul cu ţesutul uman, făcându-se aşchii în aşa fel încât alicele astea iau cu ele o masă disproporţionat de mare de carne, muşchi, os şi materie cerebrală care – după ce îţi străbate corpul – se face terci pe peretele din spatele tău într-un mod ce seamănă destul de mult cu picturile lui Barnaby Furnas. Ţeava pistolului era îndreptată spre mine. Se presupune, adesea, că în asemenea situaţii ţi se usucă

gura. Aşa şi e.

— Sper că nu te superi dacă folosesc pistolul tău, Roger, a zis Greve. Pe-al meu nu l-am adus în Norvegia, e prea multă bătaie de cap cu armele în avion, în zilele noastre. Şi, oricum, n-aş fi putut anticipa – aici a desfăcut braţele – toate astea. În plus, e destul de bine că glonţul nu poate fi urmărit înapoi până la mine, aşa-i, Roger?

N-am răspuns.

— Aşa-i? a repetat.

— De ce…? am dat să zic, cu o voce şuierând mai aspru decât vântul prin deşert.

Clas Greve, având pe chip o expresie de interes autentic, a aşteptat să continui.

— De ce faci toate astea? am şoptit. Doar din cauza unei femei pe care ai cunoscut-o nu mai mult de cinci minute?

S-a încruntat.

— La Diana te referi? Ştiai că eu şi cu ea…

— Da, l-am întrerupt ca să fiu scutit de continuare.

A chicotit.

— Chiar eşti idiot, Roger? Chiar ai crezut că povestea asta e despre mine, tine şi ea?

N-am răspuns, fiindcă *aşa* crezusem. Că *nu era vorba* despre chestii triviale precum viaţa, emoţiile şi oamenii dragi din viaţa cuiva.

— Diana nu a fost decât un mijloc pentru atingerea unui obiectiv, Roger. A trebuit s-o folosesc ca să ajung mai aproape de tine. De vreme ce n-ai muşcat din prima momeală.

— Să ajungi mai aproape de mine?

— De tine, da. Noi plănuim asta de mai bine de patru luni, încă de când am ştiut că Pathfinder o să-şi caute un nou director executiv.

— Noi?

— Ghici cine.

— HOTE?

— Şi noii noştri proprietari americani. Eram – sincer să fiu – cam strâmtoraţi, economic vorbind, când ne-au abordat în primăvară. A trebuit deci să acceptăm nişte

condiţii care sugerau probabil ideea unei preluări forţate, însă care, de fapt, nu erau decât măsurile unei operaţiuni de salvare. Una dintre condiţii a fost să le livrăm şi Pathfinder.

— Să le livraţi şi Pathfinder? Cum?

— Ştii şi tu cât ştiu şi eu, Roger. Că deşi, pe hârtie, acţionarii şi consiliul director iau deciziile într-o companie, în practică o face, adesea, directorul executiv. Cel care, în evaluarea sa finală, stabileşte dacă şi cui îi este vândută compania. Am condus HOTE informându-i atât de puţin şi lăsând la mijloc atâta incertitudine tocmai pentru a-i determina să aibă încredere în mine în orice situaţie. Lucru care oricum a fost spre beneficiul lor, indiferent de cele întâmplate. Vreau să arăt, cu asta, că orice lider relativ competent, care se bucură de încrederea consiliului director, va putea manipula şi convinge o gaşcă de acţionari semiinformaţi să facă exact ce vrea el.

— Exagerezi.

— Aşa să fie? Din câte am cunoştinţă, îţi câştigi traiul făcând exact asta, convingându-i pe aşa-zişii directori.

Avea, fireşte, dreptate. Şi-mi confirma suspiciunile avute după ce *herr* Felsenbrink de la HOTE îl recomandase atât de entuziast pe Greve pentru postul de director general al celui mai mare rival al firmei sale.

— Deci HOTE vrea să… am început să zic.

— Da, HOTE vrea să preia Pathfinder.

— Fiindcă americanii au făcut din asta o condiţie pentru a vă salva?

— Banii pe care i-am primit în conturi noi, acţionarii de la HOTE, rămân blocaţi până ce se întrunesc condiţiile impuse. Cu toate că nimic din înţelegerea asta nu apare, fireşte, pe nicăieri în formă scrisă.

Am dat încet din cap.

— Deci toate chestiile cu tine demisionând în semn de protest faţă de noii proprietari nu au fost decât o mascaradă care să te facă să apari drept un candidat credibil pentru preluarea cârmei la Pathfinder?

— Exact.

— Şi, după ce obţineai postul de director general la Pathfinder, ar fi trebuit să dai firma pe mâna americanilor?

— Nu sunt sigur că expresia *s-o dau pe mână* e cea potrivită. Când Pathfinder o să afle, în câteva luni, că tehnologia lor nu mai reprezintă un secret pentru HOTE, o să-şi dea şi singuri seama că n-au nicio şansă de capul lor şi că cel mai indicat pas e cooperarea.

— Fiindcă tu, între timp, le-ai facilita celor de la HOTE accesul la tehnologia asta?

Greve a zâmbit, subţire şi albicios ca o tenie.

— Ar fi, cum am zis, un mariaj perfect.

— Perfect ca mariaj forţat, adică.

— Dacă vrei. Însă, cu tehnologia combinată a HOTE şi Pathfinder, vom absorbi toate contractele pentru GPS din emisfera vestică. Şi vreo câteva din cea estică, dacă tot veni vorba… Toate astea merită un pic de manipulare, nu crezi?

— Şi de aceea ai plănuit ca eu să-ţi fac rost de slujba asta?

— Aş fi fost oricum un candidat puternic, nu crezi?

Greve se postase la picioarele patului, cu pistolul în dreptul şoldului şi spatele spre uşă.

— Dar am vrut să fim sută la sută siguri. Am descoperit curând ce agenţii de recrutare contactaseră şi am studiat un pic situaţia. S-ar părea că ai o anume reputaţie, Brown. Dacă tu recomanzi un candidat, atunci acela rămâne, zice lumea. Deţii, cu siguranţă, un soi de record. Aşa că, natural, am vrut să facem asta prin intermediul tău.

— Mă simt onorat. Dar de ce n-ai intrat direct în legătură cu Pathfider, să le spui că eşti interesat?

— Ei, haide, Roger! Sunt un fost manager al duşmanului, care s-a lăsat cumpărat. Doar n-ai uitat asta. Ar fi declanşat toate alarmele de pe lume dacă mă duceam direct la ei. Trebuia să fiu „descoperit”. De un vânător de capete ca tine, să zicem. Şi apoi trebuia să mă las convins. Doar în felul ăsta aş fi izbutit să intru în Pathfinder fără să fiu bănuit de intenţii ticăloase.

— Înţeleg. Dar s-o foloseşti pe Diana? De ce n-ai luat

legătura direct cu mine?

— Acum o faci pe prostul, Roger. Ai fi avut aceleaşi bănuieli dacă veneam la tine eu însumi. M-ai fi ţinut la distanţă de-un stânjen.

Avea dreptate, chiar o făceam pe prostul. Şi la fel de adevărat şi că el era prost de-a binelea. Prost şi mândru de planurile lui strălucite de căpătuială, atât de plin de sine, încât nu putuse rezista tentaţiei de a se lăuda cu ele, lungind-o până ce avea să intre pe uşă cineva. Şi cineva ar fi făcut bine să apară cât mai repede, ce naiba, că doar eram vătămat grav!

— Prea mă crezi gentilom, Clas, am zis gândind că nu execuţi totuşi oameni cu care ai ajuns să te tutuieşti. Aleg candidaţi care cred eu că vor primi postul, iar aceştia nu sunt neapărat şi cei mai buni pentru companiile respective.

— Serios? s-a încruntat Greve. Până şi un vânător de capete ca tine nu e tocmai lipsit de moralitate, aşa-i?

— Nu ştii mare lucru despre recrutori, aş zice. Ar fi trebuit să n-o bagi şi pe Diana în tărăşenia asta.

Ce am spus a părut să-l amuze.

— Chiar aşa?

— Cum ai agăţat-o?

— Chiar vrei să ştii, Roger? a întrebat înălţând puţin pistolul.

Un metru. Între ochi?

— Mor să aflu, Clas.

— Cum doreşti, a zis coborând iarăşi arma. Am trecut de câteva ori pe la galerie. Am cumpărat nişte lucrări. La recomandarea ei, pe parcurs. Am scos-o la o cafea. Am vorbit despre câte-n lună şi în stele, despre chestiuni extrem de personale, cum îşi vorbesc doar oamenii care nu se cunosc. Despre probleme în căsnicie…

— Ai vorbit despre căsnicia noastră? mi-a scăpat.

— Chiar aşa. Sunt, până la urmă, divorţat şi plin de compasiune. Pricep, de pildă, că o femeie frumoasă şi fertilă ca Diana ar putea să nu accepte refuzul soţului ei de a-i oferi un copil. Sau strădaniile lui de a o convinge să avorteze fiindcă bebeluşul s-ar fi născut cu sindromul

Down.

Greve şi-a lăbărţat pe faţă un rânjet la fel de larg ca al lui Aa în balansoarul său.

— Mai ales că eu, unul, pur şi simplu ador copiii.

Sângele şi raţiunea mi-au părăsit creierul, lăsând în urmă un singur gând: că aveam să-l ucid pe bărbatul care se afla în faţa mea.

— I-ai… i-ai spus că ţi-ai dori un copil?

— Nu, a răspuns domol Greve. I-am spus că aş vrea un copil cu *ea.*

A trebuit să mă concentrez ca să-mi controlez vocea:

— Diana nu m-ar părăsi în veci pentru un şarlatan ca…

— Am dus-o în apartament şi i-am arătat aşa-zisa pictură de Rubens.

Nu mai pricepeam nimic.

— Aşa-zisa…?

— Da, pânza nu este autentică, evident, ci doar o copie foarte bună executată în vremea lui Rubens. De fapt, nemţii au crezut mult timp că este cea autentică. Bunica mi-a arătat-o când eram copil şi locuiam aici. Îmi pare rău că te-am minţit în privinţa autenticităţii sale.

Vestea ar fi trebuit poate să mă afecteze, eram însă atât de sleit emoţional, deja, că m-am mulţumit s-o accept şi gata, dându-mi totodată seama că Greve nu descoperise că pictura fusese înlocuită.

— Însă şi aşa, copie, a fost de folos, a continuat Greve. Când Diana a pus ochii pe ce i s-a părut a fi un Rubens veritabil, a tras probabil concluzia, în clipa aceea, nu doar că aveam să-i dăruiesc un copil, ci şi că i l-aş putea oferi într-un fel mai mult decât mulţumitor. Pe scurt, că i-aş putea oferi viaţa la care visează.

— Iar ea…

— Ea, firește, a fost de acord să-şi ajute viitorul soţ să obţină postul de director care ar fi adus respectabilitatea ce trebuie să însoţească averea.

— Tu îmi spui că… seara aceea la galerie… a fost o farsă de la un capăt la altul?

— Desigur. Cu excepţia faptului că nu ne-am atins

scopul cu atâta uşurinţă pe cât am fi sperat. Când Diana m-a sunat şi mi-a spus că deciseseşi să nu-mi oferi postul… a zis Greve şi şi-a dat dramatic ochii peste cap, îţi imaginezi ce şoc am avut, Roger? Ce dezamăgire? Ce furios am fost? Nu puteam să înţeleg în ruptul capului de ce nu mă placi. De ce, Roger, de ce? Ce-ţi făcusem oare?

Am simţit un nod în gât. Părea absurd de relaxat, de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume să-mi înfigă glonţul în ţeastă, în inimă sau în ce parte a corpului meu stabilise s-o facă.

— Eşti prea scund, am zis.

— Pardon?

— Ai pus-o aşadar pe Diana să-mi planteze în maşină biluţa otrăvitoare de curacit? Ar fi trebuit să mă omoare ca să nu mai ajung să-mi redactez raportul de refuz?

Greve s-a încruntat.

— Curacit? Interesant să-ţi închipui că soţia ta ar fi dispusă să comită o crimă pentru un copil şi-o ulcică cu aur. Şi chiar s-ar putea să ai dreptate. Numai că nu i-am cerut, de fapt, să facă aşa ceva. Biluţa de cauciuc conţinea un amestec de ketalar şi dormicum, un anestezic cu efect rapid, atât de puternic încât, e drept, prezintă şi unele riscuri. Planul era ca tu să cazi lat când te sui în maşină de dimineaţă şi ca Diana să ducă maşina, cu tine în ea, într-un loc dinainte stabilit.

— Ce loc?

— O cabană pe care-o închiriasem. Destul de asemănătoare cu cea în care am sperat să te găsesc aseară. Deşi cu un proprietar mai plăcut şi mai puţin bănuitor.

— Şi, odată ajuns acolo, te-ai fi apucat să…

— Să te conving.

— Cum?

— Ei, să te lămuresc un pic, ştii doar. Şi nişte ameninţări acolo, dacă ar fi fost nevoie.

— Tortură?

— Tortura are şi părţi distractive, dar în primul rând nu suport să provoc cuiva durere fizică. Şi, în al doilea rând,

vine un moment când tortura devine mai puţin eficientă decât ai crede. Deci nu, tortură în sine nu. Doar cât să-ţi faci o idee, suficient cât să-ţi stârnesc frica incontrolabilă de durere pe care o avem cu toţii în noi. Fiindcă, vezi tu, frica şi nu durerea te face maleabil. Motiv pentru care anchetatorii profesionişti apelează la un pic de tortură asociativă uşoară…

A rânjit.

— …cel puţin potrivit manualelor CIA. Mai bune decât modelul FBI pe care-l foloseşti tu, nu, Roger?

Simţeam că pe sub bandajul care-mi înconjura gâtul se formează broboane de sudoare.

— Şi ce-ai fi vrut, până la urmă, să obţii? am zis.

— Am fi vrut să te convingem să scrii şi să semnezi un raport favorabil. I-am fi pus chiar timbru şi-am fi trimis plicul în locul tău.

— Şi dacă refuzam? Urmau alte chinuri?

— Nu suntem lipsiţi de umanitate, Roger. Dacă refuzai, te-am fi ţinut acolo până ce Alfa repartiza altcuiva, vreunui coleg, sarcina de a scrie raportul. Probabil că lui Ferdinand – nu aşa îl cheamă?

— Ferdy, am rostit cu asprime.

— Exact. Şi părea încântat. La fel şi preşedintele consiliului director şi directorul de relaţii publice. N-ai şi tu aceeaşi impresie, Roger? Nu eşti de acord că, propriu-zis, singurul lucru care m-ar fi putut opri ar fi fost un raport negativ, şi doar unul scris de însuşi Roger Brown? Îţi dai seama, nu, că n-am fi avut de ce să-ţi facem vreun rău.

— Minţi, am zis.

— Aşa să fie?

— N-ai de gând să mă laşi în viaţă. De ce mi-ai da drumul apoi, riscând să fii dat în vileag?

— Ţi-aş fi putut face o ofertă bună. Viaţă veşnică în schimbul tăcerii eterne.

— Soţii respinşi nu sunt parteneri de afaceri raţionali, Greve. Şi tu o ştii.

Greve şi-a atins de obraz ţeava armei.

— Cam aşa ceva. Da, ai dreptate. Probabil că te-am fi omorât. În orice caz, eu i-am împărtăşit Dianei planul celălalt. Şi ea m-a crezut.

— Fiindcă a vrut să creadă.

— Estrogenul te orbeşte, Roger.

Nu mai ştiam ce să spun. De ce naiba nu apărea cineva?

— Am dat peste un semn cu NU DERANJAŢI în acelaşi vestiar unde am găsit şi halatul ăsta, a zis Greve ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Cred că se pune pe uşă, afară, când foloseşte pacientul oala de noapte.

Ţeava armei era acum aţintită drept spre mine şi i-am văzut degetul încovoindu-se pe trăgaci. Nu ridicase la ochi pistolul: era limpede că are de gând să tragă de la şold, cum făcea James Cagney în filmele cu gangsteri din anii ’40, cu o precizie ireală. Din păcate, ceva îmi spunea că Clas Greve aparţinea acestui grup de ţintaşi imbatabili.

— Cred că merge şi pentru asta, a zis Greve mijind deja ochii, gata să tragă. Moartea, până la urmă, e o chestie care ţine de intimitate, nu?

Am închis ochii. Avusesem dreptate în tot acest timp: eram în rai.

— Mă scuzaţi, domnule doctor!

Vocea a răsunat tare în încăpere.

Am deschis ochii şi-am văzut trei bărbaţi care se opriseră în spatele lui Greve, abia intraţi pe uşa care, acum, se închidea fără grabă în urma lor.

— Suntem de la poliţie, s-a auzit vocea tipului îmbrăcat în civil. Are legătură cu un caz de omor, aşa că a trebuit, mă tem, să ignorăm anunţul de pe uşă.

Vedeam că, de fapt, între îngerul meu salvator şi susmenţionatul James Cagney exista o asemănare, însă poate că se datora doar balonzaidului cenuşiu ori medicamentelor pe care mi le dăduseră, fiindcă cei doi colegi ai săi în uniforme cu benzi reflectorizante (amintindu-mi de nişte salopete) arătau la fel de ireal: semănau ca două picături de apă, erau plini de osânză şi înalţi cât stâlpul.

Greve încremenise şi mă ţintuia fioros cu privirea, fără

a-şi întoarce capul spre ei. Pistolul, ascuns vederii poliţiştilor, era încă aţintit asupra mea.

— Sperăm că nu deranjăm cu mica noastră anchetă, doctore, a zis tipul îmbrăcat în civil, fără a se obosi să-şi ascundă iritarea că bărbatul în halat alb părea să-l ignore cu totul.

— Absolut deloc, a răspuns Greve, tot cu spatele la ei. Tocmai am terminat consultaţia.

Şi-a dat deoparte halatul şi a îndesat pistolul în cureaua pantalonilor.

— Eu… ăăă… am dat să spun, însă Greve m-a întrerupt.

— Ia-o uşor. O s-o ţin la curent pe soţia ta cu evoluţia simptomelor. Nu-ţi face griji, o să ne asigurăm că e totul în regulă cu ea. Bine?

Am clipit de câteva ori. Greve s-a înclinat peste pat şi-a atins cu palma pătura, în dreptul genunchiului meu.

— O să fim blânzi, bine?

Am dat din cap pe muteşte. De la medicamente mi se trăgea, fără discuţie. Toate astea nu aveau cum să se petreacă în realitate.

Cu un zâmbet, Greve s-a îndreptat de şale.

— Apropo, Diana are dreptate. Chiar ai un păr foarte frumos.

Apoi s-a răsucit, a coborât capul în piept, s-a holbat la hârtia de pe suportul de documente şi le-a şoptit, în treacăt, poliţiştilor:

— E al vostru, domnilor. Deocamdată.

După ce uşa s-a închis iarăşi, James Cagney a făcut un pas în faţă.

— Numele meu este Sunded.

Am încuviinţat cu greutate, simţind cum bandajul de pe gâtlej îmi roade pielea.

— Ai venit la ţanc, Sundet.

— Sunded, a repetat el cu gravitate. Cu *ded* la final. Sunt inspector criminalist şi am fost chemat aici de la Kripos, din Oslo. Kripos este…

— Kriminalpolitisentralen, Brigada Omucideri, ştiu.

— Bun. Ei sunt Endride şi Eskild Monsen de la poliţia

locală din Elverum.

I-am cercetat cu privirea, impresionat. Două morse gemene, purtând uniforme identice şi mustăţi identice. Dădeai un ban, dar te alegeai, măcar, cu ceva kile de poliţist.

— Mai întâi, aş vrea să-ţi citesc drepturile, a început Sunded.

— Staţi aşa! am exclamat. Ce-ar trebui să însemne asta?

Sunded a schiţat un zâmbet trudit.

— Asta, *herr* Kjikerud, înseamnă că eşti arestat.

— Kji… am dat să zic, dar mi-am muşcat limba, oprindu-mă.

Sunded flutura un obiect pe care l-am recunoscut: un card de credit. Unul albastru. Cardul lui Ove. Luat din buzunarul meu. Detectivul a ridicat întrebător din sprânceană.

— C… e? am zis. Pentru ce mă arestaţi?

— Pentru uciderea lui Sindre Aa.

M-am holbat la Sunded în timp ce el, folosind cuvinte normale şi nu rostirea sacadată şi emfatică din filmele americane, mi-a explicat că am dreptul la un avocat şi dreptul să-mi ţin clanţa. A sfârşit prin a-mi explica faptul că primise aprobare să mă ia cu ei de îndată ce-mi veneam în fire. Fiindcă, până la urmă, n-aveam decât vreo câteva copci pe ceafă.

— E în regulă, am zis înainte să termine de explicat. Sunt cât se poate de bucuros să vă însoţesc.

16. Echipajul zero unu

Spitalul era situat într-o zonă rurală de pe lângă Elverum, din câte reuşeam să-mi dau seama. Am văzut, cu uşurare, cum dispar în urma noastră clădirile albicioase aducând cu nişte saltele. M-am simţit încă şi mai uşurat nevăzând pe nicăieri un Lexus gri-argintiu.

Maşina în care ne aflam era un Volvo vechi, însă bine întreţinut, cu un motor care suna atât de minunat, încât m-a făcut să bănuiesc că, înainte ca vehiculul să fi fost vopsit cu însemnele poliţiei, fusese modificat pentru curse.

— Unde suntem? am întrebat de pe bancheta din spate, înghesuit între gabaritul impresionant al lui Endride şi Eskild Monsen.

Hainele mele, ale lui Ove adică, fuseseră trimise la curăţătorie şi în locul lor o infirmieră îmi adusese o pereche de tenişi şi-un trening verde cu iniţialele spitalului, cu instrucţiuni ferme să-l înapoiez spălat. Mi se returnaseră, pe lângă asta, portofelul şi toate cheile lui Ove.

— Districtul Hedmark, a zis Sunded de pe ceea ce, în filmele americane cu gangsteri, se numeşte „locul mortului”, adică locul de lângă şofer.

— Şi unde ne ducem?

— Nu e treaba ta, s-a răţoit şoferul tânăr şi plin de coşuri, aruncându-mi o privire rece ca gheaţa prin oglinda retrovizoare.

O făcea pe poliţistul rău. Geacă neagră de nailon cu litere galbene pe spate. ELVERUM KO-DAW-YING CLUB. Am presupus că era vorba despre o foarte misterioasă, nouă-nouţă şi totuşi străveche artă marţială. Şi că rumegatul frenetic al gumei de mestecat îi dezvoltase într-un chip atât de disproporţionat musculatura fălcilor. Coşurosul era atât de sfrijit şi de îngust în umeri, că braţele îi alcătuiau un V când, ca acum, îşi ţinea amândouă palmele pe volan.

— Ochii la drum, a zis cu voce joasă Sunded.

Coşurosul a mormăit ceva şi s-a uitat chiorâş la banda dreaptă de asfalt care tăia prin câmpurile cultivate, despicând terenul plat ca o clătită.

— Mergem la secţia de poliţie din Elverum, Kjikerud, a continuat Sunded. Am venit de la Oslo şi te vom interoga astăzi sau, dacă e necesar, şi mâine. Şi poimâine. Sper că eşti un tip rezonabil, fiindcă nu-mi place Hedmark.

A bătut darabana cu degetele pe o geantă de voiaj pe care i-o înmânase Endride, fiindcă, pur şi simplu, în spate nu mai era loc.

— Sunt un tip rezonabil, am zis, simţind cum ambele braţe îmi amorţesc.

Gemenii Monsen respirau sincron, ceea ce însemna că mă storceau ca pe un tub cu pastă de dinţi la fiecare patru secunde. M-am întrebat dacă era cazul să rog pe vreunul dintre ei să respire altfel, dar m-am abţinut, într-un fel, după ce mă aflasem în faţa pistolului lui Greve, chestia asta mi se părea liniştitoare. Mă purta în trecut, în vremea când, copil fiind, trebuise să mă duc la lucru cu tata, fiindcă mama era bolnavă, şi mă aşezaseră între doi adulţi serioşi, dar binevoitori pe bancheta din spate a limuzinei de la ambasadă. Toată lumea era elegant îmbrăcată, nimeni însă la fel de elegant ca tata, care purta o caschetă de şofer şi conducea cu atâta stil şi graţie. După aceea tata îmi cumpărase îngheţată şi-mi spusese că am purtările unui adevărat gentleman.

Din staţia radio s-au auzit nişte pârâituri.

— Sst, a zis Coşurosul, rupând tăcerea din vehicul.

— Mesaj pentru toate echipajele auto, a cârâit o voce nazală de femeie.

— Pentru amândouă echipajele, a îngânat Coşurosul, dând mai tare.

— Egmont Karlsen a anunţat furtul unui camion cu remorcă…

Restul mesajului s-a pierdut printre hohotele de râs ale Coşurosului şi ale gemenilor Monsen. Corpurile li s-au zguduit, făcându-mi un masaj destul de plăcut. Cred că eram încă sub influenţa medicamentelor.

Coşurosul a luat microfonul staţiei şi-a zis în el:

— Karlsen părea treaz?

— Nu chiar, a răspuns vocea de femeie.

— Cred că iarăşi a condus băut şi a uitat unde l-a lăsat. Sună la Bamse, la cârciumă. Pun pariu că-i acolo, parcat în faţa barului. 18 roţi, cu inscripţia Sigdal Kitchens pe laturi. Terminat.

A pus la loc microfonul staţiei şi mi s-a părut că atmosfera devenise acum semnificativ mai degajată, aşa că am profitat de ocazie.

— Cineva a fost omorât, asta am înţeles, dar ce-are asta a face cu mine?

Întrebarea mea a fost întâmpinată cu tăcere, am văzut însă, după expresia lui Sunded, că se gândeşte. S-a răsucit apoi spre bancheta din spate şi a zis, ţintuindu-mă cu privirea:

— Bun, am putea la fel de bine să terminăm cu asta imediat. Ştim că tu ai fost făptaşul, *herr* Kjikerud, şi n-ai cum să te eschivezi. Fiindcă avem un cadavru, un loc al crimei şi probe care indică faptul că ai legătură cu ambele.

Ar fi trebuit să fiu şocat, îngrozit. Ar fi trebuit să simt că-mi stă inima în loc, că mi se taie răsuflarea sau ce te mai străbate când auzi un poliţist spunându-ţi triumfător că există dovezi împotriva ta care te-ar putea trimite la închisoare pe viaţă. Însă nici vorbă să simt aşa ceva. Fiindcă nu auzeam un poliţist triumfător, ci modelul de interogatoriu Inbau, Reid şi Buckley. Primul pas. Confruntarea directă. Sau, ca să parafrazez manualul: detectivul ar trebui, iniţiind interogatoriul, să arate extrem de limpede faptul că poliţia ştie totul. Să spună „noi” şi „poliţia” în loc de „eu”. Şi „ştim” în loc de „credem”. Să distorsioneze imaginea de sine a celui anchetat adresându-i-se cu „domnule” dacă are un statut social inferior şi folosindu-i prenumele dacă poziţia sa socială este proeminentă.

— Între noi fie vorba, a continuat Sunded coborând vocea într-un fel menit să sugereze confidenţialitate, din ce-am auzit, Sindre Aa nu era tocmai uşă de biserică. Dacă

nu-l sugrumai cu frânghia, probabil c-ar fi făcut-o altcineva.

Mi-am înăbuşit un căscat. Pasul al doilea. Arată înţelegere faţă de suspect încercând să-i găseşti o justificare.

Văzând că nu reacţionez, Sunded a continuat.

— Vestea bună e că, dacă obţin o confesiune rapidă, ţi-aş putea reduce din pedeapsă.

Dumnezeule mare, Promisiunea Explicită! Era o stratagemă pe care Inbau, Reid şi Buckley o interziceau cu desăvârşire, o capcană legală pe care ar fi folosit-o doar detectivii cei mai disperaţi. Tipul ăsta chiar voia să se întoarcă din Hedmark cât mai iute cu putinţă.

— Aşadar… de ce-ai făcut-o, Kjikerud?

M-am uitat pe geam. Câmpii. Ferme. Ferme. Câmpii. Ferme. Pârâu. Câmpii. Numai bune să te fure somnul.

— Deci, Kjikerud?

Am auzit degetele lui Sundet bătând darabana pe geanta de voiaj.

— Minţi, am zis.

Răpăitul s-a oprit.

— Repetă.

— Minţi, Sunded. Habar n-am cine e Sindre Aa şi nu mă ai la mână cu nimic.

Sundred a scos un hohot scurt, ca un duduit.

— Chiar aşa? Spune-mi, atunci, unde ai fost în ultimele douăzeci şi patru de ore. Vrei să fii atât de bun, Kjikerud?

— Posibil, am zis. Dacă-mi spui şi tu despre ce-i vorba în cazul ăsta.

— Arde-i una! s-a stropşit Coşurosul. Endride, plesneşte-l…

— Gura, a zis cu calm Sunded şi s-a întors spre mine. Şi de ce ţi-am spune, Kjikerud?

— Fiindcă poate aşa o să vorbesc cu voi. Dacă nu, o să-mi ţin gura ferecată până ce apare avocatul meu. Din Oslo.

Am văzut cum Sunded strânge din buze şi-am mărit potul:

— Mâine, cândva, dacă avem noroc…

Sunded şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a studiat de parcă aş fi fost o insectă pe care nu ştia dacă s-o adauge la colecţie ori s-o strivească sub talpă.

— În regulă, Kjikerud. Totul a început când persoana de lângă tine a primit un apel telefonic legat de un tractor abandonat în mijlocul şoselei. Agenţii au găsit tractorul şi un cârd de ciori adunate să se ospăteze din ce se afla în partea din spate a acestuia. Deja ciuguliseră părţile moi ale unui câine mort. Tractorul era al lui Sindre Aa, însă fireşte că acesta n-a răspuns când a fost sunat, aşa că unul dintre noi a trecut pe la fermă şi l-a descoperit în balansoar, unde îl lăsaseşi tu. Am găsit un Mercedes în şopron, cu motorul distrus şi cu un număr de înmatriculare care ne-a condus la tine, Kjikerud. Poliţia din Elverum a făcut până la urmă legătura între câinele mort şi un raport de rutină de la spital, privind un bărbat semiconştient care fusese internat cu o muşcătură urâtă de câine. Poliţiştii au sunat acolo şi asistenta de serviciu ne-a spus că într-adevăr bărbatul fusese găsit inconştient, însă şi că îi descoperiseră în buzunar un card de credit pe numele Ove Kjikerud. Şi, una-două, ne-am înfiinţat la tine.

Am dat din cap a încuviinţare. Acum ştiam cum mă găsiseră. Însă cum izbutise, pe toţi sfinţii, s-o facă Greve? Îmi tot strofocasem creierul sedat cu întrebarea asta, fără să mă aleg cu vreun răspuns. Era cu putinţă ca Greve să aibă contacte şi în poliţia locală? Pe cineva care se asigurase că Greve va ajunge la spital înaintea poliţiei? Greşit! Intraseră în rezervă la timp ca să mă salveze. Greşit! Sunded făcuse asta, tipul neiniţiat care nu era din partea locului, omul celor de la Kripos, din Oslo. Simţeam că mă paşte o durere de cap în timp ce următorul gând şi-a anunţat sosirea: dacă lucrurile stăteau aşa cum mă temeam, de ce fel de protecţie aş fi avut parte în arestul poliţiei? Brusc, respiraţia sincronă a gemenilor Monsen nu mai părea atât de liniştitoare. Nimic nu mai părea să mă liniştească. Era de parcă nu mai puteam să mă încred în nimeni pe lume. În absolut nimeni. Cu excepţia, poate, a unei singure persoane. Tipul din afară, omul cu geantă de

voiaj. Ar fi trebuit să pun cărţile pe masă, să-i explic lui Sunded totul, să mă asigur că mă duce la o altă secţie de poliţie. Elverum era neîndoielnic corupt, probabil că în maşina asta exista mai mult de un complotist.

Radioul a pârâit iarăşi.

— Echipaj zero unu, recepţie.

Coşurosul a apucat microfonul.

— Da, Lise?

— Nu este niciun camion în faţă la Bamse. Terminat.

Să-i destăinui lui Sunded totul ar fi implicat, firește, şi mărturisirea că sunt un hoţ de obiecte de artă. Şi cum aş fi putut să-l conving că-l împuşcasem pe Ove apărându-mă, aproape accidental? Un om atât de îmbibat cu licoarea lui Greve că probabil se uita cruciş.

— Ia-o cu calm, Lise. Întreabă prin zonă. Nu poate nimeni să ascundă un vehicul de optsprezece metri lungime în districtul ăsta, bine?

Răspunsul a venit pe un ton îmbufnat.

— Karlsen zice că de obicei tu îi găseşti camionul, fiindcă eşti poliţist şi cumnatul lui. Terminat.

— Nici nu mă gândesc, ce naiba! Poţi să uiţi de treaba asta, Lise.

— Zice că nu cere mare lucru. Te-ai ales cu cea mai puţin urâtă dintre surorile lui.

Am simţit cum mă zgâlţâie râsul gemenilor Monsen.

— Spune-i idiotului că avem şi noi, azi, de făcut nişte muncă serioasă de poliţie, s-a stropşit Coşurosul. Terminat.

Chiar nu ştiam cum să joc acest jos. Era doar o chestiune de timp până ce adevărata mea identitate avea să fie dezvăluită. Era cazul să le spun acum, pe loc sau era un as pe care-l puteam păstra în mânecă pentru mai târziu?

— Acum e rândul tău, Kjikerud, a zis Sunded. Te-am verificat un pic. Eşti o veche cunoştinţă de-a noastră. Şi, din scriptele noastre, reiese că nu eşti căsătorit. Ce-a vrut deci doctorul să spună cu „o să aibă grijă de soţia ta”? Diana, parcă, nu?

Asul din mânecă se spulbera. Mi-am aruncat, oftând, privirea pe geam. Locuri pustii, apoi iarăşi zone cultivate. Nu tu trafic auto, nu tu case, doar un nor de praf de la vreun tractor sau vreo maşină ridicându-se departe, spre linia orizontului.

— Nu ştiu, am răspuns.

Trebuia să-mi limpezesc mintea. Trebuia să văd întreaga tablă de şah.

— Ce relaţie aveai cu Sindre Aa, Kjikerud?

Adresarea asta cu un nume străin începea să mă obosească. Am dat să răspund, însă mi-am dat seama că greşisem iar. Poliţia chiar credea că sunt Ove Kjikerud! Acesta era numele pe care-l primiseră de la spital. Dar, dacă îi transmiseseră şi lui Greve acelaşi mesaj, de ce-l vizitase Greve la spital pe Kjikerud? Nici nu-i auzise vreodată numele; nimeni de pe pământul ăsta nu ştia că Ove avea ceva de-a face cu mine – Roger Brown! Pur şi simplu, era lipsit de noimă. Probabil că mă găsise în alt mod.

Am văzut că norul de praf de pe drumul lateral se apropie.

— Mi-ai auzit întrebarea, Kjikerud?

Greve îmi dăduse de urmă, pentru început, la cabană. Apoi la spital. Cu toate că nu aveam la mine mobilul. Greve nu fusese informat nici de Telenor şi nici de poliţie. Cum de era, atunci, cu putinţă?

— Kjikerud! Alo!

Norul de praf de pe şoseaua laterală se apropia mult mai vertiginos decât păruse din depărtare. Am văzut intersecţia din faţă şi-am avut brusca senzaţie că se năpusteşte direct spre noi, că ne aflăm pe un traseu de coliziune. Speram ca vehiculul celălalt să ştie că avem prioritate.

Dar poate Coşurosul ar fi trebuit să-i dea un indiciu, să claxoneze. Indiciu. Claxon. Cum spusese la spital Greve? *Diana are dreptate. Ai un păr foarte frumos.*

Am închis ochii şi i-am simţit degetele Dianei trecându-mi prin păr, în garaj. Mirosul. Mirosise altfel. A el, a Greve.

Nu, nu a Greve. A HOTE. Năpustindu-se spre noi. Şi am simţit, cu încetinitorul, că totul se aşază la locul lui. De ce nu mă prinsesem mai demult? Am deschis ochii.

— Suntem în pericol de moarte, Sunded.

— Singurul în pericol eşti tu, Kjikerud. Sau cum te-o chema.

— Ce?

Sunded a privit în oglinda retrovizoare şi a ridicat cardul de credit pe care mi-l arătase la spital.

— Nu prea arăţi ca în poză. Şi, când m-am uitat în dosarul lui Kjikerud, am văzut că are un metru şaptezeci şi trei înălţime. Iar tu ai… cât? Unu şaizeci şi cinci?

În maşină se lăsase liniştea. Mi-am proptit privirea în norul de praf care se apropia cu repeziciune. Nu era un automobil. Ci un camion cu remorcă în spate. Se apropiase atât de mult că-i puteam citi literele de pe latură. SIGDAL KITCHENS.

— Unu şaizeci şi opt, am zis.

— În cazul ăsta… cine naiba eşti? a mârâit Sunded.

— Roger Brown. Şi-acolo, pe stânga, e camionul furat al lui Karlsen.

Capetele s-au întors toate spre stânga.

— Ce mama mă-sii se petrece aici? a mormăit Sunded.

— Se întâmplă, am zis, că la volanul camionului ăluia e un tip pe nume Clas Greve. Ştie că sunt în maşina asta şi are de gând să mă omoare.

— Dar cum…?

— Are un dispozitiv de urmărire cu GPS, ceea ce înseamnă că mă poate găsi oriunde aş fi. Şi-o tot face de când soţia mea mi-a mângâiat părul, în garaj. Un pic de gel conţinând microtransmiţători care ţi se lipesc de păr şi sunt imposibil de curăţat.

— Termină cu prostiile! s-a răstit detectivul de la Kripos.

— Sunded… a început Coşurosul să zică. Chiar *e* camionul lui Karlsen.

— Trebuie să ne oprim acum şi să ne întoarcem, am spus. Altfel o să ne omoare pe toţi. Opreşte!

— Mergi mai departe, a ordonat Sunded.

— Chiar nu-ţi dai seama ce-o să se întâmple? am răcnit. O să mori curând, Sunded.

Sunded a început să râdă în felul lui scrâşnit, ca de maşină de tăiat iarba, doar că iarba părea puţin cam prea înaltă. În cele din urmă, şi-a dat seama. Însă era deja prea târziu.

17. Sigdal Kitchens

O coliziune între două vehicule e o chestiune de fizică elementară. Ţine, până la urmă, de întâmplare, însă acest fenomen al întâmplării poate fi explicat prin ecuaţia Energie x Timp = Masă x diferenţa de Viteză. Daţi nişte valori oarecare variabilelor şi aveţi o poveste simplă, adevărată şi necruţătoare. Puteţi afla, de pildă, ce se întâmplă când o matahală de camion încărcat complet, cu o greutate de 25 de tone şi deplasându-se cu viteza de 80 de kilometri pe oră, izbeşte un automobil cu o greutate de 1800 de kilograme (punându-i şi pe gemenii Monsen la socoteală) care merge cu aceeaşi viteză. Pe baza întâmplării, ţinându-se cont de punctul de impact, construcţia caroseriei şi unghiul relativ de coliziune a celor două corpuri solide ar putea exista posibile multiple variante ale poveştii, însă toate au în comun două trăsături: una, sunt tragedii. A doua, automobilul e cel care dă de belea.

Când, la ora 10 şi 13 minute, camionul cu remorcă la volanul căruia se afla Greve a izbit maşina de poliţie zero unu, un Volvo 740 fabricat în 1989, exact în dreptul locului şoferului, motorul maşinii, ambele roţi din faţă şi picioarele Coşurosului au fost împinse pieziş prin corpul maşinii, în vreme ce automobilul era propulsat în aer. Nu s-a activat niciun airbag, fiindcă asemenea dispozitive nu se instalau în maşinile Volvo înainte de anii ’90. Maşina de poliţie – deja o rablă – a săltat peste banda carosabilă, a plonjat peste parapet şi-a aterizat în pâlcul compact de molizi care mărginea râul, la fundul râpei. Până să aterizeze în rămuriş, maşina avea să execute două salturi mortale şi jumătate, cu o răsucire şi jumătate în jurul axei. N-au existat martori care să confirme ce am spus, dar exact asta s-a întâmplat. E vorba despre – am mai spus asta – principii elementare ale fizicii. La fel ca şi faptul că relativ nevătămatul camion şi-a continuat drumul peste intersecţia pustie, unde s-a oprit cu un scrâşnet prelung,

metalic. A pufnit ca un balaur în vreme ce frânele se declanşau în cele din urmă, însă duhoarea de cauciuc ars şi de plăcuţe de frână pârlite avea să mai stăruie încă vreo câteva minute peste privelişte.

La 10 şi 14, molizii au încetat să se mai legene, praful a început să se aşeze, camionul a rămas înţepenit, cu motorul încă mergând, în vreme ce soarele continua să lucească netulburat peste câmpiile din Hedmark.

La 10 şi 15 minute, a trecut pe la locul faptei primul automobil, iar şoferul n-a observat probabil nimic în afara camionului oprit pe marginea de pietriş a drumului şi nişte fragmente de sticlă spartă scrâşnindu-i sub pneuri. N-ar fi avut cum să vadă vreo urmă a maşinii de poliţie zăcând cu roţile în sus sub copaci, lângă râu.

Ştiu toate astea fiindcă mă aflam într-o poziţie care-mi permitea să evaluez că suntem cu roţile-n sus, ascunşi de şosea de arborii care mărgineau râul. Orele oferite depind de precizia ceasului de la mâna lui Sunded, care ticăia exact înaintea ochilor mei. Sau cel puţin asta cred, că al lui era; zăcea acolo împreună cu un braţ retezat care se arăta printr-o bucată de balonzaid cenuşiu.

S-a iscat o pală de vânt, ducând cu el mirosul de smoală al plăcuţelor de frână şi zumzetul monoton al motorului încă pornit.

Razele soarelui au pătruns prin coroanele molizilor dinspre cerul fără nori, însă în jurul meu ploua. Cu benzină, ulei şi sânge. Picura şi se scurgea. Erau morţi cu toţii. Coşurosul nu mai avea coşuri. Şi nici faţă nu prea mai avea. Rămăşiţele lui Sunded se aplatizaseră ca o siluetă tăiată în carton; îl vedeam iţindu-se printre propriile picioare. Gemenii părea mai mult sau mai puţin întregi, însă încetaseră să respire. Faptul că eram încă în viaţă se datora exclusiv capacităţii familiei Monsen de a acumula greutate corporală şi de a alcătui din ea airbaguri perfecte. Însă aceleaşi corpuri care-mi salvaseră viaţa mi-o luau acum cu forţa. Întreaga caroserie era distrusă şi atârnam cu capul în jos de pe banchetă. Un braţ mi-era liber, eram însă turtit între cei doi poliţişti, atât de tare încât nu mă

puteam nici mişca şi nici respira. Deocamdată totuşi simţurile îmi funcţionau. Astfel că vedeam benzina picurând, o simţeam cum se prelinge pe cracii pantalonilor, cum trece peste corpul meu şi se scurge din gulerul treningului. Şi auzeam pe şosea camionul, îl auzeam pufnind, huruind şi mugind. Ştiam că Greve e acolo, că se gândeşte, evaluează situaţia. Vedea pe sistemul de detectare cu GPS că nu mişcăm. Se gândea, poate, că tot ar fi trebuit să coboare acolo şi să se asigure că suntem morţi cu toţii. Pe de altă parte, ar fi fost dificil să coboare, iar să urce, apoi, încă şi mai dificil. Dar poate credea că nimeni n-ar fi putut supravieţui unei asemenea prăbuşiri. Însă dormi cu mult mai liniştit ştiind că ai văzut-o cu ochii tăi…

Porneşte odată, m-am rugat. Porneşte camionul şi pleacă.

Cel mai neplăcut lucru legat de starea de conştientă deplină în care mă aflam era că-mi puteam imagina ce s-ar fi întâmplat dacă mă descoperea îmbibat cu benzină.

Porneşte. Condu!

Motorul camionului huruia mai departe, de parcă ar fi conversat cu sine însuşi.

Devenise limpede pentru mine, de-acum, tot ce se întâmplase. Greve nu urcase pe veranda lui Sindre Aa să întrebe unde sunt, fiindcă vedea asta pe ecranul dispozitivului său de urmărire. De Aa trebuise să scape, pur şi simplu, pentru că acesta îl văzuse pe Greve şi văzuse maşina lui. Însă, cât urcase Greve pe cărare către cabană, eu mă deplasasem în toaleta de afară şi, când nu mă găsise în cabană, îşi verificase iarăşi dispozitivul şi descoperise, spre uluirea lui, că semnalul dispăruse. Fiindcă transmiţătorii din părul meu, în momentul acela, fuseseră scufundaţi în rahat, pe care tehnologia HOTE, cum s-a mai spus, nu avea semnal suficient de puternic ca să-l penetreze. Ce idiot fusesem şi ce noroc chior aveam!

Greve îşi trimisese câinele să mă găsească, iar el rămăsese să aştepte. Tot fără semnal. Fiindcă fecalele se uscaseră în jurul transmiţătorilor şi blocaseră în

continuare semnalul câtă vreme cercetasem eu cadavrul lui Aa şi evadasem cu ajutorul tractorului. Probabil că receptorul lui Greve nu începuse să primească iarăşi semnal decât pe la miezul nopţii. Moment în care mă aflam pe targă, sub duşul de la spital, şi mi se spăla rahatul din păr. Greve sărise apoi în maşină şi ajunsese în zori la spital. Dumnezeu ştie cum făcuse să fure camionul, dar în orice caz nu avusese vreo problemă să mă găsească iarăşi, pe mine, Brown, tâmpitul care se cerea cu tot dinadinsul prins.

Degetele de la braţul retezat al lui Sunded erau încă strânse în jurul mânerului genţii de voiaj. Ceasul de pe încheietură ticăia. Zece şi şaisprezece. Urma, într-un minut, să-mi pierd cunoştinţa. În două, mă aştepta sufocarea. Hotărăşte-te odată, Greve.

Într-un târziu, s-a hotărât.

Am auzit icnetul camionului. Turaţia motorului s-a diminuat. Îl oprise; venea încoace!

Sau… schimbase vitezele?

Un huruit. Scrâşnetul pietrişului sub anvelopele apăsate de greutatea celor douăzeci şi cinci de tone. Vuietul a sporit în volum. Tot mai mult. Apoi s-a făcut, parcă, mai puţin zgomotos. A dispărut în peisajul rural. S-a stins.

Am închis ochii şi-am îngânat cuvinte de mulţumire. Fiindcă nu fusesem ars de viu, ci aveam să mor doar din lipsa oxigenului. Nu se numără, sub nicio formă, printre cele mai urâte feluri de-a muri. Creierul îşi închide compartiment după compartiment, te ia picoteala, amorţeşti, încetezi să gândeşti şi cu asta problemele tale încetează să mai existe. E, cumva, ca şi cum ai băga în tine nişte pahare zdravene de pileală. Da, mi-am zis, pot să trăiesc cu genul ăsta de moarte.

Ideea aproape că m-a făcut să râd.

Eu, care-mi petrecusem întreaga viaţă încercând să fiu opusul tatălui meu, aveam să-mi închei viaţa, ca şi el, într-o maşină făcută zob. Cât de diferit de el fusesem, până la urmă? Când mă făcusem prea mare pentru ca jigodia de beţivan să mă mai pocnească, începusem să-l pocnesc eu

pe el. La fel cum obişnuise s-o lovească pe mama, fără să-i las urme vizibile. Alt exemplu: când se oferise să mă înveţe să conduc, îl refuzasem politicos şi-l informasem că nu mă interesează să am permis de conducere. Şi mă combinasem cu fata urâtă şi răzgâiată a ambasadorului, pe care tata o ducea în fiecare dimineaţă la şcoală cu maşina, doar ca s-o pot invita acasă la cină şi, astfel, să-l umilesc. Apoi regretasem, văzând-o pe mama plângând în bucătărie, între felul principal şi desert. Intrasem la o facultate din Londra despre care îl auzisem pe tata zicând că-i o chestie fiţoasă pentru paraziţii societăţii. Însă nu-l mâniasem atât de tare pe cât aş fi sperat. Izbutise chiar să schiţeze un zâmbet, păruse mândru de reuşita mea, nemernic viclean. Apoi când, mai încolo în toamnă, întrebase dacă poate veni cu mama să mă viziteze în campus, refuzasem motivând că n-aş vrea să descopere colegii mei că taică-meu nu e cineva bine poziţionat în corpul diplomatic, ci doar un şofer amărât. Asta păruse să atingă un punct sensibil. Nu propriu-zis sensibil, fireşte, ci dureros.

O sunasem pe mama, cu două săptămâni înainte de nuntă, s-o anunţ că mă însor cu o fată pe care o cunoscusem, explicându-i că avea să fie o ceremonie simplă, doar noi şi martorii noştri. Însă mama era bine-venită, atâta vreme cât venea fără tata. Mama şi-a pierdut cumpătul şi-a zis că sub nicio formă n-ar veni fără el. Sufletele nobile şi credincioase sunt adeseori handicapate de credinţa pe care le-o poartă unor indivizi de cea mai joasă speţă.

Diana urma să-mi cunoască părinţii la finalul acelui semestru, în vară, însă cu trei săptămâni înainte să plecăm din Londra am primit vestea accidentului de maşină. Pe drumul de întoarcere de la cabană, mi-a spus poliţistul la telefon, printre pârâituri. Seară, ploaie şi viteză prea mare. Vechea şosea căpătase temporar o bandă ocolitoare, se construia o ieşire spre autostradă. Una nouă, poate întru câtva lipsită de logică, marcată însă cu semne de avertizare. Asfaltul nou-nouţ absorbea lumina, oarecum de

aşteptat. Şi mai fusese o maşină parcată pe marginea şoselei. Îl întrerupsesem pe poliţist zicându-i că ar trebui să-i testeze lui taică-meu alcoolemia. Doar ca să confirme ce ştiam deja: că o omorâse pe mama.

În seara aceea, singur într-un bar din Barons Court, pusesem pentru întâia oară gura pe alcool. Şi mă buşise plânsul în public. Iar în seara aceea, când mă spălasem de lacrimi în pisoarul împuţit, văzusem faţa căzută, de beţivan, a tatei în oglindă. Şi-mi amintisem acea lucire calmă şi atentă din ochii lui când dărâmase piesele de şah de pe tablă, lovind regina şi făcând-o să se învârtă prin aer înainte de a ateriza pe podea. Apoi mă lovise pe mine. O dată doar, însă o făcuse. Mă pocnise sub ureche. Şi văzusem atunci, în ochii lui, ceea ce mama numea Boala. Văzusem, dincolo de privirile sale, monstrul hidos, agil şi însetat de sânge care locuia acolo. Însă era totodată el, părintele meu, sânge din sângele meu.

Sânge.

Ceva afundat în adânc, ceva care sălăşluise vreme îndelungată pe sub toate acele straturi de negare, se ridica la suprafaţă. O amintire ceţoasă a unui gând care-mi venise în cap şi care nu se mai lăsase, apoi, domolit. Lua o formă mult mai concretă acum. Durerea îl limpezea. Se transforma în adevăr. Un adevăr pe care reuşisem, până atunci, să-l ţin departe minţindu-mă. Fiindcă nu teama de a pierde întâietatea în faţa unui copil mă făcuse să nu-mi doresc să-i am pe ai mei. Ci frica de Boală. Teama că şi eu, fiul lui, sunt bolnav. Că Boala se afla acolo, în spatele ochilor mei. Îi minţisem pe toţi. Îi spusesem lui Lotte că nu voisem copilul fiindcă avea un defect, un sindrom, o anomalie cromozomială, în vreme ce anomalia, de fapt, era în mine.

Totul începea, acum, să se lege. Viaţa mea fusese o proprietate lăsată de răposaţi şi-acum creierul meu punea husele pe mobilier, închidea uşile, se pregătea să stingă lumina. Ochii mă usturau, lacrimile dădeau pe dinafară şi mi se prelingeau, peste frunte, către creştetul capului. Mă sufocam între două baloane umane. M-am gândit la Lotte.

Şi acolo, aflat pe pragul dintre viaţă şi moarte, mi-am dat seama. Am văzut lumina. Am văzut-o pe… Diana? Ce să caute aici trădătoarea? Baloane…

Mi-am mişcat mâna liberă, care se bălăngănea, spre geanta de voiaj. Degetele mele amorţite le-au desprins de pe mânerul genţii pe cele ale lui Sunded şi au deschis-o. Benzina a început să picure de pe mine pe geantă cât am scotocit în interior şi-am scos la iveală o cămaşă, o pereche de şosete, chiloţi şi o trusă de toaletă. Asta era tot. Am deschis trusa şi i-am golit conţinutul pe plafonul maşinii. Pastă de dinţi, un aparat de ras electric, plasturi, şampon, o pungă transparentă de plastic pe care o folosise, probabil, la controlul de securitate din aeroport, nişte cremă hidratantă… şi ce să vezi! Nişte foarfece din acelea mici, îndoite la vârf, pe care destui, cine ştie de ce, le preferă unghierelor moderne.

Mi-am trecut palma, orbeşte, peste unul dintre gemeni, peste burdihan şi piept, încercând să găsesc vreun fermoar sau nasture. Însă îmi pierdeam abilitatea tactilă a degetelor, care nu voiau nici să asculte comenzile mele şi nici să trimită informaţii la creier. Am apucat apoi foarfecele şi i-am înfipt vârful în burta lui… în fine, să zicem că a lui Endride era.

Nailonul bluzei lui a cedat, rupându-se cu un fâşâit eliberator, a alunecat la spate şi a lăsat vederii un stomac umflat, ambalat în materialul albastru-deschis al cămăşii de poliţist. Am tras de cămaşă, iar osânza, acoperită cu piele păroasă, alb-albăstruie, s-a revărsat. Ajungeam acum la partea de care-mi era cel mai groază. Gândul însă la recompensa posibilă – să pot trăi, să pot respira – le suprima pe celelalte, aşa că am izbit cu toată puterea, implântând foarfecele în stomac, chiar deasupra buricului. Apoi l-am scos. Nu s-a întâmplat nimic.

Ciudat lucru. Gaura din stomac se vedea bine, însă nu ieşea nimic, nimic care, speram eu, să uşureze apăsarea pe care-o simţeam. Balonul rămânea la fel de umflat ca înainte.

L-am înţepat iar. Încă o gaură. Încă un puţ uscat.

Am început să izbesc nebuneşte cu foarfecele. Pleosc, pleosc. Nimic. Din ce naiba erau oare făcuţi gemenii ăştia? Erau clădiţi doar din osânză? Epidemia asta de obezitate avea să mă ucidă şi pe mine?

A mai trecut o maşină pe drum, deasupra.

Am încercat să ţip, dar nu aveam aer.

I-am înfipt foarfecele în burdihan cu ultimele puteri, dar de data asta nu l-am mai retras, fiindcă eram pur şi simplu sleit. M-am oprit puţin şi-am început să-l răsucesc. Am întins degetul mare şi arătătorul şi am tras de foarfece dinspre interior. Mi-am croit drum înăuntru. Era surprinzător de simplu. Apoi s-a întâmplat ceva. Din gaură s-a năpustit un şuvoi de sânge, a traversat stomacul mortului, a dispărut sub haine, a reapărut pe gâtlejul bărbos, a curs peste bărbie, pe buze şi-a dispărut în nări. Am despicat mai departe, de-acum cuprins de frenezie. Şi am descoperit că în realitate oamenii sunt făpturi fragile, deoarece corpul s-a deschis, s-a desfăcut cum văzusem la televizor că se întâmplă cu balenele tranşate. Şi asta doar cu un foarfece mic, de unghii! Nu m-am oprit până ce stomacul n-a căpătat o despicătură alungită de la talie până la coaste. Însă grămada de sânge şi de intestine la care mă aşteptasem să iasă nu se ivea. Nu mai aveam vlagă în braţ. Am lepădat foarfecele şi vechiul meu prieten, câmpul vizual îngustat, s-a întors. Vedeam, prin fanta asta, partea interioară a acoperişului maşinii. Avea un model cenuşiu, cu pătrăţele. Piesele sparte de şah zăceau împrăştiate împrejur. M-am dat bătut. Am închis ochii. Era minunat să cedezi. Simţeam gravitaţia, acum, trăgându-mă spre centrul pământului, cu capul înainte, ca un făt pe cale să iasă din incubatorul matern. Urma să fiu împins afară prin tunelul strâmt, moartea însemna renaştere. Simţeam chiar şi durerile facerii acum, zguduiturile vibraţiilor dureroase. Apoi regina albă. Am auzit sunetul şi fluidul amniotic căzând în rafale.

Apoi mirosul.

Dumnezeule, ce putoare!

Mă născusem şi viaţa mea începea cu o cădere, cu o

izbitură în cap şi cu întuneric deplin.

Întuneric deplin.

Întuneric.

Oxigen?

Lumină.

Am deschis iarăşi ochii. Eram întins pe spate. Am văzut, deasupra, bancheta din spate pe care ne înghesuiserăm eu şi gemenii. Acum probabil că eram întins pe plafonul maşinii, pe interior, pe materialul cu pătrăţele ca o tablă de şah. Şi respiram. Respiram o duhoare de moarte, de viscere umane. Mi-am rotit privirea în jur. Parcă eram într-un abator ori într-o carmangerie. Ciudat era însă că, în loc să fac lucrurile la care mă predispunea firea mea – să reprim, să neg, să evit –, era ca şi cum creierul mi se dilatase pentru a absorbi o scală completă de impresii senzoriale. Am decis să rămân pe loc. Am tras în piept mirosul. Priveam. Ascultam. Am cules de pe jos piesele de şah. Le-am pus la locul lor pe tablă, una câte una. Am ridicat, la final, şi regina albă, ciobită. Am studiat-o. Apoi am aşezat-o simetric faţă de regele negru.

Partea a patra
Selecţia

18. Regina albă

Zăceam în maşina făcută zob şi mă holbam la aparatul electric de ras. Noi, oamenii, avem gânduri bizare. Regina albă era spartă. Ea, pe care o folosisem ca să-mi ţin tatăl, trecutul, da, întreaga mea viaţă sub control. Ea, care pretinsese că mă iubeşte şi căreia îi jurasem, deşi minţisem, că o parte din mine o va iubi mereu doar pentru că spusese asta. Ea, pe care ajunsesem s-o numesc jumătatea mea mai bună deoarece crezusem cu adevărat că e chipul meu de Ianus: faţa cea bună. Greşisem însă. Şi o uram. Ba nici măcar: Diana Strom-Eliassen nici nu mai exista pentru mine. Mă aflam totuşi într-o maşină făcută zob, înconjurat de patru cadavre, cu un aparat de ras electric în mână şi-un singur gând în minte:

M-ar fi iubit Diana dacă n-aş fi avut părul ăsta?

Nouă, oamenilor – cum am mai spus –, ne vin tot soiul de gânduri ciudate. Am alungat gândul ăsta şi-am apăsat pe butonul de *pornit.* Aparatul – care-i aparţinuse lui Sunded, omul cu nume profetic aducând cu *soon dead* în engleză, adică „mort curând” – mi-a vibrat în palmă.

Trebuia să mă schimb. Voiam să mă schimb. Roger cel de altădată nu mai exista. M-am apucat de treabă.

Un sfert de oră după aceea m-am cercetat în ciobul care mai rămăsese din oglindă. Priveliştea – aşa cum mă temusem – nu era tocmai plăcută. Capul îmi arăta ca o alună descojită, alungit şi cu o adâncitură uşoară în mijloc. Ţeasta rasă licărea acum, albicioasă, contrastând cu pielea mai bronzată a feţei. Dar eu eram: noul Roger Brown.

Părul îmi căzuse printre picioare. L-am băgat în punga de plastic transparentă pe care am îndesat-o apoi în buzunarul de la spate al pantalonilor lui Eskild Monsen. Am găsit şi un portofel acolo, cu nişte bani şi-un card de credit. Aşa că, de vreme ce n-aveam de gând să las să mi se dea de urmă dacă foloseam cardul lui Kjikerud, am decis să iau portofelul. Descoperisem deja o brichetă în buzunarul jachetei negre de nailon care fusese a

Coşurosului şi m-am gândit din nou să dau foc epavei îmbibate în benzină. Ar fi îngreunat identificarea cadavrelor şi mi-ar fi oferit, poate, o zi de răgaz. Pe de altă parte, fumul ar fi declanşat alarma până să apuc să mă îndepărtez, în vreme ce, fără foc şi cu un pic de noroc, puteau trece ore bune până ce maşina să fie descoperită. Am aruncat o privire spre suprafaţa de carne care fusese faţa Coşurosului şi m-am hotărât. Am petrecut aproape douăzeci de minute să-l dezbrac de nădragi şi de jachetă, apoi să-l îmbrac în treningul meu verde. Şi e ciudat cât de rapid te obişnuieşti să despici carne de om. Când i-am jupuit de piele ambele degete arătătoare (nu-mi mai aminteam dacă amprentele se iau de la mâna stângă ori de la dreapta), am făcut-o cu eficienţa concentrată a unui chirurg. Am decupat apoi şi buricul degetului mare, pentru ca vătămarea mâinilor lui să pară mai mult rodul întâmplării. M-am dat doi paşi înapoi de la maşina avariată şi-am studiat rezultatul. Sânge, moarte, linişte. Până şi râul cafeniu de lângă pâlcul de copaci părea îngheţat în nemişcare mută. Tabloul era demn de-o instalaţie a lui Morten Viskum. De-aş fi avut aparatul de fotografiat la mine, aş fi făcut o poză, i-aş fi trimis-o Dianei şi i-aş fi sugerat s-o expună în galerie. Ca prevestire la cele ce aveau să fie. Fiindcă… ce zisese Greve? Frica, nu durerea, te face maleabil.

★

Am pornit pe şosea. Riscam fireşte să fiu văzut de Greve dacă venea pe-aici. Dar nu eram îngrijorat. Mai întâi, fiindcă nu l-ar fi recunoscut pe tipul chelios, purtând o jachetă neagră cu inscripţia ELVERUM KO-DAW-YING CLUB pe spate. În al doilea rând, persoana respectivă păşea altfel decât acel Roger Brown pe care-l cunoscuse, cu spatele mai drept şi cu mai puţină grabă. În al treilea rând, dispozitivul de urmărire GPS ar fi arătat, cât se poate de limpede, că mă aflu încă printre fiarele contorsionate şi nu mă clintisem un metru de-acolo. Cum altfel? Că doar eram totuşi mort.

Am trecut de o fermă, dar mi-am văzut de drum. Un

automobil a trecut pe lângă mine, a frânat, întrebându-se probabil cine sunt, dar a accelerat iarăşi şi a dispărut în lumina tăioasă a toamnei.

Mirosul plin al naturii îmi invada nările. Mirosea a pământ şi-a ierburi, a pădure de conifere şi-a balegă de vacă. Rana de la gât mă supăra puţin, însă înţepeneala din membre începea să se diminueze. Am continuat să păşesc hotărât, respirând adânc ca să-mi ridic starea de spirit.

După o oră şi jumătate de mers, mă găseam încă pe acelaşi drum nesfârşit, însă am văzut, în depărtare, un indicator albastru şi un refugiu. Era o staţie de autobuz.

Urcam, la un sfert de oră după aceea, într-un autobuz cenuşiu de ţară, plăteam cu banii din portofelul lui Eskild Monsen şi eram informat că mergea către Elverum, de unde exista o legătură feroviară cu Oslo. M-am aşezat vizavi de două blonde platinate, arătând de vreo treizeci şi ceva de ani. Niciuna nu m-a onorat cu o privire.

Am aţipit, însă m-a trezit sunetul unei sirene, când autobuzul a încetinit şi apoi a oprit pe marginea şoselei. Pe lângă noi a trecut o maşină de poliţie cu girofarul luminând albastru, intermitent. Echipajul zero doi, mi-am zis, băgând de seamă că una dintre blonde se uită la mine. I-am întâlnit privirea şi-am observat că, instinctiv, dă să-şi ferească ochii – eram prea direct. Mă socotea urât. N-a izbutit să o facă însă. I-am aruncat un zâmbet chinuit şi m-am întors cu faţa spre geam.

Soarele strălucea şi peste oraşul de reşedinţă al fostului Roger Brown atunci când noua versiune a coborât din tren, la trei şi zece minute. Un vânt îngheţat izbea însă în boturile rânjite ale sculpturilor desfigurate înfăţişând tigri din faţa Gării Centrale din Oslo. Am străbătut piaţa şi mi-am continuat drumul spre Skippergata.

Traficanţii de droguri şi târfele din Tollbugata m-au petrecut cu privirea fără să-şi strige către mine ofertele, cum ar fi făcut cu fostul Roger Brown. M-am oprit la intrarea în Hotel Leon şi m-am uitat la faţada de pe care tencuiala se fărâmiţa, lăsând în urmă plăgi albicioase. Sub

una dintre ferestre atârna un poster care promitea o cameră la preţul de patru sute de coroane pe noapte.

Am intrat şi m-am apropiat de recepţie. Sau RESEPŢIE, potrivit semnului agăţat deasupra omului de la birou.

— Da? a zis tipul în loc de primirea călduroasă de care aş fi avut parte dacă aş fi fost vechiul Roger Brown.

Faţa recepţionerului era acoperită cu un strat lucios de sudoare, de parcă ar fi dat în brânci muncind. Sau ar fi băut prea multă cafea. Ori poate că aşa era el, agitat din fire. Ochii care-i jucau necontenit în cap sugerau ultima variantă.

— Aveţi camere single? am întrebat.

— Da. Pentru cât timp?

— Douăzeci şi patru de ore.

— Aşa de mult?

Nu mai fusesem la un hotel precum Leon, însă trecusem de mai multe ori cu maşina prin faţă, aşa că bănuiam că oferă camere cu ora pentru profesionistele amorului. Cu alte cuvinte, pentru acele femei care n-aveau frumuseţea sau isteţimea să-şi folosească trupurile pentru a obţine o casă proiectată de Ove Bang şi o galerie proprie în Frogner.

Am încuviinţat cu o aplecare a capului.

— Patru sute? a zis omul. Plata în avans.

Avea o urmă de accent suedez, genul preferat de vocaliştii trupelor dance şi, nu se ştie din ce pricină, de predicatori.

Am aruncat pe birou cardul de credit al lui Eskild Monsen. Ştiu, din experienţă proprie, că hotelurilor nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă semnătura se potriveşte ori nu, însă, ca să mă asigur, lucrasem la o imitaţie acceptabilă cât călătorisem cu trenul. Problema era fotografia, care înfăţişa un bărbat cu mandibula rotunjită, păr cârlionţat şi barbă neagră. Nici măcar subexpunerea cadrului nu putea ascunde faptul că nu semăna deloc cu persoana cu faţă îngustă şi-un craniu proaspăt ras aflată în faţa recepţionerului. Tipul a cercetat cardul.

— Nu semeni cu tipul din poză, a zis fără să-şi ia privirea de la dreptunghiul de plastic.

Am aşteptat. Să ridice ochii şi să-i întâlnească pe-ai mei.

— Cancer, am zis.

— Ce?

— Citotoxina.

A dat de mai multe ori din pleoape, nedumerit.

— Trei serii de tratament, am zis.

Mărul lui Adam i-a săltat când a înghiţit în sec. Vedeam că are dubii serioase. Hai odată! Trebuia să mă întind cât mai repede într-un pat, gâtul mă durea ca naiba. Nu l-am slăbit din ochi, el însă şi-a coborât privirea.

— Îmi pare rău, a zis întinzându-mi cardul. Nu-mi permit să dau de belea. Sunt toţi cu ochii pe mine. Bani gheaţă ai?

Am clătinat din cap. Îmi rămăseseră, după ce plătisem biletul de tren, o bancnotă de două sute de coroane şi-o monedă de zece.

— Îmi pare rău, a repetat, întinzând braţul spre mine – de parcă ar fi cerşit – şi făcând cardul să-mi atingă pieptul.

I l-am luat din mână şi-am ieşit.

N-avea sens să încerc pe la alte hoteluri; dacă nu-mi primeau cardul la Leon, n-aveau să mi-l primească niciunde altundeva. Şi, în cel mai neplăcut scenariu, ar fi dat alarma.

Am trecut la planul B.

★

Eram o persoană nouă-nouţă, un străin în oraş. Fără bani, fără prieteni, fără trecut ori identitate. Faţadele, străzile şi cei care păşeau pe ele mi se păreau altfel acum decât pe vremea când fusesem Roger Brown. O fâşie subţire de nori alunecase în dreptul soarelui, făcând temperatura să mai scadă cu câteva grade.

La Gara Centrală din Oslo am întrebat ce autobuz circulă în direcţia Tonsenhagen şi, când am urcat, nu ştiu de ce, şoferul mi s-a adresat în engleză.

De la staţia de autobuz până la casa lui Ove mai erau de urcat nişte dealuri abrupte, şi totuşi mă simţeam încă îngheţat bocnă când am ajuns, în cele din urmă, lângă casa

lui. M-am învârtit câteva minute prin zonă, să mă asigur că nu era niciun poliţist. Apoi am deschis uşa şi am intrat.

Înăuntru era cald. Calorifere cu termostat.

Am tastat *Nataşa* ca să dezactivez alarma şi-am intrat în salonul-dormitor. Mirosea ca înainte. Lenjerie nespălată, cearşafuri murdare, ulei de curăţat arme şi sulf. Ove era întins pe pat, cum îl lăsasem. Parcă trecuse o săptămână.

Am găsit telecomanda, m-am aşezat în pat lângă Ove şi-am pornit televizorul. Am căutat pe teletext ceva, dar nu era nimic despre maşini de poliţie dispărute ori poliţişti morţi. Poliţia din Elverum avea probabil nişte bănuieli şi începuse o căutare, însă urma să aştepte, pesemne, cât de mult era posibil înainte să anunţe că le dispăruse un echipaj, în caz că totul n-ar fi fost decât o banală neînţelegere. Aveau totuşi să afle, mai devreme sau mai târziu. Cât urma să treacă până ce descopereau că trupul lipsit de amprente, în trening verde, nu era al arestatului, Ove Kjikerud? Douăzeci şi patru de ore? Patruzeci şi opt, maximum.

Chestiuni pe care, în mod evident, nu eram calificat să le judec. N-aveam nici cea mai vagă idee în ce constă o anchetă. Noul Roger Brown nu ştia nici el mai multe despre metodele poliţieneşti, însă cel puţin îşi dădea seama că situaţia necesita luarea de decizii ferme bazate pe informaţii nesigure, acţiuni riscante şi nu ezitări, precum şi capacitatea de a tolera îndeajuns de multă teamă cât să-i ascută simţurile, însă nu atât de multă cât să-l paralizeze.

Motiv pentru care am închis ochii şi am adormit.

Când m-am trezit, ceasul de la teletextul televizorului arăta 20:03. Şi dedesubtul cifrelor se vedea, curgând pe bandă, o ştire cum că cel puţin patru persoane, printre care trei poliţişti, fuseseră ucise într-un accident rutier lângă Elverum. Maşina de poliţie fusese dată dispărută în această dimineaţă şi găsită, după-amiază, lângă un pâlc de conifere de lângă râul Trekk. O a cincea persoană, tot poliţist, lipsea de la locul accidentului. Ipoteza poliţiei era că fusese aruncat din maşină în apa râului: o căutare

fusese organizată. Poliţia cerea informaţii de la public despre hoţul unui camion Sigdal Kitchens, găsit parcat pe un drum forestier la douăzeci de kilometri de locul accidentului.

După ce aflau că Ove Kjikerud era cel care lipseşte, urmau să ajungă, mai devreme sau mai târziu, şi aici. Trebuia să-mi găsesc un alt culcuş pentru noaptea aceea.

Am tras adânc aer în piept. Apoi m-am aplecat peste cadavrul lui Ove, am ridicat receptorul de pe noptieră şi-am format singurul număr pe care-l ştiam pe de rost.

A răspuns la al treilea apel.

În locul obişnuitului ei „bună”, rostit cu timiditate, dar cald, Lotte a răspuns cu un „da?” aproape neauzit.

Am lăsat imediat receptorul jos. Voisem doar să ştiu dacă era acasă. Speram că va fi şi mai târziu în seara aceea.

Am închis televizorul şi m-am ridicat din pat.

După o căutare de două minute, am găsit două arme, una în baie şi una îndesată în spatele televizorului. Am ales pistolul mic şi negru de după TV, m-am dus la bucătărie, am deschis sertarul, am scos două cutii, una cu muniţie reală şi cealaltă cu eticheta „gloanţe oarbe”, am umplut încărcătorul cu gloanţe reale, am încărcat arma şi-am blocat piedica. Am băgat apoi arma la brâu, cum îl văzusem făcând pe Greve. M-am dus la baie şi am pus la loc prima armă. Am stat să mă examinez în oglindă după ce am închis uşa dulăpiorului. Forma bine definită a feţei şi ridurile adânci, goliciunea brutală a ţestei, privirea intensă, pielea şi gura aproape febrile; relaxat şi decis, tăcut şi expresiv.

Oriunde aveam să mă trezesc mâine-dimineaţă, aveam s-o fac cu un omor pe conştiinţă. Omor *cu premeditare.*

19. Omor cu premeditare

Te plimbi pe strada ta. Te opreşti, în înserarea tulbure, sub un pâlc de copaci şi ridici privirea spre propria-ţi casă, către luminile din fereastră, spre o mişcare a perdelei care ar putea însemna că acolo e nevastă-ta. Iese un vecin să-şi plimbe setterul englezesc şi te vede, vede un necunoscut pe-o stradă unde majoritatea oamenilor se cunosc unii pe alţii. Omul e bănuitor şi setterul scoate un mârâit gros; adulmecă amândoi că nu suporţi câinii. Animalele, ca oamenii, se coalizează împotriva intruşilor şi trecătorilor frauduloşi aici, pe coasta muntelui, unde s-au fortificat, ridicându-se mai presus de năuceala oraşului, de talmeş-balmeşul de interese şi planuri. Aici, sus, nu vor decât să facă în continuare ce fac, fiindcă viaţa e bună, totul e-n regulă, cărţile n-ar trebui reîmpărţite. Nu, lăsaţi regii şi aşii în mâinile în care se află acum: nesiguranţa afectează încrederea investitorilor, condiţiile economice stabile asigură productivitatea, care la rându-i serveşte comunitatea. Trebuie să creezi ceva înainte de a putea distribui acel ceva.

E ciudat să mă gândesc la faptul că persoana cea mai conservatoare cu care am avut vreodată de-a face a fost un şofer care ducea de colo-colo lume ce câştiga de patru ori cât el şi i se adresa cu condescendenţa pe care doar cea mai dureros de corectă politeţe o poate exprima.

Tata a zis la un moment dat că, dacă mă fac socialist, n-o să mai fiu bine-venit în casa lui şi că acelaşi lucru i se aplică şi mamei. Nu era treaz, e drept, când ne-a ameninţat cu asta, însă beţia reprezenta un motiv în plus să cred că vorbise cât se poate de serios. Socotea că sistemul de caste din India prezenta multe avantaje şi că poziţia în viaţă ne era hărăzită la naştere de voia lui Dumnezeu, motiv pentru care era afurisita noastră de datorie să ne ducem vieţile jalnice aşa cum ne fusese dat. Sau, cum zice groparul în *Den fjerde nattevakt* a lui Johan Falkberget: „Groparii sunt gropari. Şi preoţii sunt preoţi”.

Rebeliunea mea, fiu de şofer, însemnase prin urmare: educaţie, fiica unui bogătaş, costume marca Ferner Jacobsen şi-o casă în zona de fiţe. Dar efectul nu fusese cel pe care mi-l dorisem. Tata avusese tupeul să mă ierte; ba chiar fusese într-atât de şiret încât să se arate mândru de realizările mele. Şi ştiusem, scâncind ca un copilaş la înmormântarea lor, că nu pe mama o plângeam, ci că eram furios pe tatăl meu.

Câinele şi vecinul (ciudat, nu-mi mai aminteam cum îl cheamă) au fost înghiţiţi de beznă. Am traversat strada. Nu observasem maşini necunoscute pe alee şi, lipindu-mi faţa de geamul garajului, văzusem că e gol şi acesta.

M-am furişat iute în întunericul crud, aproape palpabil, al grădinii şi m-am oprit sub meri, de unde ştiam că este imposibil să fiu văzut de cineva din camera de zi.

Eu însă o vedeam pe ea.

Diana se plimba de colo-colo. Mişcările nerăbdătoare, combinate cu felul în care îşi ţinea apăsat pe ureche telefonul Prada m-au făcut să deduc că încearcă să sune pe cineva care nu răspunde. Purta blugi. Şi nimeni nu poartă blugi cum o face Diana. În ciuda puloverului alb de lână, umbla cu braţele încrucişate pe piept de parcă o cuprinsese un frig năprasnic. O casă mare, construită în anii ’30, nu se încălzeşte cu una, cu două după o scădere bruscă a temperaturii, oricâte calorifere ai porni.

Am aşteptat până m-am convins că e singură. Mi-am pipăit arma înfiptă la brâu. Am tras adânc aer în piept. Era cel mai dificil lucru la care mă înhămasem vreodată. Ştiam însă că voi reuşi. Omul nou care eram avea să reuşească. Poate de asta îmi curgeau lacrimile: rezultatul era deja stabilit. N-am făcut nimic ca să le reţin. Îmi curgeau ca o mângâiere fierbinte pe obraji în vreme ce mă concentram să nu mişc, să-mi ţin sub control respiraţia şi să nu izbucnesc în hohote. După cinci minute, m-am simţit uşurat şi mi-am şters obrajii. Apoi m-am îndreptat spre uşă cu paşi repezi şi am intrat, încercând să fac cât mai puţin zgomot. Înăuntru, pe coridor, m-am oprit să ciulesc urechea. Era de parcă întreaga casă şi-ar fi ţinut

respiraţia: tăcerea era întreruptă doar de paşii ei pe parchetul de la etaj, din camera de zi. Curând aveau să se oprească şi aceştia.

Era zece seara şi, în spatele uşii întredeschise, am desluşit un chip palid şi nişte ochi căprui.

— Aş putea să dorm aici? am întrebat.

Lotte n-a zis nimic. Nu zicea de obicei. Însă acum se holba la mine de parcă aş fi fost o stafie. De obicei, nu se holba aşa, nici nu arăta înspăimântată.

Am zâmbit jenat şi mi-am trecut palma peste ţeasta netedă.

— M-am ras… am zis căutându-mi cuvintele…de tot.

A clipit de două ori. Apoi a deschis uşa mai mult, îngăduindu-mi să intru.

20. Înviere

M-am trezit şi mi-am privit ceasul. Ora opt. Era vremea să încep. Aveam, cum s-ar spune, o zi mare înainte. Lotte stătea întinsă pe o parte, cu spatele la mine, înfofolită în cearşafurile pe care le prefera pilotei. Am alunecat de pe partea mea de pat şi m-am îmbrăcat în grabă. Frigul era tăios şi îngheţasem până în măduva oaselor. M-am strecurat în hol, am luat geaca pe mine, mi-am pus căciula şi mănuşile, apoi am intrat în bucătărie. Am găsit, într-un sertar, o pungă de plastic pe care am îndesat-o în buzunarul pantalonilor. Apoi am deschis frigiderul, gândindu-mă că era prima zi în care mă trezisem cu o identitate nouă, cea de criminal. Un bărbat care împuşcase o femeie. Suna ca una dintre chestiile de prin ziare, genul de caz pe care-l ignoram fiindcă omorurile erau mereu atât de dureroase şi de banale. Am găsit o cutie cu suc de grepfrut şi m-am pregătit s-o duc la gură. M-am răzgândit însă şi-am luat un pahar din dulăpiorul de deasupra. Nu trebuie să-ţi laşi baltă toate standardele doar fiindcă ai devenit un criminal. Am băut sucul, am clătit paharul şi-am pus cutia la loc, apoi m-am dus în camera de zi şi m-am aşezat pe sofa. Arma mică şi neagră din buzunarul gecii mă împungea în stomac, aşa că am scos-o la iveală. Mirosea încă şi ştiam că mirosul îmi va aminti pe vecie de crimă. De execuţie. Fusese suficient un glonţ. De foarte aproape, când ea dăduse să mă îmbrăţişeze. Apăsasem pe trăgaci, în mijlocul îmbrăţişării, şi-o nimerisem în ochiul stâng. O făcusem intenţionat? Poate. Poate că voisem să-i iau ceva, în acelaşi fel în care încercase şi ea să-mi ia totul. Şi trădătoarea mincinoasă îl cuprinsese în braţe pe cel trădat, iar glonţul falie o penetrase cum o făcusem şi eu cândva. N-aveam s-o mai fac vreodată. Era moartă acum. Gândurile îmi veneau aşa, în propoziţii scurte, confirmând faptele. Bun. Aşa trebuia să gândesc şi în continuare, păstrându-mi calmul, fără să le dau vreo şansă emoţiilor să se exprime. Încă aveam ceva de pierdut.

Am ridicat telecomanda şi am pornit televizorul. Pe teletext nu apăruse nimic nou; redactorii nu ajunseseră încă la lucru, probabil. Încă zicea acolo că cele patru cadavre urmau a fi identificate pe parcursul următoarei zile, cu alte cuvinte astăzi, şi că o persoană nu fusese deocamdată găsită.

O persoană. Schimbaseră de la „un poliţist”, nu? Asta însemna că-şi dăduseră seama, de-acum, că persoana care lipsea era arestatul? Poate că da, poate că nu; nu apărea vreo menţiune că s-ar afla în căutarea cuiva.

M-am lăsat peste braţul fotoliului şi am ridicat receptorul galben al telefonului fix, cel pe care mi-l imaginam mereu lângă buzele roşii ale lui Lotte când o sunam. În timp ce şi le umezea, vârful limbii ei aproape îmi atingea urechea. Am format 1881, am cerut două numere şi am întrerupt-o pe telefonistă când mi-a spus că o voce automată îmi va oferi numerele.

— Aş vrea să le aud chiar de la dumneata, în caz că nu se aude clar şi mi-e greu să desluşesc, am zis.

Mi s-au dat cele două numere, le-am memorat şi am rugat-o să îmi facă legătura cu primul. Dispeceratul de la sediul central al Kripos a răspuns aproape imediat.

M-am prezentat drept Runar Bratli, o rudă de-a lui Endride şi Eskild Monsen, şi că mi se ceruse, de către familie, să le iau hainele. Doar că nu-mi spusese nimeni unde să mă duc, cu cine să vorbesc.

— Un moment, a zis doamna de la dispecerat, punându-mă în aşteptare.

Am ascultat o versiune surprinzător de bună a piesei „Wonderwall” interpretată la nai şi m-am gândit la Runar Bratli. Era un candidat pe care la un moment dat decisesem să nu-l recomand pentru o funcţie înaltă de conducere, deşi se arătase, de departe, cel mai calificat. Şi era şi înalt. Atât de înalt încât, pe parcursul interviului final, se plânsese că trebuie să se înghesuie în automobilul Ferrari, o investiţie despre care mărturisise, cu un zâmbet băieţesc, că fusese mai degrabă un capriciu copilăresc; ţinea mai degrabă de criza vârstei de mijloc, îmi spusesem

eu. Asta mă făcuse să notez: *Deschis, suficient de sigur pe sine cât să-şi dea în vileag propria neghiobie.* Totul fusese, cu alte cuvinte, parcă desprins din manual. Nu şi comentariul care urmase: „Când mă gândesc la felul în care mă tot lovesc cu capul de plafon, aproape că te invi…”

Se întrerupsese acolo, îşi mutase privirea de la mine spre unul dintre reprezentanţii clientului şi începuse să trăncănească despre cum se gândea el să schimbe Ferrari-ul cu un SUV, genul de vehicul pe care-l poţi lăsa şi pe mâna nevestei. Începuseră să râdă toţi cei de la masă. La fel şi eu. Apoi, fără să mi se clintească un muşchi, completasem pentru el fraza: „… te invidiez că eşti atât de scund”. Şi-i arătasem că numele îi fusese tăiat de pe listă. Nu deţinea, din păcate, opere de artă interesante.

— Sunt la secţia de patologie, a zis iarăşi dispecera. La Rikshospital, în Oslo.

— Aa, am zis, încercând să-mi exagerez naivitatea, păi de ce?

— E o procedură de rutină când apare suspiciunea de crimă. Se pare că maşina ar fi fost izbită de un camion.

— Înţeleg, am zis. Cred că de aceea m-au şi rugat să-i ajut. Fiindcă stau în Oslo.

Operatoarea n-a răspuns. O şi vedeam dându-şi ochii peste cap şi bătând nerăbdătoare în tăblia mesei cu unghiile lungi şi îngrijite, date cu ojă. Dar poate că greşeam, cine ştie. Să vânezi angajaţi nu înseamnă, neapărat, că te şi pricepi să-i citeşti pe alţii sau că eşti deosebit de empatic. Ca să ajungi la vârf, în munca mea, cred că e adevărat opusul, că empatia poate fi un dezavantaj.

— Aţi putea informa persoanele care se ocupă de chestiunea asta că mă îndrept chiar acum spre secţia de patologie? am întrebat.

O auzeam cum ezită. Sarcina asta nu părea să se afle în fişa postului ei. Fişele postului în serviciile publice sunt de obicei un talmeş-balmeş, credeţi-mă, încă trebuia să le citesc.

— Nu am nimic de-a face cu asta. Încerc doar să fiu de

ajutor, am zis. Sper deci să intru şi să ies rapid de acolo.

— O să încerc, a spus femeia.

Am închis, apoi am format al doilea număr. A răspuns la al cincilea apel.

— Da? a zis cu voce părând nerăbdătoare, aproape iritată.

Am încercat să-mi dau seama, după zgomotele de fundal, unde se afla. La mine în casă ori în apartamentul propriu.

— Buuu, am zis şi am lăsat telefonul în furcă.

Clas Grebe fusese avertizat.

Nu ştiam ce are de gând să facă, însă nu-i rămânea decât să dea drumul la GPS şi să caute fantoma.

M-am întors spre uşa deschisă. În bezna dormitorului abia reuşeam să desluşesc contururile corpului ei, sub aşternuturi. Am rezistat unui impuls neaşteptat: să mă dezbrac, să mă vâr înapoi în pat şi să mă lipesc de ea. M-a cuprins însă bizara senzaţie că tot ce se întâmplase nu avusese de-a face cu Diana, ci cu mine. Am închis încetişor uşa dormitorului şi am plecat. La fel ca la sosire, n-am dat de nimeni pe casa scării. Nici pe stradă nu m-am întâlnit cu vreo persoană care să răspundă vreunui semn de salut prietenesc; nu se uita nimeni la mine, nici nu părea să ia în vreun fel cunoştinţă de existenţa mea. Începeam să pricep ce fel de senzaţie era: că nu exist.

Se făcuse vremea să mă găsesc iar.

★

Rikshospital e situat pe una dintre multele coline din Oslo, înălţat peste oraş. Înainte să fi fost construit, pe locul spitalului funcţionase o casă de nebuni. Numele îi fusese schimbat în ospiciu. Apoi devenise azil, după care spital de psihiatrie. Şi aşa mai departe, pe măsură ce populaţia începea să priceapă că noile formule nu descriau, până la urmă, decât ştiutele afecţiuni mintale. Eu, unul, nu înţelesesem niciodată joaca asta cu vorbele, cu toate că responsabilii din domeniu cred probabil că populaţia e o hoardă de idioţi cu prejudecăţi care trebuie înfăşuraţi protector în vată. Poate că au dreptate, însă tot era înviorător s-o auzi pe femeia de după geamul ghişeului

zicând:

— Cadavrele sunt la demisol, Bratli.

Se pare că e în regulă să fii cadavru. Nimeni nu pune accent pe neruşinarea de a numi o persoană care a decedat cadavru, nimeni nu spune că e mai multă virtute în a fi o persoană decedată decât în a fi pur şi simplu mort sau că vorba asta, „cadavru”, reduce oamenii la a fi un boţ de carne în care, întâmplător, inima nu mai bate. Ori poate totul stă în faptul că respectivele cadavre nu pot pretinde că ar fi discriminate; ţin, de fapt, de o jalnică majoritate.

— Pe scări în jos, în direcţia aceea, a zis ea arătându-mi cu degetul. O să sun şi-o să le spun că vii.

Am făcut întocmai. Paşii mi-au răsunat între pereţii albi, golaşi. Spaţiul, altminteri, era cufundat în tăcere. La capătul unui coridor alb, lung şi îngust de la nivelul de dedesubt, cu un picior peste pragul unei uşi deschise, se afla un bărbat îmbrăcat în uniformă verde de spital. Un chirurg poate, însă ceva din postura exagerat de relaxată ori poate mustaţa mă înştiinţa că e mai jos pe scara ierarhică.

— Bratli? a strigat, atât de tare încât a părut o insultă adresată celor adormiţi de pe palier.

Ecoul s-a răsfrânt ameninţător pe toată lungimea coridorului.

— Da, am spus grăbindu-mă să mă apropii, să nu fiu silit încă o dată să-i îndur răcnetul.

Mi-a ţinut uşa şi am intrat. Era un soi de vestiar. Omul s-a îndreptat spre un dulăpior şi l-a deschis.

— Au sunat de la Kripos să-mi spună că o să vii după lucrurile băieţilor Monsen, a zis, cu vocea sa exagerat de răsunătoare.

Am încuviinţat din cap. Inima îmi bătea mai repede decât mi-ar fi plăcut. Dar nu atât de iute pe cât mă temusem. Acum era totuşi o fază critică, punctul slab al planului.

— Şi cine eşti dumneata?

— Văr de-al treilea, am zis pe un ton degajat. Urmaşii m-au rugat să le iau hainele. Doar hainele, nimic de valoare.

Alesesem cu grijă să folosesc „urmaşii”. Putea într-adevăr să sune ciudat de formal, însă cum nu ştiam dacă gemenii Monsen fuseseră însuraţi sau dacă părinţii lor mai trăiau, trebuia să folosesc cuvinte care să acopere orice eventualitate.

— De ce nu vine chiar *fru* Monsen să le ia? a zis omul. Oricum trece pe aici la doisprezece.

Am înghiţit în sec.

— Presupun că nu poate îndura gândul la tot sângele ăla.

A rânjit.

— Şi tu poţi?

— Da, am zis cu simplitate, sperând din toată inima să nu mai fie şi alte întrebări.

Tipul a dat din umeri şi mi-a întins un clipboard cu o foaie de hârtie.

— Semnează aici de primire.

Am mâzgălit un R cu liniuţă unduitoare, urmat de un B cu o buclă şi un ultim punct pe „I”.

Brancardierul a cercetat atent semnătura.

— Ai vreun document de identitate, Bratli?

Planul pârâia pe la cusături.

M-am bătut peste buzunarele pantalonilor şi am schiţat un zâmbet timid.

— Cred că mi-am lăsat portofelul în maşină, jos în parcare.

— Adică sus în parcare, nu?

— Nu, jos. Am lăsat maşina în parcarea de la Cercetare.

— Tocmai acolo?

Îi vedeam ezitarea. Mă gândisem la acest scenariu, fireşte, în amănunt. Dacă mi se cerea un act de identitate, urma să plec şi să nu mă mai întorc. Nu tocmai un dezastru, dar nu mi-aş fi atins scopul. Am aşteptat. Şi, din primele două cuvinte, am ştiut că decizia luată mă dezavantaja.

— Scuze, Bratli, dar siguranţa e importantă. Nu mi-o lua în nume de rău, însă cazurile de omor atrag o mulţime de tipi îndoielnici. Cu interese extrem de bizare.

M-am prefăcut uluit.

— Adică… sunt oameni care colecţionează haine ale unor victime?

— Nici nu-ţi imaginezi de ce-s unii în stare, a zis. Se prea poate ca tu să nici nu-i fi cunoscut pe băieţii Monsen şi doar să fi citit despre ei în ziare. Îmi pare rău, dar mă tem că aşa trebuie să fie.

— Bine, mă întorc repede, am zis, făcând un pas spre uşă.

Unde m-am oprit, de parcă îmi amintisem ceva, şi mi-am jucat ultima carte. Ca să fu precis: cartea de credit.

— Acum, că mă gândesc, am spus înfundându-mi mâna în buzunarul de la spate, ultima oară când a fost Endride pe la mine şi-a uitat cardul. Poate i-l dai maică-sii când vine…

Am întins bucăţica de plastic spre brancardier, care a luat-o şi a studiat numele şi fotografia tânărului bărbos. Trăgeam de timp, însă ieşisem deja pe jumătate din încăpere când i-am auzit vocea, în spate.

— E suficient pentru mine, Bratli. Uite, ia ţoalele.

M-am întors, uşurat. Am scos sacul de plastic pe care îl înghesuisem în buzunarul de la pantaloni şi am îndesat în el hainele.

— Ai luat tot?

Am împuns cu degetul buzunarele din spate ale pantalonilor de uniformă ai lui Endride. Am simţit că încă era acolo – punga de plastic cu buclele mele tunse. Am dat din cap că-i în regulă.

M-am abţinut cu greu ca, plecând, să n-o rup la fugă. Înviasem, existam iarăşi şi asta îmi crea, lăuntric, o stare de bizară beatitudine. Treaba se punea iarăşi pe roate, inima îmi bătea în piept, sângele îmi circula în vene şi norocul mi se întorcea. Am urcat treptele sărind câte două deodată, am trecut de femeia aflată dincolo de geamul de la ghişeu şi eram pe cale să ies din spital când am auzit, în spate, o voce pe care-o ştiam.

— Salutare, domnul meu! Stai o clipă.

Păi, fireşte. Fusese prea uşor.

M-am răsucit lent pe călcâie. Un bărbat, care-mi era cunoscut la rândul lui, a păşit spre mine. Ţinea ridicată o legitimaţie. Iubirea secretă a Dianei. Şi gândul eretic mi-a fulgerat prin minte: am încurcat-o.

— Kripos, a zis bărbatul cu voce joasă de pilot.

Zgomot de fond, semnal întrerupt.

— Pot să vorbesc un pic cu dum-eata?

Ca o maşină de scris cu o literă uzată.

Se spune că ne creăm, inconştient, o imagine mai mare decât în realitate a oamenilor pe care-i vedem prin filme sau la televizor. Nu era cazul cu Brede Sperre. Era mai mare decât mi-aş fi putut imagina. M-am silit să rămân locului când s-a îndreptat spre mine. Mă domina cu statura lui. De sub buclele blonde, băieţeşti, tunse astfel încât părul să-i pară într-o dezordine prietenoasă, mă ţintuia o pereche de ochi de culoarea oţelului. Unul dintre lucrurile pe care le reţinusem despre Sperre era că avea, se spune, o relaţie cu un foarte cunoscut şi masculin politician norvegian. Zvonurile despre homosexualitate sunt, fireşte, dovada ultimă că ai ajuns celebru, însăşi pecetea notorietăţii, ca să zic aşa. Numai că cine îmi spusese asta – unul dintre modelele masculine folosite de designerul Baron von Buldog şi care implorase să fie primit la vizionarea privată a Dianei – pretinsese că se lăsase el însuşi sodomizat de „zeul poliţiei” cum, reverenţios, îl numise.

— Discuţie, atâta tot, zisesem cu un rânjet rigid, sperând că angoasa de penetrare nu mi se citeşte în ochi.

— Aşa, domnule. To-mai am auzit că eşti văr de-al treilea cu băieţii Monsen şi că-i cunoşti bine. Ai putea fi bun să ne ajuţi la ide-tificarea corpurilor?

Am înghiţit în sec. Adresarea politicoasă, acel „domnule” zis pe jumătate în glumă, ambele în aceeaşi frază. Ochii lui Sperre însă nu exprimau nimic. Juca jocul poziţiei sociale ori o făcea pur şi simplu automat, aproape ca un reflex profesional? M-am auzit cum repet poticnit „identificare”, ca şi cum conceptul mi-ar fi fost pe deplin necunoscut.

— O să ajungă, în câteva ore, şi mama lor, a zis Sperre.

Dar dacă am putea face economie de timp, oricât… Am apecia asta. N-ar du-a decât două secu-de.

N-aveam niciun chef de aşa ceva. Corpul mi se înfiora, creierul insista să refuz şi să o şterg dracului de-acolo. Eu – adică punga de plastic cu păr pe care o aveam în posesie – eram acum o persoană iarăşi activă pe dispozitivul GPS al lui Greve. Era doar o chestiune de timp până să-şi reia vânătoarea; parcă adulmecam deja dulăul, parcă simţeam cum îmi creşte nivelul de panică. Însă altă parte a creierului, cea în care locuia noua mea voce, m-a sfătuit să nu refuz. Fiindcă ar fi dat de bănuit. Şi n-avea, oricum, să dureze mai mult de câteva secunde.

— Sigur că da, am zis, gata să şi zâmbesc dacă nu mi-aş fi dat seama că un surâs ar fi fost perceput drept o reacţie nelalocul ei atunci când eşti nevoit să identifici cadavrele propriilor rubedenii.

Ne-am întors pe unde venisem.

Brancardierul m-a salutat cu un rânjet, când am intrat în vestiar.

— Ai face bine să te pregăteşti sufleteşte. Decedaţii sunt într-o stare destul de proastă, a zis Sperre, deschizând o uşă grea, metalică.

Am păşit în morgă. M-a scuturat un fior. Totul, în încăpere, ducea cu gândul la interiorul unui frigider: pereţi şi tavan albe, câteva grade sub zero şi carne cu termenul de garanţie depăşit.

Cele patru corpuri erau puse în şir, fiecare pe câte o masă metalică. De sub cearşafurile albe li se iţeau labele picioarelor şi mi-am dat seama că reprezentările convenţionale din filme au rădăcini în realitate; chiar avea, fiecare, câte o etichetă metalică prinsă de degetul mare.

— Gata? a zis Sperre.

Am dat din cap că da.

A tras două cearşafuri cu un gest unduitor al mâinii, ca un prestidigitator.

— Victime în trafic, a zis poliţistul, legănându-se pe călcâie. Accidentele de maşină sunt cele mai rele. Greu de făcut identificarea, după cum vezi.

Brusc, mi s-a părut că Sperre vorbeşte anormal de lent.

— Ar fi trebuit să fie cinci persoane în maşină, dar n-am găsit decât corpurile celor patru de aici. Al cincilea a nimerit, probabil, în râu şi a fost dus de apă.

Mă holbam, înghiţeam în sec şi respiram cu greutate pe gură. Jucam teatru, normal. Fiindcă, şi despuiaţi, gemenii Monsen arătau mai bine acum decât atunci, în maşina făcută zob. Plus că aici nu puţea. Nu tu fecale împuţite, nu tu miros de sânge, de benzină sau duhoare de intestine umane. Mi-am dat seama că impresiile vizuale sunt supraestimate, că sunetul şi mirosul terorizează mult mai eficient simţurile. Cum e, de pildă, pocnetul sec pe care-l scoate capul unei femei când izbeşte parchetul, după ce a fost împuşcată în ochi.

— Sunt gemenii Monsen, am şoptit.

— Da, de asta ne-am dat şi noi seama. Întrebarea ar fi…

Sperre s-a oprit, făcând o lungă – cu adevărat lungă – pauză dramatică. Dumnezeule mare!

— Care e Endride şi care Eskild?

În ciuda frigului tăios din sală, pe sub haine eram ud leoarcă de sudoare. Vorbea intenţionat cu atâta lentoare? Era vorba de o nouă metodă de interogare, una despre care nu ştiam nimic?

Privirea mi s-a plimbat peste cadavrele dezgolite şi a găsit semnul pe care-l făcusem. Rana care cobora dinspre coaste peste stomac era căscată încă şi avea cruste negre pe la margini.

— Ăsta e Endride, am zis arătând cu degetul. Celălalt este Eskild.

— Hmm, a murmurat satisfăcut Sperre, notându-şi ceva. Cred că-i ştiai foarte bine pe gemeni. Nici măcar colegii lor, care au fost şi ei aici, nu i-au putut deosebi.

Am răspuns înclinând din cap, cu o expresie întristată.

— Am fost foarte apropiaţi, gemenii şi cu mine. Mai ales în ultimul timp. Acum pot să plec?

— Sigur, a zis Sperre, continuând însă să-şi ia notiţe într-un fel care nu mă invita să-mi iau tălpăşiţa.

M-am uitat la ceasul aflat în spatele capului său.

— Gemeni identici, a zis Sperre continuând să scrie. Ironic, nu?

Ce naiba mâzgălea? Unul era Endride, celălalt Eskild, câte cuvinte îţi trebuiau ca să spui asta?

Ştiam că aş face bine să nu întreb, însă n-am putut rezista.

— Ce e ironic?

Sperre s-a oprit şi a ridicat capul.

— Născuţi în aceeaşi secundă, din acelaşi ovul. Morţi în aceeaşi secundă, în aceeaşi maşină.

— Nu-i nicio ironie, aşa-i?

— Nu?

— Niciuna de care să-mi dau seama.

— Mm, ai dreptate. „Paradox” e probabil cuvântul pe care-l căutam, a zâmbit Sperre.

Simţeam că-mi fierbe sângele.

— Nici paradox nu e.

— Ei, tot e ciudat. Şi totuşi… e un soi de logică de ordin cosmic aici, nu crezi?

Mi-am pierdut controlul, mi-am văzut încheieturile degetelor albindu-se pe sacul cu haine şi mi-am auzit vocea, întretăiată de furie:

— Nici ironie, nici parodie şi nici logică de ordin cosmic, am zis. Doar o simetrie arbitrară a vieţii şi morţii, care nici măcar arbitrară nu e de vreme ce ei, ca mulţi alţi gemeni identici, au ales să-şi petreacă mult timp unul cu altul. A căzut trăsnetul şi erau împreună. Final de poveste.

Ultima parte aproape o ţipasem.

Sperre s-a uitat la mine gânditor. Îşi plasase arătătorul şi degetul mare la colţurile gurii. Şi le cobora, acum, spre bărbie. Ştiam privirea aceea. Era unul dintre cei puţini. Avea uitătură de anchetator, ochi care puteau da în vileag minciunile.

— Ei, Bratli, a zis, te supără ceva, este?

— Scuze, am zis cu un surâs abia schiţat, ştiind că acum trebuie să rostesc ceva adevărat, ceva care să nu iasă în evidenţă pe detectorul de minciuni uman care mă ţintuia cu privirea. Am avut o neînţelegere cu soţia azi-noapte, iar

acum accidentul… am cam sărit calul. Mii de scuze. O s-o iau din loc în acest moment.

M-am răsucit pe călcâie şi dus am fost.

Sperre a zis ceva, poate la revedere, dar cuvintele i-au fost înăbuşite de uşa de metal trântindu-se după mine cu o notă bubuitoare de bas.

21. Invitaţie

Am luat tramvaiul din staţia de lângă spital, am plătit biletul cu bani lichizi şi am zis:

— În centru.

Taxatorul mi-a dat restul cu un surâs dispreţuitor, se putea presupune că preţul, oriunde m-aş fi dus, era acelaşi. Mai călătorisem cu tramvaiul, desigur, în copilărie, dar nu-mi mai aminteam prea bine cum se face. Ieşi pe uşa din spate, ţine biletul gata pentru control, apasă butonul pentru oprire la timp, nu-l deranja pe vatman. Se schimbaseră multe. Vuietul şinelor era mai puţin asurzitor, reclamele mai gălăgioase şi extrovertite. Cei aşezaţi pe scaune, mai introvertiţi.

Ajuns în centru, am schimbat mijlocul de transport şi am urcat într-un autobuz care m-a dus spre nord-est. Mi s-a spus că biletul luat în tramvai e valabil. Fantastic. Puteam, pe un preţ de nimic, să navighez prin oraş într-un fel pe care nu-l ştiusem posibil. Mă aflam în mişcare. Un punctuleţ pâlpâitor pe dispozitivul GPS al lui Greve. Mi se părea că-i pot simţi nedumerirea: ce mama dracului se petrece? Deplasează cumva cadavrul?

Am coborât la Årvoll şi am început să urc panta spre Tonsenhagen. Aş fi putut să mă dau jos undeva mai aproape de locuinţa lui Ove, însă tot ce făceam acum era cu intenţie. În zonele rezidenţiale, dimineaţa se arăta liniştită. O bătrânică gârbovită păşea greoi pe trotuar, trăgând după ea un căruţ de cumpărături cu roţi schelălăitoare, neunse. Mi-a zâmbit totuşi, de parcă ziua ar fi fost frumoasă, lumea minunată, existenţa o încântare. Ce gândea acum Greve? Că pe Brown îl purta vreun vehicul funerar spre casa copilăriei sau aşa ceva, dar uite că înainta deodată extrem de lent – vreun blocaj în trafic?

Se apropiau două adolescente fardate din greu şi mestecând gumă, cu ghiozdane, colanţi şi colăcei de grăsime revărsaţi. Mi-au aruncat priviri scurte, fără să se oprească din discutat, tare, despre ceva care, în mod

evident, le călca pe bătături. Am prins un „Păi, da… nu-i deloc corect!” în treacăt. Chiuleau de la şcoală, mi-am spus, şi se îndreptau spre cofetăria din Årvoll, iar chestia deloc corectă nu avea de-a face cu faptul că optzeci la sută din populaţia globului nu şi-ar fi putut permite chiflele cu cremă pe care erau pe cale să le bage în ele. Şi m-a lovit gândul că, dacă Diana şi cu mine am fi avut copilul, fata – eram convins că fată ar fi fost, cu toate că Diana alesese deja numele Damien – ar fi ajuns într-o zi să se uite la mine cu aceiaşi ochi îngreunaţi de rimel, să strige că nu-i corect, ce Dumnezeu, ea şi prietena ei vor să se ducă la Ibiza, că doar sunt destul de mari de-acum şi o să termine liceul curând! Şi că eu… aş fi putut face faţă, cred.

Drumul trecea pe lângă un parc cu un iaz mare în mijloc. Am apucat-o pe una dintre cărările care duceau spre un pâlc de copaci, de cealaltă parte. Nu fiindcă era o scurtătură, ci ca să fac punctuleţul de pe GPS-ul lui Greve să iasă de pe harta stradală. Cadavrele pot fi transportate cu maşina dintr-un loc în altul, însă nu sunt mutate prin boschete. Era confirmarea bănuielii pe care apelul telefonic pe care-l efectuasem de dimineaţă, de la Lotte, o plantase probabil în capul vânătorului de oameni olandez: că Roger Brown se sculase din morţi. Că Brown nu zăcea în morga spitalului, cum păruse pe GPS, ci, se putea presupune, pe un pat în aceeaşi clădire. Doar că la ştiri, spuseseră că toţi ocupanţii vehiculului muriseră, deci cum…?

Poate că nu sunt din cale-afară de empatic, însă ştiu să evaluez bine datele, atât de bine încât angajez oameni care să conducă cele mai mari companii norvegiene. Aşadar, cât am dat ocol la pas iazului, am trecut iarăşi în revistă raţionamentul probabil al lui Greve din momentul acela. Care era unul simplu. Era nevoit să mă urmărească, să mă extermine, cu toate că acţiunea implica un risc cu mult mai mare decât înainte. Fiindcă nu mai eram doar un individ care putea pune capăt planurilor HOTE de a prelua Pathfinder, ci un martor care-l putea trimite la răcoare pentru uciderea lui Sindre Aa. Dacă mi se îngăduia să

trăiesc îndeajuns cât să ajung la tribunal, în faţa unui judecător.

Pe scurt, îi trimisesem o invitaţie pe care n-o putea refuza.

Ajunsesem, între timp, în partea cealaltă a parcului şi, străbătând pâlcul de mesteceni, mi-am trecut degetele peste coaja subţire, alburie şi scorojită, le-am lipit de trunchiul tare, le-am încovoiat şi am zgâriat suprafaţa cu unghiile. Mi-am mirosit degetele, m-am oprit, am închis ochii şi-am tras în piept aroma, lăsându-mă invadat de amintirile despre copilărie, joacă, râs, minunare, delicioasă groază şi descoperiri. Tot ce crezusem că am pierdut, toate lucrurile care, fireşte, se aflau încă acolo, încapsulate, nu dispăreau, erau copii ai apei. Vechiul Roger Brown nu se arătase în stare să le recapete, însă noua versiune putea. Cât avea să supravieţuiască versiunea asta? Nu mai avea mult. Însă nu conta, fiindcă urma să-şi trăiască ultimele ore cu mai multă intensitate decât trăise cel vechi în toţi cei treizeci şi cinci de ani ai săi.

Mă înfierbântasem de la atâta umblat când am văzut, în cele din urmă, locuinţa lui Kjikerud. Am urcat până la liziera pădurii şi m-am aşezat pe un ciot de copac, într-un loc de unde vedeam bine casele şi blocurile de apartamente aliniate de-a lungul drumului. Şi am tras concluzia că lumea din zona de est a oraşului nu are acces la aceeaşi diversitate de peisaje la care au cei din zona vestică. Puteam cu toţii vedea clădirea Post Giro şi Hotelul Plaza. Oraşul nu lăsa impresia că ar fi mai urât sau mai atrăgător. Singura diferenţă era că, în principiu, de aici puteai vedea zona vestică. Lucru care mă ducea cu gândul la o anecdotă cu Gustave Eiffel şi faimosul său turn, construit pentru Expoziţia Mondială de la Paris, din 1889; cum criticii se apucaseră să spună că cea mai frumoasă privelişte a Parisului se poate vedea din Turnul Eiffel, dar numai fiindcă era singurul loc din Paris de unde nu se vedea turnul însuşi. Şi m-am întrebat dacă nu cumva aşa era să te afli în pielea lui Clas Greve; că pentru el lumea trebuia să pară un loc ceva mai puţin hidos. Fiindcă nu se

putea vedea prin ochii altora. Prin ai mei, de exemplu, îl vedeam limpede. Şi-l uram. Îl uram cu o intensitate şi cu o pasiune atât de surprinzătoare, că aproape mă înspăimânta. Însă nu era o ură tulbure, dimpotrivă, era una pură, decentă, aproape inocentă, în acelaşi fel în care cruciaţii trebuie să-i fi urât pe defăimători. Şi din pricina asta îl puteam condamna la moarte pe Greve cu aceeaşi ură naivă, cumpănită, care permite credinciosului creştin american să-şi trimită la execuţie vecinul condamnat. Ura asta era purificatoare în multe feluri.

Mă făcea să pricep, de pildă, că ceea ce simţisem pentru tatăl meu nu fusese ură. Furie? Da? Dispreţ? Poate. Milă? Absolut. Şi de ce? Păi… motivele erau multe. Vedeam acum însă că furia mea provenea din sentimentul, adânc înrădăcinat în mine, că sunt ca el, că am potenţialul de a fi exact ca el: un beţiv sărăntoc şi care-şi bătea nevasta, care credea că estul e est şi nu poate niciodată să fie vest. Iar acum devenisem el, definitiv şi pe deplin.

Am simţit cum se adună în mine hohotul de râs şi n-am făcut nimic să-l opresc. A răsunat printre copaci, o pasăre şi-a luat zborul de pe o creangă de deasupra şi am văzut, apropiindu-se pe carosabil, o maşină.

Un Lexus GS 430 cenuşiu-argintiu.

Venise mai repede decât mă aşteptasem.

M-am ridicat instantaneu şi am pornit spre casa lui Kjikerud. Pe treaptă, cu cheia pregătită, mi-am privit braţul. Tremuratul era imperceptibil, însă l-am văzut.

Era instinct, frică animalică. Clas Greve era genul de animal de care se temeau alte fiare.

Am nimerit broasca din prima încercare. Am răsucit cheia, am deschis uşa şi m-am grăbit să intru. Încă nu mirosea. M-am aşezat pe pat şi m-am dat în spate până ce am ajuns cu spinarea lipită de căpătâiul patului, la fereastră. M-am asigurat că plapuma îl acoperă pe Ove, întins alături.

Am aşteptat. Secundele ticăiau. La fel şi inima mea. Două bătăi pe secundă.

Greve era precaut, se înţelegea de la sine. Voia să se

încredinţeze că sunt singur în casă. Şi, cu toate că eram singur, ştia acum că nu sunt atât de inofensiv pe cât crezuse iniţial. Fiindcă, mai întâi, avusesem o legătură cu moartea câinelui său. În al doilea, probabil că fusese acolo, văzuse corpul ei şi înţelesese că sunt capabil să ucid.

N-am auzit uşa deschizându-se. Nici paşii lui. L-am văzut doar oprit în prag, în faţa mea. Vocea îi era blândă şi zâmbetul vinovat, autentic.

— Îmi pare rău că am dat aşa buzna peste tine, Roger.

Era îmbrăcat în negru. Pantaloni, pantofi, pulover pe gât, mănuşi negre. Pe cap purta o căciuliţă neagră de lână. Singurul lucru de altă culoare era pistolul Glock argintiu, lucitor.

— E în regulă, am zis. E ora de vizită.

22. Film mut

Se spune că percepţia pe care o are o muscă asupra timpului, motivul pentru care i se pare că o palmă care se apropie s-o plesnească se mişcă plictisitor de încet, e datorată faptului că informaţia pe care o recepţionează prin ochii cu faţete multiple implică un asemenea volum de date, încât natura a trebuit să o echipeze cu un procesor ultrarapid ca să se poată descurca în timp real.

În living s-a lăsat, preţ de câteva secunde, o linişte deplină. Nu ştiu câte secunde. Eram o muscă şi palma se lăsa peste mine. Pistolul Glock al lui Kjikerud era îndreptat spre pieptul meu; ochii lui Greve îmi ţinteau craniul lucios.

— Aha, a zis în cele din urmă.

Cuvântul ăsta conţinea în el totul. Totul în privinţa felului în care noi, oamenii, am reuşit să cucerim pământul, să domnim asupra elementelor, să ucidem lighioane care ne depăşesc în viteză şi forţă. Capacitate de procesare. „Aha”-ul lui Greve încununa o avalanşă de gânduri, de ipoteze pe care le căutase şi le selectase, de puteri deductive care, împreună, nu puteau duce decât spre concluzia inevitabilă:

— Te-ai ras în cap, Roger.

Greve era – am mai spus-o – o persoană inteligentă. Fireşte că făcuse mai mult decât să afirme banalul fapt că nu mai aveam păr. Enunţase şi când, cum şi de ce se întâmplase. Fiindcă asta lămurea toată confuzia, răspundea tuturor întrebărilor. De aceea a adăugat, mai mult ca o constatare decât ca o întrebare:

— În maşina avariată.

Am încuviinţat.

S-a aşezat pe scaun, la capătul patului, şi l-a înclinat sprijinindu-i speteaza de perete, fără ca ţeava armei să se abată un centimetru dinspre mine.

— Şi după? Ai lăsat părul asupra unuia dintre cadavre?

Mi-am înfipt mâna în buzunarul gecii.

— Stai că trag! a răcnit şi i-am văzut degetul lipindu-se

de trăgaci.

Un pistol automat. Glock 17. Un clasic.

— E stânga, am zis.

— OK. Uşurel!

Am scos uşurel mâna şi-am azvârlit pe masă punga cu păr. Greve a dat încet din cap, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Ştiai, deci, a zis, că ai transmiţători în păr. Şi că ea i-a pus acolo pentru mine. De aceea ai şi omorât-o, nu?

— Porţi doliu după ea, Clas? am spus, lăsându-mă pe spate.

Inima îmi bubuia şi totuşi mă simţeam uimitor de liniştit în această ultimă oră a vieţii mele. Teama de pieire a cărnii şi seninătatea spiritului.

N-a răspuns.

— Sau ea a fost… cum să spun… un mijloc pentru atingerea unui scop? O pierdere necesară pentru obţinerea unui rezultat?

— De ce vrei să ştii asta, Roger?

— Fiindcă aş vrea să aflu dacă oamenii ca tine chiar există sau sunt pură ficţiune.

— Ca mine?

— Incapabili să iubească.

Greve a râs.

— Dacă voiai un răspuns la asta, n-aveai decât să te uiţi în oglindă, Roger.

— Eu am putut să ţin la cineva, am zis.

— Poate că ai imitat iubirea, a răspuns Clas. Dar să iubeşti cu adevărat? Ai vreo dovadă în sensul ăsta? Nu văd decât probe contrare, că i-ai refuzat Dianei singurul lucru pe care-l voia, în afară de tine: un copil.

— I l-aş fi dăruit.

A hohotit iarăşi.

— Zi aşa, te-ai răzgândit, deci? De când? Când ai devenit un asemenea soţior smerit? Când ai descoperit că se regulează cu alt bărbat?

— Cred în smerenie, am zis cu voce domoală. În smerenie şi în iertare.

— Doar că acum e prea târziu, a rostit. Diana n-a avut parte nici de iertarea, nici de copilul tău.

— Valabil şi pentru tine.

— N-am intenţionat niciodată să-i fac un copil, Roger.

— Nu, dar dacă ai fi vrut, n-ai fi fost oricum în stare, aşa-i?

— Sigur că aş fi fost. Mă crezi impotent?

Vorbea repede. Atât de repede că doar o muscă i-ar fi putut percepe nanosecunda de ezitare. Am zis, în şoaptă aproape:

— Te-am văzut, Clas Greve. Te-am văzut… de jos în sus.

— Ce naiba dai din gură acolo, Brown?

— Ţi-am văzut de aproape organele genitale, de mai aproape decât aş fi fost dispus.

Am văzut cum îi cade faţa şi am continuat.

— Într-o latrină, lângă Elverum.

Gura lui Greve părea să se chinuie să articuleze un cuvânt care nu ieşea.

— Aşa te-au făcut să vorbeşti atunci, în subsolul ăla din Surinam? Luându-ţi testiculele drept ţintă? Pocnindu-te la ouă? Un cuţit, poate? Nu ţi-au luat dorinţa, ci doar capacitatea reproductivă, aşa-i? Ce ţi-a mai rămas din coaie ţi-au cusut la loc cu sfoară groasă.

Între timp, Greve închisese gura. O linie dreaptă pe un chip împietrit.

— Asta explică vânarea fanatică, prin junglă, a unui tip despre care tu însuţi ai spus că era doar un traficant mărunt. Şaizeci şi cinci de zile, nu? Fiindcă el a fost, nu-i aşa? Cel care ţi-a făcut terci bărbăţia. Ţi-a luat capacitatea de multiplicare. Ţi-a luat totul. Sau aproape. Aşa că i-ai luat şi tu viaţa. Şi pot să înţeleg asta.

Da, aici era într-adevăr un subpunct al pasului doi din tehnica Inbau, Reid şi Buckley: sugerează un motiv acceptabil moral pentru crimă. Însă nu mai aveam nevoie de mărturisirea lui. S-a ales, în schimb, cu a mea. În avans.

— Înţeleg, Clas, fiindcă am decis să te omor din acelaşi motiv. Mi-ai luat totul. Sau aproape.

Gura lui Greve a scos un sunet pe care l-am interpretat

drept râs.

— Cine are arma în mână, Roger?

— O să te omor aşa cum ţi-am omorât şi scârba aia de câine.

I-am văzut mandibula încordată, dinţii încleştându-i-se, i-am văzut pumnii strânşi, cu încheieturile albite.

— Nu te-ai aşteptat la asta, este? Şi-a sfârşit zilele ca un gunoi. Tras în ţeapa tractorului lui Aa.

— Îmi faci greaţă, Roger Brown. Stai acolo şi te dai mare moralist, când tu eşti un ucigaş de animale şi de copii.

— Ai dreptate. Dar ai greşit cu ce mi-ai spus la spital. Că bebeluşul nostru ar fi avut sindromul Down. Dimpotrivă, testele au arătat că era sănătos tun. Am convins-o pe Diana să facă avort pur şi simplu fiindcă nu voiam s-o împart cu nimeni. Ai mai auzit un lucru atât de copilăresc? Gelozie pură, sută la sută, pe un copil încă nenăscut. N-am avut parte de îndeajuns de multă iubire, cred, când eram mic. Ce părere ai? N-o fi fost şi cu tine la fel, Clas? Sau tu ai fost rău din naştere?

Nu cred că Greve era atent la întrebările mele, fiindcă se holba la mine cu expresia aceea perplexă a lui care arăta că mintea îi lucra iarăşi la capacitate maximă. Reconstruind, urmând drumul şerpuitor al deciziilor spre bază, spre adevăr, spre locul de unde începuse totul. Şi găsindu-l. O singură propoziţie rostită la spital. Ceva ce spusese el însuşi: „… avort fiindcă fătul avea sindromul Down”.

— Spune-mi, deci, am spus când mi-am dat seama că pricepuse, ai iubit vreodată pe altcineva, dacă nu punem câinele la socoteală?

A înălţat arma. Din scurta viaţă a noului Roger Brown mai erau doar câteva clipe. Ochii albaştri îngheţaţi ai lui Greve au scânteiat şi vocea blândă s-a auzit iar, acum mai degrabă un murmur.

— Mă gândisem să-ţi vâr un glonţ în ţeastă, unul singur, ca dovadă de respect pentru că te-ai dovedit o pradă demnă de vânat, Roger. Dar cred că până la urmă revin la planul iniţial. O să te împuşc în stomac. Ţi-am povestit cum

e cu împuşcatul în stomac? Cum îţi străpunge glonţul splina şi face acidul gastric să se scurgă, să-ţi ardă restul măruntaielor? După aceea nu mai trebuie decât să aştept să mă implorări să-ţi pun capăt zilelor. Şi-o să mă implori, Roger.

— N-ar fi mai bine să termini cu trăncăneala şi să tragi odată, Clas? Să nu aştepţi atât de mult cât ai aşteptat la spital?

Greve a izbucnit iarăşi în râs.

— Ah, nu cred că ai invitat poliţia aici, Roger. Ai omorât o femeie. Eşti un criminal, la fel ca mine. Asta ne priveşte pe noi doi.

— Mai gândeşte-te, Clas. De ce crezi că am riscat să mă duc la secţia de patologie şi să-i păcălesc să-mi dea părul?

Greve a ridicat din umeri.

— Simplu. Dovezile ADN. Singurul lucru pe care-l puteau folosi probabil împotriva ta. Încă mai cred că îl caută pe un anume Ove Kjikerud. Sau, în fine, poate ţi-ai dorit să-ţi recapeţi minunata coamă. Să faci o perucă din ea? Diana mi-a spus că părul e foarte important pentru tine. Că-l foloseşti ca să compensezi pentru înălţime?

— Corect, am zis. Dar incorect. Uneori vânătorul de capete uită că ţeasta pe care o vânează poate gândi. Nu ştiu dacă mai bine sau mai rău fără păr, dar uite că în cazul ăsta şi-a atras vânătorul într-o capcană.

Greve a clipit alene şi am observat că trupul i se încordează; simţea că era ceva necurat la mijloc.

— Nu văd nicio capcană, Roger.

— Uite-o, am zis, dând deoparte plapuma de lângă mine.

I-am văzut privirea căzându-i pe cadavrul lui Ove Kjikerud. Şi pe pistolul-mitralieră Uzi care i se odihnea pe piept.

A reacţionat cu viteza fulgerului, îndreptând pistolul spre mine.

— Să nu încerci vreo mişcare, Brown.

Am întins mâna spre Uzi.

— Nu! a ţipat Greve.

Am ridicat arma.

Greve a tras. Bubuitura a umplut încăperea.

Am îndreptat arma spre Greve. Se ridicase în picioare pe jumătate, din scaun, şi de acolo a mai tras un foc. Am apăsat şi eu pe trăgaci. Până la capăt. Un muget aspru de glonţ a sfâşiat aerul, pereţii lui Ove, scaunul, pantalonii negri ai lui Clas Greve, muşchii perfecţi ai coapsei de sub pânză, i-a despicat burta şi, speram, mădularul care fusese în Diana, abdomenul său lucrat şi organele pe care ar fi trebuit să le protejeze. A căzut pe spate în scaun şi a lepădat pistolul Glock, cu un bufnet, pe podea. A urmat o linişte bruscă, apoi sunetul unui tub de cartuş rostogolindu-se pe parchet. Am înclinat capul şi l-am privit. S-a uitat la mine – avea ochii întunecaţi de groază.

— N-o să mai treci examenul medical pentru Pathfinder, Greve. Mă scuzi pentru asta. Şi nici tehnologia n-o să le-o furi în veci. Oricât de bine ai plănui. De fapt, mizeria asta de plănuit în detaliu ţi-a venit de hac.

Greve gemea slab, murmurând ceva în olandeză.

— Nevoia asta de ordine te-a momit aici, am zis. La ultimul interviu. Fiindcă… ştii ce? Tu eşti omul pe care l-am căutat pentru post. Pentru o poziţie în care nu doar cred, ci ştiu că ai fi perfect. Şi asta înseamnă că poziţia e perfectă pentru tine. Crede-mă, *herr* Greve.

Greve n-a zis nimic, ci şi-a coborât privirea spre corpul său rănit. Sângele făcuse puloverul negru, pe gât, încă şi mai negru. Aşadar, am continuat.

— Eşti numit, prin urmare, în funcţia de ţap ispăşitor, *herr* Greve. În calitate de ucigaş al lui Ove Kjikerud, cadavrul întins lângă mine, am zis şi l-am bătut pe Ove cu palma peste burtă.

Greve a gemut iarăşi şi a ridicat capul.

— Ce morţii mă-sii tot îndrugi?

Vocea îi suna disperată şi totodată amorţită, somnoroasă.

— Sună la salvare înainte să mai omori pe altcineva, Brown. Gândeşte-te, eşti amator, n-o să scapi în veci de poliţie. Sună acum şi te salvez şi pe tine.

M-am uitat la Ove. Părea, întins aşa, împăcat.

— Dar nu eu o să te omor, Greve. Ci Kjikerud aici de faţă, nu pricepi?

— Nu. Dumnezeule, sună naibii la ambulanţa aia nenorocită. Nu vezi că înot în sânge?

— Scuze, dar e prea târziu.

— Prea târziu? O să mă laşi să mor aşa?

În voce i se strecurase ceva diferit. Oare plângea?

— Te rog, Brown. Nu aici, nu aşa! Te implor, te rog din suflet.

Da, lacrimi erau. Îi şiroiau pe obraji. Lucru nu tocmai straniu, dacă era corect ce-mi spusese, cu puţină vreme în urmă, despre împuşcăturile în stomac. Vedeam sânge curgând pe cracul pantalonilor, întinzându-se pe pantofii lustruiţi marca Prada. Implorase. Nu reuşise să rămână demn în moarte. Auzisem că nimeni nu poate, că aceia care lasă impresia că reuşesc nu sunt decât storşi de orice emoţie, din cauza şocului. Partea cea mai umilitoare pentru Greve era, fireşte, că existau atâţia martori ai căderii sale. Şi că aveau să fie şi mai mulţi.

La cincisprezece secunde de când pătrunsesem în casa lui Kjikerud şi intrasem în living fără să bat *Nataşa* în tastele sistemului de securitate, camerele cu circuit închis începuseră să înregistreze, iar alarma fusese dată la Tripolis. Mi-am imaginat cum se adunaseră în jurul monitorului, cum se holbaseră fără să le vină a crede la filmul mut în care Greve era singurul actor vizibil. Îl văzuseră deschizând gura, însă fără să poată auzi ce spusese, îl văzuseră trăgând şi fiind atins de gloanţe şi-l înjuraseră probabil pe Ove pentru că nu pusese o cameră la care să se vadă şi persoana din pat.

M-am uitat la ceas. Patru minute trecuseră de la declanşarea alarmei şi, presupuneam, trei de când anunţaseră poliţia. Aceştia, la rândul lor, chemaseră Delta, brigada de mascaţi care intervenea de obicei la atacuri armate. Căreia avea să-i ia un pic să se organizeze. În plus, Tonsenhagen se găsea şi la ceva distanţă de centru. Presupuneri, fireşte, dar primul echipaj de poliţie n-ar fi avut cum să ajungă mai devreme de, să zicem, un sfert de

oră. Pe de altă parte, n-aveam de ce s-o lungesc. Greve trăsese două dintre cele şaptesprezece cartuşe din încărcător.

— În regulă, Clas, am zis deschizând fereastra din spatele tăbliei patului. Îţi mai dau o şansă. Pune mâna pe pistol. Dacă reuşeşti să mă împuşti, presupun că după aceea o să poţi să suni chiar tu la salvare.

M-a privit ţintă, cu ochi goi. În încăpere a pătruns un vânt tăios. Fără îndoială, sosise iarna.

— Haide, am zis. Ce ai de pierdut?

Logica acestui fapt a părut să-i pătrundă în creierul amorţit de şoc. Şi, cu o mişcare rapidă, mult mai rapidă decât aş fi crezut că e posibil cu rănile pe care le avea, s-a azvârlit la podea, pe-o parte, şi a apucat arma. Gloanţele pistolului-mitralieră, *fâşş-poc,* metalul greu şi moale a rupt aşchii din parchetul aflat între picioarele sale. Însă, înainte ca ploaia de gloanţe să-l ajungă iar, înainte să-i mănture pieptul, să-i străpungă inima şi să-i înţepe amândoi plămânii, făcându-l să-şi dea ultima suflare gâfâită, a izbutit să tragă un glonţ. Unul singur. Pocnetul a vibrat între pereţi. Apoi s-a lăsat iarăşi liniştea. O linişte de moarte. Doar vântul îşi cânta, şuierat, jelania. Filmul mut devenise un stop-cadru, îngheţat de gerul care pătrundea în încăpere.

Se terminase.

Partea a cincea
Ultimul interviu, o lună după aceea

23. Ştirile Serii

Melodia de generic a emisiunii Ştirile Serii era un refren de chitară simplu, care semăna cu o bossa-nova, îndemnând la bâţâit din şolduri şi băuturi colorate mai degrabă decât să atragă atenţia asupra unor fapte concrete, evenimente politice şi probleme sociale deprimante. Ori, ca în seara asta, asupra subiectului criminalităţii. Genericul dura puţin, încercând să arate că Ştirile Serii era un jurnal care nu-şi pierdea vremea cu mondenităţi, care se ocupa de chestiuni arzătoare şi trecea direct la subiect.

De aceea şi începuse, presupun, cu o mişcare panoramică a camerei, în studioul 3, care-i înfăţişa de deasupra pe invitaţi, pentru a finaliza cu un prim-plan al prezentatorului, Odd G. Dybwad. Când s-a terminat muzica, a ridicat ochii din hârtii şi şi-a dat jos ochelarii de citit. Probabil că fusese ideea producătorului: crezuse, poate, că ar fi nimerit să dea impresia că ştirea pe care voiau s-o discute e atât de proaspătă încât până şi Dybwad abia apucase s-o citească.

Prezentatorul era scund, cu păr des, încărunţit pe la tâmple şi una dintre feţele acelea de patruzeci şi ceva de ani. Arătase de patruzeci la treizeci şi tot de patruzeci arăta şi acum, după ce împlinise cincizeci de ani. Dybwad studiase ştiinţele sociale, era analitic, spumos în discurs şi, prin înclinaţie, dedicat trup şi suflet presei de senzaţie. Probabil că nu acest atribut fusese decisiv în decizia conducătorilor televiziunii de a-i încredinţa propriul talk show, ci mai degrabă treaba pe care o făcuse Dybwad, ca prezentator de ştiri, o jumătate de viaţă de om. Sarcina lui fusese, în principal, să citească cu voce tare texte pregătite dinainte, cu intonaţia şi expresia facială potrivite, îmbrăcat în costumul potrivit şi cu cravata potrivită, însă în cazul lui Dybwad, intonaţia, expresia şi cravata fuseseră atât de nimerite, încât îl învestiseră cu mai multă credibilitate decât pe orice altă persoană în viaţă din

Norvegia. Şi de credibilitate era nevoie pentru o emisiune precum Ştirile Serii. Îndeajuns de bizar, afirmaţiile sale publice, repetate, că îi place audienţa şi că la şedinţele editoriale el, şi nu conducerea postului, insista să fie promovate subiecte dintre cele mai comerciale, nu făcuseră decât să întărească absolutismul mediatic al lui Dybwad. Voia să profite de potenţialul televiziunii de a agita spiritele şi de a răscoli emoţii, nu de a stârni îndoieli şi nici de a crea cadrul pentru poziţii şi dezbateri variate. Pentru astea erau mai potrivite ziarele. Răspunsul lui standard era: „De ce să lăsăm discuţiile despre familia regală, despre familiile adoptive de homosexuali şi abuzurile din sistemul de asistenţă socială unor jurnalişti superficiali, când le putem găzdui la Ştirile Serii?”

Ştirile Serii avea un succes nebun, iar Odd G. Dybwad era o stea a televiziunii. Atât de faimos era încât, după un divorţ extrem de dureros şi extrem de public, reuşise să se însoare cu una dintre tinerele celebrităţi ale postului.

— Avem, în seara asta, două subiecte, a zis cu o voce care tremura deja de un pic de emoţie strunită, aţintindu-şi telespectatorii cu ochi pătrunzători. Mai întâi vom trece în revistă unul dintre cele mai dramatice cazuri de omor din istoria Norvegiei. După o lună de anchetă intensă, poliţia crede acum că a descurcat iţele aşa-zisului caz Greve. Cazul implică, în total, opt crime. Un bărbat strangulat la o fermă din apropiere de Elverum. Patru poliţişti a căror maşină a fost izbită de un bolid furat. O femeie împuşcată la domiciliul ei din Oslo. Toate acestea înainte de confruntarea dintre cei doi protagonişti ai dramei, care s-au împuşcat unul pe altul într-o casă din Tonsenhagen, aici în Oslo. Ultimul episod al acestui eveniment zguduitor a fost filmat, deoarece casa era dotată cu camere de luat vederi. Copii ale înregistrării s-au împrăştiat deja pe internet şi circulă de câteva săptămâni.

Dybwad şi-a sporit patosul din voce.

— Şi, ca şi cum n-ar fi fost destul, în centrul acestui caz straniu se află o pictură celebră în lumea întreagă. *Vânătoarea mistreţului Caledonian,* a lui Peter Paul

Rubens, a dispărut, fiind considerată pierdută, de la al Doilea Război Mondial. Până ce, acum patru săptămâni, a fost găsită într-o… – aici Dybwad, surescitat, a început să se bâlbâie – într-o… o latrină aici în Norvegia!

După introducerea asta, Dybwad a trebuit s-o lase mai moale înainte să se avânte iar.

— Avem aici pe cineva care ne poate ajuta să ajungem în miezul cazului Greve. Brede Sperre…

Dybwad s-a oprit o clipă din vorbit, semnalul pentru regizorul de platou ca să mute pe camera 2. A ales o imagine laterală a singurului invitat în studio, un bărbat înalt, blond şi arătos. Purta un sacou scump pentru un angajat în sectorul public, cu cămaşă descheiată la gât, butoni de sidef, ţinută înjghebată probabil de stilista de la *ELLE* căreia i-o trăgea în secret sau aproape în secret. Publicul feminin al emisiunii n-avea, deocamdată, să schimbe postul.

— Aţi condus ancheta făcută de Kripos în acest caz de omor. Aveţi aproape 15 ani de experienţă în munca de poliţie. Aţi mai avut vreodată de-a face cu aşa ceva?

— Nu toate cazurile sunt la fel, a rostit, cu o nonşalantă siguranţă de sine, Brede Sperre.

Nu era nevoie să fii ghicitor în stele ca să-ţi dai seama că, după transmisie, telefonul său mobil avea să geamă de mesaje. O femeie întrebându-l dacă e burlac şi anunţându-l că i-ar plăcea să iasă la cafea cu o persoană interesantă; o mamă singură, locuind lângă Oslo, cu automobil propriu şi mult timp liber săptămâna viitoare. Un tânăr căruia-i plăceau bărbaţii mai copţi şi mai siguri pe ei. Unele treceau peste introduceri şi trimiteau direct fotografii. Poze de care erau mulţumite, cu zâmbete frumoase, cu părul proaspăt coafat, cu haine drăguţe şi decolteuri suficient de generoase. Sau fără feţe. Ori haine.

— Dar, fireşte, un caz cu opt omoruri nu-i tocmai unul banal, a zis Sperre cu rostirea-i sacadată, întărind apoi, cu un aer mai degrabă degajat: Nici pe la noi şi nici prin ţări cu care ar fi na-ural să ne comparăm.

— Brede Sperre, a spus Dybwad, care avea mereu grijă

să repete de vreo câteva ori numele invitatului, ca să rămână bine fixat în minţile telespectatorilor, acesta este un caz care a suscitat interes internaţional. Pe lângă uciderea a opt persoane, plusul de atenţie se datorează, în principal, faptului că un celebru maestru din vechime a jucat un rol-cheie aici, nu-i aşa?

— Păi, cu siguranţă cunoscătorii într-ale artelor ştiu bine pictura.

— Acum cred că putem afirma, fără a greşi, că e o lucrare faimoasă în lumea întreagă! a exclamat Dybwad, încercând să prindă privirea lui Sperre, probabil pentru a-i aminti ce discutaseră înainte de emisiune, că sunt o echipă, două persoane care ar trebui să conlucreze întru relatarea unei poveşti fantastice.

Diminuarea notorietăţii picturii avea efectul de a face povestea ceva mai puţin fantastică.

— Tabloul lui Rubens trebuie să fi fost totuşi de o importanţă capitală când Kripos, în lipsa unor supravieţuitori sau a unor martori pe care să se poată baza, a trebuit să pună laolaltă piesele din puzzle. Aşa este, inspectore Sperre?

— Întocmai.

— Veţi prezenta mâine raportul final, însă înţeleg că le puteţi spune deja telespectatorilor noştri ce s-a întâmplat de fapt în cazul Greve, întregul curs al evenimentelor de la început până la final.

Brede Sperre a dat din cap a încuviinţare. Însă, în loc să înceapă, a luat paharul cu apă de pe pupitrul din faţa lui şi a sorbit. Dybwad, în partea dreaptă a cadrului, radia. Poate că cei doi aranjaseră acest mic moment teatral de dinainte, pauza care-i făcea pe privitori să se ghemuiască încordaţi pe canapele, numai ochi şi urechi. Sau poate că Sperre se ocupase singur de punerea în scenă. Poliţistul a lăsat paharul din mână şi a inspirat adânc.

— Înainte să intru în Kripos, am activat, cum ştiţi, în Serviciul Furturi Calificate, unde am inve-tigat multele furturi de opere de artă petrecute în Oslo în ultimii doi ani. Asemănările sugerau că e vorba despre un grup organizat.

La început, ne-am concentrat atenţia asupra companiei de securitate Tripolis, ale cărei sisteme de alarmă au fost folosite în majoritatea reşedinţelor unde s-a intrat prin efracţie. Ştim acum că unul dintre cei implicaţi în furturi lucra pentru Tripolis. Ove Kjikerud avea acces la cheile proprietăţilor, la Tripolis, putând astfel şi să deconecteze sistemele de alarmă. Pe lângă asta, e limpede că omul găsise o cale de a şterge rapoartele de intrări prin efracţie din baza de date a sistemului. Avea însă nevoie de o persoană cu legături în lumea artei, care să stea de vorbă cu alţi pasionaţi din Oslo şi să afle ce picturi deţineau aceştia.

— Şi aici intervine Clas Greve?

— Da. El însuşi deţinea o colecţie valoroasă de artă în apartamentul său din Oscars gate şi avea contacte cu mai mulţi cunoscători în domeniu, mai ales la Galleri E, unde era văzut adesea. Acolo stătea de vorbă cu persoane care aveau în proprietate lucrări valoroase ori care-i puteau spune cine are aşa ceva. I-formaţia asta, la rândul lui, Greve i-o pasa lui Kjikerud.

— Şi ce a făcut Kjikerud cu tablourile, după ce le-a furat?

— Am reuşit, mulţumită unei informări anonime, să dăm de urma unui tăinuitor, o persoană care primea bunurile furate, în Göteborg, o cunoştinţă veche de-a poliţiei care a mărturisit deja că a avut de-a face cu Kjikerud. Persoana respectivă a spus colegilor suedezi, în cadrul anchetei, că ultimele veşti de la Kjikerud le-a primit când acesta l-a sunat ca să anunţe că pictura de Rubens e pe drum. Tăinuitorul a zis că, auzind asta, nu i-a venit a crede. Până la urmă, nici pictura şi nici Kjikerud n-au mai apărut în Göteborg…

— Nu, n-au apărut, a întărit cu gravitate tragică Dybwad. Fiindcă s-a întâmplat ce?

Sperre a schiţat un zâmbet din colţul gurii înainte de a răspunde, de parcă întrebarea prezentatorului i s-ar fi părut comică.

— Kjikerud şi Greve, s-ar părea, au decis să nu mai aibă

de-a face cu tăinuitorul din Suedia. Poate că au hotărât să vândă singuri pictura. Nu uitaţi, intermediarul se alegea cu cincizeci la sută din preţul de vânzare şi, acum, suma implicată ar fi fost mult mai mare decât în cazurile de dinainte. Ca fost director general al unei companii olandeze având afaceri cu Rusia şi câteva ţări din fostul bloc estic, Greve avea o mulţime de con-acte, şi nu toate de partea corectă a legii. Era o şansă pentru Greve şi Kjikerud să-şi asigure pe viaţă securitatea financiară.

— Dar Greve părea totuşi o persoană care avea deja suficienţi bani, nu?

— Compania de tehnologie la care era unul dintre acţionarii principali trecea printr-o perioadă mai grea. Tocmai îşi pierduse poziţia acolo. Avea, s-ar părea, şi un stil de viaţă costisitor. Ştim că aplicase, nu de mult, pentru o poziţie la o companie norvegiană din Horten.

— Deci Kjikerud n-a apărut la întâlnirea cu tăinuitorul fiindcă voiau, el şi Greve, să vândă singuri tabloul. Ce s-a întâmplat apoi?

— Până găseau un cumpărător, trebuia să ascundă pictura într-un loc sigur. S-au dus, deci, la o cabană pe care Kjikerud o închiria, de mai mulţi ani, de la Sindre Aa.

— În apropiere de Elverum.

— Da. Vecinii spun că respectiva cabană nu era folosită prea des, că mai apăreau când şi când doi bărbaţi, dar nimeni nu a schimbat vreo vorbă cu ei. Era aproape ca şi cum cei doi s-ar fi ascuns.

— Şi credeţi că e vorba despre Greve şi Kjikerud?

— Au fost extrem de profesionişti şi selectivi în contactele cu alţii. Nu voiau să lase urme care ar fi putut face legătura între ei. Nu avem niciun martor care să-i fi văzut împreună şi nici vreo înregistrare telefonică a vreunei convorbiri dintre ei.

— Apoi… s-a produs un eveniment neprevăzut.

— Da. Nu ştim exact ce anume. S-au dus la cabană, să ascundă pictura. Atunci când sunt în joc sume atât de mari, e destul de firesc să existe tendinţa de a-ţi suspecta partenerul în care, până atunci, ai avut încredere deplină…

Poate că a izbucnit o ceartă între ei. Şi luaseră şi substanţe: am găsit urme de medicamente în mostre din sângele amândurora.

— Droguri?

— Un amestec de Ketalar şi Dormicum. Chestii tari şi foarte puţin obişnuite printre dependenţii din Oslo, aşa că presupunem că Greve le-o fi adus cu el din Amsterdam. Combinaţia asta se poate să-i fi făcut neglijenţi şi, până la urmă, să-şi piardă cu totul controlul. Aşa au ajuns să-l omoare pe Sindre Aa. După aceea…

— O clipă, a intervenit Dybwad. Puteţi explica telespectatorilor, precis, cum s-au petrecut lucrurile cu acest prim omor?

Sperre a ridicat din sprâncene, exprimând parcă o anume neplăcere în privinţa setei de sânge a gazdei sale. Apoi a cedat.

— Nu, putem doar să ghicim. E posibil ca Greve şi Kjikerud să se fi dus cu chef pe capul lui Sindre Aa şi să se fi lăudat cu furtul celebrului tablou. Şi Aa a rea-ţionat ameninţându-i cu poliţia sau chiar încercând să sune la autorităţi. Prin urmare, Clas Greve l-a strangulat cu o garotă.

— Ce e aceea?

— Un fir subţire de sârmă sau nailon care e strâns în jurul gâtului victimei, blocând fluxul de oxigen către creier.

— Şi omul moare?

— Hm… păi, da.

În cabina de regie tehnică a fost apăsat un buton şi pe monitorul de transmisie în direct – ecranul pe care apărea ce se emite către miile de telespectatori – Odd G. Dybwad s-a ivit dând uşor din cap şi privindu-l pe Sperre cu un amestec studiat de groază şi atenţie încordată. A prelungit momentul. Una, două, trei secunde. Cât trei ani. Producătorul, probabil, asuda. Apoi Dybwad a rupt tăcerea.

— De unde ştiţi că Greve a fost cel care a săvârşit crima?

— Din probele criminalistice. Am găsit mai târziu garota asupra lui Greve, în buzunarul gecii. Şi pe ea s-au descoperit sânge de-al lui Sindre Aa şi fragmente de piele aparţinându-i lui Greve.

— Aţi mai stabilit că atât Greve, cât şi Kjikerud se aflau în sufrageria lui Sindre Aa la momentul crimei?

— Da.

— De unde ştiţi? Alte probe recoltate?

Sperre a părut încurcat.

— Mda.

— Ce probe?

Brede Sperre a tuşit şi i-a aruncat o privire lui Dybwad. Probabil că discutaseră înainte despre acest punct. Sperre ceruse, poate, să nu se insiste pe detalii, în vreme ce Dybwad o ţinuse pe-a lui, că era important ca amănuntele cazului să fie cunoscute.

Sperre s-a pregătit de impact.

— Am găsit nişte urme în apropierea cadavrului lui Sindre Aa. Urme de excremente.

— De excremente? a repetat Dybwad. Umane?

— Da. Am trimis eşantionul la laborator, pentru analize ADN. Mare parte se potriveşte cu profilul genetic al lui Ove Kjikerud. Dar era şi ceva de-al lui Greve.

Dybwad şi-a întors palmele în sus.

— Fir-ar să fie, dar ce se întâmpla acolo, inspectore Sperre?

— E greu să ne formăm o imagine detaliată, fireşte, dar se pare că Greve şi Kjikerud… – încă o pauză înainte să trântească bomba – … se ungeau cu excrementele proprii. Mai sunt şi oameni care fac asta, nu?

— Cu alte cuvinte, vorbim aici de nişte oameni foarte bolnavi la cap?

— Luaseră droguri, cum am mai zis. Însă, da… comportamentul este, incontestabil, unul deviant.

— Şi nu se termină aici, aşa este?

— Da.

Sperre s-a oprit din vorbit. Dybwad a ridicat degetul arătător, semnalul pe care-l convenise cu Sperre pentru ca

acesta să facă o mică pauză de efect. Suficientă pentru ca telespectatorii să apuce să digere informaţia şi să se pregătească pentru ce avea să urmeze. Apoi inspectorul a continuat.

— Ove Kjikerud, cu mintea înceţoşată de substanţe, descoperă un joc sadic cu câinele care-l însoţea pe Greve. Îl înfige în barele ascuţite ale încărcătorului montat la spatele unui tractor. Numai că e vorba despre un câine de luptă şi, pe parcursul încăierării, Kjikerud se alege cu muşcături adânci în zona gâtului. După aceea Kjikerud o ia peste câmp cu tractorul, cu câinele încă înfipt în ţepii încărcătorului de siloz. E atât de prăjit încât abia se poate ţine cu tractorul pe drum şi e oprit de un şofer de automobil. Omul nu ştie peste ce a dat şi face ce s-ar fi simţit obligat să facă oricare cetăţean cu simţul datoriei – îl bagă în maşină pe Kjikerud, rănit, şi-l duce la spital.

— Ce contrast de… calitate umană, a exclamat Odd G. Dybwad.

— Da, se poate spune şi aşa. Şoferul ne-a spus că, atunci când l-a întâlnit pe Kjikerud, acesta era acoperit cu propriile fecale. S-a gândit c-o fi căzut într-o groapă cu balegă, însă cei de la spital, care l-au spălat pe Kjikerud, au afirmat că era vorba despre ex-rement uman, nu animal. Au avut nişte experienţe cu… cu…

— Ce-au făcut cu Kjikerud la spital?

— Era semilucid, dar i-au făcut duş, i-au bandajat rana şi l-au pus în pat.

— Şi aici, la spital, au găsit urme de droguri în sângele lui?

— Nu. Au luat într-adevăr eşantioane de sânge, dar acestea au fost, după aceea, distruse conform procedurilor obişnuite. I-am găsit urme de substanţe în sânge la autopsie.

— OK, dar să revenim. Îl avem pe Kjikerud internat în spital şi pe Greve încă la fermă. Ce se întâmplă de aici?

— Greve, firește, începe să bănuiască ceva când Kjikerud nu se mai întoarce. Descoperă că tractorul a dispărut, se urcă în maşina proprie şi începe să colinde

prin zonă, căutându-şi tovarăşul. Presupunem că Greve avea o staţie radio de poliţie în maşină, cu care aude că poliţia a găsit tractorul şi – mai spre dimineaţă – cadavrul lui Sindre Aa.

— Aşa, deci acum Greve a dat de belea. Nu ştie pe unde-i umblă complicele, poliţia a descoperit cadavrul fermierului, ferma e un loc al faptei şi, căutând arma crimei, poliţiştii ar putea să descopere pictura lui Rubens. Ce-i trece lui Greve prin minte?

Sperre a ezitat. De ce? Rapoartele poliţieneşti evită întotdeauna să descrie ce gândesc oamenii, păstrând doar ce poate fi dovedit. E posibil, cel mult, ca în raport să apară ce declară cei implicaţi că au gândit. Însă, în cazul de faţă, nu declarase nimeni nimic. Pe de altă parte, Sperre ştia că trebuie să livreze ceva, să aducă povestea la viaţă, pentru… pentru… Nu îngăduise, probabil, acelui gând să se deruleze până la concluzia sa logică, fiindcă avea o chichiţă de final. Anume că-i plăcea să fie cel pe care-l suna presa, cel de la care cerşeau un comentariu sau o explicaţie, îi plăceau înclinările din cap în direcţia lui, semn că e recunoscut, fotografiile nesolicitate care i se adunau pe telefonul mobil. Dar dacă nu mai livra, avea oare presa să se oprească din sunat? La ce ar fi dus, până la urmă, toate astea? Era o problemă de integritate versus atenţie mediatică, respect din partea colegilor pus în balanţă cu popularitatea în ochii omului de pe stradă?

— Greve se gândeşte… a început Brede Sperre să spună… că situaţia e riscantă. Umblă cu maşina prin zonă, căutând, şi între timp s-a făcut dimineaţă. Aude apoi pe frecvenţa poliţiei că Kjikerud urmează să fie arestat, luat de la spital şi adus la interogatoriu. Iar acum Greve ştie că situaţia, din riscantă, a devenit disperată. Fiindcă, vedeţi, ştie că tovarăşul lui nu e un interlop cu pielea groasă, că poliţia nici n-o să trebuiască să se înfigă prea tare în el, că lui Kjikerud i s-ar putea oferi o sentinţă cu termen redus dacă-şi toarnă partenerul şi, fireşte, că acesta nu va accepta să fie învinovăţit pentru uciderea lui Sindre Aa.

— Logic, a încuviinţat Dybwad aplecându-se în faţă şi

îndemnându-l, cu un gest, să continue.

— Aşadar, Greve îşi dă seama că singura cale de scăpare e să-l salveze pe Kjikerud din ghearele poliţiei înainte să înceapă interogatoriul. Sau…

Sperre nu mai avu nevoie de degetul ridicat al prezentatorului ca să-şi dea seama că se făcuse momentul potrivit pentru încă o pauză de efect.

— …sau să-l omoare.

Semnalul TV părea să pârâie prin aerul din studio, atât de uscat de la reflectoare, că ar fi putut în orice moment să ia foc. Sperre şi-a continuat relatarea.

— Aşadar, Greve începe să caute o maşină pe care s-o „împrumute". Şi dă, într-o parcare, peste un camion abandonat, cu remorcă. Folosindu-şi abilităţile căpătate în cadrul serviciilor speciale olandeze, reuşeşte să pornească motorul. Mai are la el staţia radio a poliţiei şi cu siguranţă a studiat harta pentru a se lămuri ce rută va alege echipajul de poliţie care-l transportă pe Kjikerud de la spital până la Elverum. Îi aşteaptă în camion, pe un drum mărginaş…

Dybwad şi-a anunţat participarea la poveste prin intermediul unui arătător înălţat dramatic.

— Şi apoi se produce cea mai mare tragedie din întregul caz.

— Da, a zis Sperre, coborându-şi privirea în pământ.

— Ştiu că e dureros pentru dumneata, Brede, a zis Dybwad.

Brede. Numele de botez. Era un semnal.

— Prim-plan pe Sperre, i-a zis regizorul de platou, în cască, operatorului camerei 1.

Sperre a tras adânc aer în piept.

— Patru poliţişti cu experienţă au fost ucişi în coliziunea care a urmat. Unul dintre ei un apropiat de-al meu, coleg de la Kripos, Joar Sunded.

Măriseră cu atâta atenţie cadrul încât privitorul obişnuit n-ar fi observat că, acum, chipul lui Sperre ocupa o parte ceva mai mare a ecranului; percepeau doar atmosfera mai încordată, mai intimă, senzaţia că se află în mintea

copleşită de emoţii a bravului poliţist.

— Maşina de poliţie e aruncată peste un parapet şi dispare printre copaci, pe malul râului, a continuat Dybwad. Dar, în mod miraculos, Ove Kjikerud supravieţuieşte.

— Da, a zis Sperre, care îşi revenise. Iese din maşina turtită, ori singur, ori ajutat de Greve. După ce abandonează camionul, urcă în maşina lui Greve şi se întorc la Oslo. Poliţia găseşte mai târziu echipajul şi, când constată că lipseşte un corp, cred că a căzut în râu. Mai mult, Kjikerud îl îmbrăcase cu hainele lui pe unul dintre poliţiştii morţi, ca să arate ca el şi, un timp, asta creează confuzie în privinţa identităţii supravieţuitorului.

— Dar, chiar dacă Greve şi Kjikerud au scăpat pentru moment, paranoia lor e la cote maxime, nu?

— Aşa e. Kjikerud e conştient că, atunci când Greve s-a repezit cu camionul în maşina de poliţie, i-a fost indiferent dacă tovarăşul lui supravieţuieşte sau nu. Şi Kjikerud şi-a dat seama că viaţa îi e în pericol: Greve are cel puţin două motive întemeiate să scape de el. Mai întâi fiindcă a fost martor la uciderea lui Aa, apoi pentru că Greve nu vrea să împartă banii rezultaţi din vânzarea picturii lui Rubens. Ştie că Greve o să atace cu prima ocazie.

Dybwad s-a aplecat înainte, surescitat.

— Şi acum ajungem la ultimul act al dramei. Au sosit în Oslo iar Kjikerud s-a întors acasă. Însă nu ca să se relaxeze. Ştie că trebuie să facă prima mişcare – mănâncă sau eşti mâncat. Aşa că, din uriaşul său arsenal, scoate un pistol mic, un… ăă…

— Rohrbaugh R9, a intervenit Sperre. Nouă milimetri, semiautomat, şase gloanţe în încăr…

— Şi-l ia cu el în locul unde crede că o să-l găsească pe Clas Greve. Acasă la amanta lui. Aşa este?

— Nu ştim sigur ce relaţie avea Greve cu femeia respectivă, ştim însă că luau deseori legătura, că se întâlneau şi că amprentele lui Greve au fost găsite în dormitorul ei, ca şi prin alte locuri.

— Aşadar… Kjikerud se duce la adresa amantei lui Greve

şi se opreşte în prag, cu pistolul pregătit, când ea deschide, a continuat prezentatorul. Îl primeşte pe hol, unde Kjikerud o împuşcă. Îl caută apoi pe Greve prin apartament, însă Greve nu e acolo. Kjikerud aşază în pat cadavrul femeii şi se întoarce la el acasă. Se asigură că are mereu arma la îndemână, chiar şi în pat. Apoi, când Greve apare…

— Da. Nu ştim cum face să intre, poate sparge încuietoarea. În orice caz, nu-şi dă seama că a activat alarma fără sunet când a intrat. Însă aceasta porneşte camerele cu circuit închis din casă.

— Ceea ce înseamnă că poliţia are imagini cu ce s-a întâmplat de aici încolo, confruntarea finală între aceşti doi criminali. Şi, pentru cei care nu îndrăznesc să se uite pe internet la filmare, ne-aţi putea spune, pe scurt, ce se întâmplă?

— Încep să tragă unul în altul. Greve trage două focuri cu arma lui, un Glock 17. Şi, în mod uluitor, le ratează pe ambele.

— Uluitor?

— La o distanţă atât de mică, da. Greve a fost totuşi un luptător de comando cu experienţă.

— Deci nimereşte în perete?

— Nu.

— Nu.

— Nu, n-au fost găsite gloanţe în tăblia de la căpătâiul patului. Nimereşte fe-astra. Adică… nici fereastra n-o nimereşte, fiindcă e larg deschisă. Gloanţele lui ajung afară.

— Afară? Cum aţi aflat asta?

— Fiindcă afară am găsit gloanţele.

— Aşa?

— În pădure, în spatele casei. Într-o căsuţă pentru bufniţe prinsă de un copac.

Sperre a zâmbit strâmb, cum fac bărbaţii când li se pare că nu scot tot ce se poate dintr-o poveste de succes.

— Înţeleg. Apoi?

— Kjikerud începe să tragă şi el cu pistolul-mitralieră

Uzi pe care-l are cu el în pat. Cum se poate vedea pe înregistrare, gloanţele îl nimeresc pe Greve în burtă şi în zona inghinală. Pistolul îi scapă, însă îl culege şi reuşeşte să tragă un al treilea şi ultim cartuş. Proiectilul îl nimereşte pe Kjikerud în frunte, mai sus de ochiul drept. Produce o hemoragie cerebrală puternică. Însă nu e cum îşi imaginează lumea, ca în filme – că orice împuşcătură în cap produce moarte instantanee. Fiindcă, vedeţi, Kjikerud reuşeşte să tragă o ultimă rafală înainte să moară. Şi rafala asta îl ucide pe Clas Greve.

A urmat o tăcere îndelungată. Regizorul de platou a ridicat probabil un deget spre Dybwad, semnul că le rămânea un singur minut din timpul alocat şi că se făcuse vremea să rezume şi să pună capăt acestei părţi de emisiune.

Odd G. Dybwad s-a lăsat la loc pe spătarul scaunului, mai relaxat acum.

— Aşadar, Kripos nu s-a îndoit niciodată că exact aşa s-au petrecut lucrurile?

— Nu, a răspuns Sperre, fixându-şi gazda cu privirea şi desfăcând larg braţele. Dar se înţelege de la sine că unele amănunte vor rămâne mereu neclare. Şi că va persista un pic de confuzie. Legistul care s-a deplasat la locul faptei, de pildă, a avut impresia că temperatura corpului lui Kjikerud a scăzut cu o rapiditate surprinzătoare. Potrivit tabelelor şi datelor obişnuite, ar fi fost înclinat să stabilească momentul decesului cu cel puţin douăzeci şi patru de ore mai devreme. Apoi însă poliţiştii de la locul faptei au atras atenţia că găsiseră deschisă fereastra de deasupra patului. Şi că fusese, cum vă amintiţi, prima zi cu temperaturi sub zero în Oslo. Genul ăsta de neconcordanţe apar mereu, fac parte din munca noastră.

— Da, fiindcă, deşi Kjikerud nu apare în înregistrare, glonţul din capul lui…

— Provine din pistolul cu care a tras Greve, aşa e, a zâmbit iarăşi Sperre. Dovezile criminalistice sunt, cum le place celor din presă să se exprime, „copleşitoare”.

Dybwad i-a răspuns cu o privire potrivită momentului şi

a răsfoit puţin hârtiile din faţa lui, indicând că subiectul fusese acoperit. Nu mai rămânea decât să-i mulţumească lui Brede Sperre, să se uite fix în lentilele camerei şi să treacă la celălalt subiect al serii: noua serie de subvenţii agricole. S-a oprit însă, cu gura întredeschisă, şi privirea i-a coborât. Primise un mesaj în cască? Ceva ce uitase?

— Încă ceva, inspectore, a zis Dybwad, emanând calm, pricepere şi profesionalism. Ce ştiţi, de fapt, despre femeia care a fost împuşcată?

Sperre a ridicat din umeri.

— Nu mare lucru. Cum am spus, credem că a fost amanta lui Greve. Unul dintre vecini spune că l-a văzut de mai multe ori intrând şi ieşind. Femeia nu are cazier, am descoperit însă, prin Interpol, că a fost implicată într-un caz legat de droguri cu mulţi ani în urmă, când locuia, cu pă-inţii, în Surinam. Era iubita unuia dintre baronii drogurilor de acolo, însă, după ce acesta a fost ucis de un comando olandez, a ajutat autorităţile să prindă şi restul bandei.

— Nu a fost pusă sub acuzare?

— Era minoră. Şi însărcinată. Autorităţile i-au trimis familia înapoi în ţara de origine.

— Adică…?

— Hmm, Danemarca. Acolo a rămas şi a dus, din câte ştim, o viaţă liniştită. Până acum trei luni, când a venit la Oslo. Şi a avut parte de un sfârşit tragic.

— Apropo de sfârşituri tragice, mă tem că va trebui să-ţi mulţumesc şi să-ţi spun la revedere, Brede Sperre.

Jos ochelarii, privire direct în camera 1.

— Ar trebui să-şi cultive Norvegia propriile tomate, indiferent de preţ? La Ştirile Serii ne vom întâlni cu…

Imaginea de pe ecranul televizorului s-a stins când am apăsat, cu degetul mare al mâinii stângi, pe butonul de „oprit” al telecomenzii. Aş fi făcut asta, în mod normal, cu degetul de la dreapta, însă braţul îmi era ocupat. Şi, chiar dacă avea să-mi amorţească de la circulaţia proastă, nu l-aş fi clintit pentru nimic în lume. Sprijinea, de fapt, cel mai

frumos cap pe care-l văzusem vreodată. Capul s-a întors spre mine şi mâna ei a dat deoparte pilota, ca să mă poată privi cu luare-aminte.

— Chiar ai dormit la ea în dormitor după ce-ai împuşcat-o, în noaptea aceea? Lângă ea? Cât de lat ziceai că era patul?

— O sută unu centimetri, am zis. Potrivit catalogului IKEA.

Ochii mari şi albaştri ai Dianei m-au măsurat cu groază. Însă – dacă nu mă înşelam – era în uitătura ei şi o anumită admiraţie. Purta un neglijeu vaporos, o creaţie Yves Saint-Laurent, care era răcoros când îmi mângâia, ca acum, pielea, însă ardea ca focul atunci când corpul mi se lipea de al ei.

S-a săltat pe coate.

— Cum ai împuşcat-o?

Am închis ochii, cu un geamăt.

— Diana! Ne-am înţeles să nu vorbim despre asta.

— Da, aşa e, dar sunt pregătită acum, Roger. Promit.

— Scumpa mea, ascultă…

— Nu! Mâine o să se facă public raportul poliţiei şi o să aflu oricum detaliile. Aş prefera să le aud de la tine.

Am oftat.

— Eşti sigură?

— Sută la sută.

— În ochi.

— În care?

— În ăsta, am zis împungând cu degetul în arcuirea netedă a sprâncenei ei stângi.

A închis ochii şi a respirat cu putere, lent. A inspirat, apoi a dat aerul afară.

— Cu ce ai împuşcat-o?

— Cu un pistol mic şi negru.

— Unde…?

— L-am găsit acasă la Ove.

I-am mângâiat cu un deget sprânceana, am coborât pe obraz, i l-am trecut peste pometii înalţi.

— Şi acolo a şi rămas. Mai puţin amprentele mele,

evident.

— Unde erai când ai împuşcat-o?

— Pe hol.

Răsuflarea Dianei se înteţise sesizabil.

— Şi a spus ceva? Se temea? A înţeles ce se întâmplă?

— Nu ştiu. Am tras imediat ce am intrat în casă.

— Ce ai simţit?

— Mâhnire.

A schiţat un surâs.

— Mâhnire? Serios?

— Da.

— Chiar dacă a încercat să te atragă în capcana lui Clas?

Degetul meu s-a poticnit. Nici măcar acum, la o lună după ce se sfârşise totul, nu-mi plăcea s-o aud rostindu-i numele. Însă, fireşte, avea dreptate. Misiunea lui Lotte fusese să devină amanta mea; ea ar fi trebuit să mi-l prezinte pe Clas Greve, să mă convingă să-i propun un interviu de angajare la Pathfinder şi să se asigure că-l selectez. Cât îi luase să mă agaţe? Trei secunde? Şi mă zbătusem neajutorat în cârlig, în vreme ce mă trăgea la mal. Însă apoi se întâmplase ceva neprevăzut. O părăsisem. Un bărbat îşi iubise într-atât soţia încât, de bunăvoie, renunţase la o amantă devotată, care nu-i cerea nimic. Realmente o surpriză. Aşa că trebuiseră să schimbe planul.

— Bănuiesc că mi-a părut rău de ea, am zis. Cred că am fost doar ultimul dintr-un sir de bărbaţi care, o viaţă întreagă, au dezamăgit-o pe Lotte.

Am simţit-o pe Diana tresărind uşor când am rostit numele.

— Să vorbim despre altceva? am sugerat.

— Nu, vreau să vorbim despre asta.

— Bine. Să vorbim despre cum te-a sedus Greve şi te-a convins să preiei misiunea de a mă manipula.

A chicotit.

— N-am nimic împotrivă.

— L-ai iubit?

S-a întors spre mine, privindu-mă stăruitor.

Am repetat întrebarea.

A oftat şi s-a dat mai aproape.

— Am fost îndrăgostită.

— Îndrăgostită?

— Voiam să-mi ofere un copil. Aşa că m-am îndrăgostit.

— Aşa de simplu?

— Da. Numai că nu e simplu, Roger.

Avea, fireşte, dreptate. Nu e simplu.

— Şi erai dispusă să sacrifici totul ca să ai copilul ăsta? Chiar şi pe mine?

— Da, chiar şi pe tine.

— Chiar dacă însemna că aveam să plătesc cu viaţa?

M-a împuns în umăr cu tâmpla.

— Nu, asta nu. Ştii prea bine că am crezut că n-o să facem decât să te convingem să scrii raportul în favoarea lui.

— Chiar ai crezut asta, Diana?

N-a răspuns.

— Serios, Diana?

— Da, cred că da. Trebuie să înţelegi că voiam să cred asta.

— Suficient cât să-mi plasezi o biluţă de cauciuc plină cu somnifer pe bancheta maşinii?

— Da.

— Şi apoi, când ai venit în garaj, a fost pentru a mă duce la locul unde mă aştepta el ca să mă convingă, nu-i aşa?

— Am mai discutat asta, Roger. Mi-a zis că aşa se diminuau riscurile pentru toată lumea. Ar fi trebuit să-mi dau seama, evident, că e o nebunie. Şi poate că-mi şi dădeam. Nu ştiu ce să-ţi mai spun.

Am rămas întinşi, gânditori, ascultând liniştea. În timpul verii, am fi putut auzi vântul şi ploaia bătând în frunzele copacilor din grădină, însă nu şi acum. Totul, acum, era golaş. Şi tăcut. Singura alinare era că primăvara avea să vină iarăşi. Poate.

— Şi cât timp ai fost îndrăgostită? am întrebat.

— Până mi-am dat seama ce fac. În noaptea aceea, când n-ai venit acasă…

— Da?

— Am simţit că o să mor.

— Nu îndrăgostită de el, am zis. Mă refeream la mine.

A chicotit.

— Asta nu pot să ştiu decât după ce n-o să te mai iubesc.

Diana nu minţea aproape niciodată. Nu fiindcă n-ar fi putut, era de altfel o mincinoasă desăvârşită, ci fiindcă nu-şi bătea capul cu asta. Oamenii frumoşi nu au nevoie de ascunzişuri, nu sunt obligaţi să înveţe mecanismele de apărare pe care ni le punem noi, ceilalţi, la punct ca să ne protejăm de respingere şi dezamăgire. Însă, când femei ca Diana se hotărăsc să mintă, sunt meticuloase şi eficiente. Nu fiindcă ar fi mai puţin morale decât bărbaţii, ci fiindcă stăpânesc mai bine acest aspect al trădării. De aceea mă şi dusesem la Diana în acea ultimă seară. Ştiusem că e candidata perfectă pentru sarcina pe care o aveam în minte.

După ce descuiasem uşa, mă oprisem în hol şi-i ascultasem o vreme zgomotul paşilor pe parchet, urcasem în camera de zi. Îi auzisem paşii oprindu-se, telefonul căzând pe măsuţa de cafea, o şoaptă pe jumătate suspin, „Roger…”, îi văzusem lacrimile adunate în ochi. Şi nu făcusem nimic s-o opresc când mi se agăţase de gât.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti viu! Te-am sunat întruna ieri şi-am încercat şi azi toată ziua… unde-ai fost?

Şi Diana nu minţise. Plângea la gândul că mă pierduse. Fiindcă ne alungase pe mine şi iubirea mea, afară din viaţa ei, cum duci un câine la veterinar pentru eutanasiere. Nu, nu minţise, intuiţia îmi spunea asta. Însă, cum am mai zis, nu mă pricep prea bine la caracterele oamenilor, iar Diana ştie să mintă fabulos. Aşa încât, atunci când se dusese la baie ca să-şi şteargă lacrimile, îi luasem telefonul şi verificasem dacă încercase cu adevărat să mă sune. Ca să mă asigur.

Îi mărturisisem, când revenise, totul. Absolut totul. Unde fusesem, cine fusesem, ce se întâmplase. Despre furturile operelor de artă, despre telefonul de sub patul din apartamentul lui Greve, despre daneza Lotte, care izbutise

să mă îmbrobodească. Despre conversaţia cu Greve de la spital. Cea care mă făcuse să înţeleg că o cunoştea pe Lotte, că ea era aliatul său cel mai de nădejde, că femeia care mă dăduse pe păr cu gelul conţinând transmiţători nu fusese Diana, ci fata cu ochi căprui, faţă palidă şi degete magice, interpreta care vorbea spaniolă şi-i plăceau poveştile altora mai mult decât ale ei. Că avusesem gelul în păr din seara de dinainte să-l descopăr pe Kjikerud în maşină. Diana se holbase la mine, fără să scoată o vorbă, cu o expresie uluită, cât îi relatasem totul.

— La spital, Greve a zis că te-am convins să faci avort fiindcă fătul ar fi avut sindromul Down.

— Sindromul Down? De unde i-o fi venit ideea asta? Eu n-am spus…

— Ştiu. A fost o chestie inventată de mine când i-am povestit lui Lotte despre avort. Mi-a spus şi ea că părinţii o forţaseră să facă avort în adolescenţă. Am născocit deci povestea cu sindromul crezând că o să mă vadă, poate, într-o lumină mai bună.

— Deci ea… ea…

— Da. Ea şi numai ea ar fi putut să-i spună asta lui Greve.

Aşteptasem. Lăsasem noile informaţii să se aşeze. Apoi îi spusesem Dianei ce avea să se întâmple de aici încolo.

Mă privise oripilată, ţipând:

— N-o pot face, Roger!

— Ba cum să nu, zisesem. Poţi şi o s-o faci, dragostea mea.

Era vocea noului Roger.

— Dar… dar…

— Te-a minţit, Diana. Nu-ţi poate oferi un copil. E steril.

— Steril?

— O să-ţi ofer eu copilul. Promit. Doar să faci asta pentru mine.

Refuzase. Bocise. Implorase. După care promisese.

Când ieşisem, în aceeaşi seară, mai târziu, ca să mă transform într-un ucigaş, îi dădusem Dianei instrucţiuni şi ştiusem că îşi va îndeplini misiunea. O văzusem parcă

aievea primindu-l pe Greve, zâmbetul strălucitor şi perfid, o văzusem întinzându-i coniacul deja pregătit în pahar, închinând pentru victorie, pentru viitor, pentru copilul încă nezămislit. Şi pe care insista să-l conceapă cât mai curând cu putinţă, acum, în seara asta!

M-am tras deoparte când Diana m-a ciupit de sfârc.

— La ce te gândeşti în clipa asta?

Am tras plapuma pe mine.

— La noaptea când a venit Greve aici. La el, întins aici cu tine, exact unde sunt acum eu.

— Şi ce? Tu te întindeai, în noaptea aceea, cu o moartă.

Mă abţinusem să întreb, însă acum n-am mai putut rezista.

— Aţi făcut sex?

A chicotit.

— Ai făcut bine că n-ai întrebat atâta timp, scumpule.

— Aţi făcut?

— Să formulez aşa: picăturile de somnifer rămase în biluţa de cauciuc, pe care i le-am turnat în paharul lui de bun venit, au lucrat mai rapid decât aş fi crezut. M-am dus să mă fac frumoasă şi, când m-am întors, l-am găsit dormind ca un copilaş. A doua zi, totuşi…

— Retrag întrebarea, m-am grăbit să rostesc.

Diana m-a mângâiat pe abdomen cu palma, izbucnind iarăşi în râs.

— În dimineaţa următoare era cât se poate de treaz. Şi nu din cauza mea, ci datorită unui apel telefonic care-l trezise.

— Avertismentul meu.

— Da. În orice caz, s-a îmbrăcat imediat şi dus a fost.

— Unde avea arma?

— În buzunarul gecii.

— Şi-a verificat-o înainte să iasă?

— Nu ştiu. N-ar fi observat oricum diferenţa, greutatea era cam aceeaşi. N-am făcut decât să-i înlocuiesc primele trei cartuşe din magazie.

— Da, numai că cele oarbe, pe care ţi le dădusem, aveau un B roşu pe capăt.

— Dacă s-ar fi uitat, ar fi crezut probabil că vine de la „bot”.

Râsul a doi oameni a umplut dormitorul. Îmi plăcea larma asta. Dacă totul mergea bine şi testul ieşea pozitiv, încăperea avea să fie curând umplută de râsul a trei oameni. Şi avea să anihileze celălalt sunet, al cărui ecou încă mă trezea în miez de noapte. Pocnetele cartuşelor trase de Greve, flăcăruia ţâşnind pe ţeavă, fracţiunea de secundă cât mă gândisem că poate Diana nu schimbase cartuşele, că trecuse iarăşi în tabăra cealaltă, zuruitul cartuşelor goale poposind pe duşumeaua deja plină de cartuşe, oarbe şi normale, vechi şi noi, atât de multe că poliţia n-avea să le poate deosebi, chiar dacă ar fi bănuit că înregistrarea video era o făcătură.

— Te-ai temut? m-a întrebat.

— Să mă tem?

— Da. Nu mi-ai spus niciodată cum te-ai simţit atunci. Şi nu apari în imaginile…

— Imagini… am rostit dezlipindu-mă de ea, ca să-i pot vedea chipul. Vrei să spui că ai căutat înregistrarea pe net?

Nu mi-a răspuns. Şi m-am gândit că erau încă multe pe care nu le ştiam despre femeia asta. Poate suficient mister pentru o viaţă întreagă.

— Da, am spus, mi-a fost frică.

— De ce? Ştiai, doar, că arma nu are niciun…

— Doar primele trei cartuşe erau oarbe. A trebuit să mă asigur că le trage pe toate trei, pentru ca poliţia să nu găsească gloanţe oarbe în încărcător şi să-şi dea seama de planul meu, cum altfel? Însă ar fi putut să tragă şi din celelalte gloanţe. Ar fi putut schimba încărcătorul înainte să vină. Ori să-şi aducă vreun tovarăş despre care să nu ştiu nimic.

S-a lăsat tăcerea. Apoi Diana a întrebat în şoaptă:

— Deci, nu ţi-a fost frică de nimic altceva?

Mi-am dat seama că se gândeşte la ce mă gândeam şi eu.

— Ba da, am zis, răsucindu-mă spre ea. Mi-a mai fost

frică de ceva.

Îi simţeam pe obraz răsuflarea, iute şi fierbinte.

— Că te-ar fi putut ucide în noaptea aceea, am zis. Greve nu plănuia să-şi întemeieze o familie cu tine şi erai un martor periculos. Am ştiut că-ţi pun viaţa în primejdie când ţi-am cerut să fii momeala.

— Am ştiut mereu că sunt în pericol, dragul meu, a şoptit ea. De aceea l-am întâmpinat cu paharul de bun venit. Şi nu l-am trezit până n-ai sunat tu. Am ştiut c-o să plece în clipa în care o să audă vocea fantomei. Plus că, până la urmă, eu am fost cea care i-a schimbat gloanţele din armă, nu?

— Aşa e, am zis.

Diana, cred că am mai spus, e o femeie care are o relaţie relaxată cu numerele prime şi cu logica.

M-a mângâiat pe burtă.

— Încă ceva – apreciez faptul că, în cunoştinţă de cauză şi cu intenţie, mi-ai pus viaţa în pericol…

— Mmm… da?

Mâna i-a coborât mai jos, peste penisul meu. M-a apucat de testicule. Le-a cântărit în palmă şi le-a strâns uşurel.

— Echilibrul este esenţial, a zis. Se aplică tuturor relaţiilor bune, armonioase. Echilibru în vinovăţie, echilibru în ruşine şi în remuşcări.

Am început să mă gândesc la asta, am încercat s-o diger, să-mi las creierul să asimileze gândul acesta nu tocmai uşor de cuprins.

— Vrei să spui… am început, am renunţat şi am luat-o de la capăt. Vrei să spui că te-ai pus în pericol de moarte de dragul meu… că ăsta…

— …a fost un preţ potrivit pentru ce ţi-am făcut, da. La fel cum Galleri E a fost un preţ potrivit pe care să-l plăteşti tu pentru avort.

— Te-ai gândit mult la asta?

— Fireşte. La fel ca tine.

— Corect, am zis. Penitenţă…

— Penitenţă, da. E o metodă mult subapreciată de a dobândi pacea minţii.

M-a strâns mai tare de testicule şi am încercat să mă relaxez, să mă bucur de durere. I-am inhalat mireasma. Era minunată, dar avea să poată şterge vreodată duhoarea de excremente umane? Aveam să aud vreodată ceva care să acopere sunetul scos de plămânii găuriţi ai lui Greve? Rămăsese, după aceea, privindu-mă parcă mustrător, cu ochi înceţoşaţi, în vreme ce apăsasem degetele reci ale lui Ove pe patul şi pe trăgaciul armei Uzi şi pe pistolul Rohrbaugh mic şi negru cu care o împuşcasem pe Lotte. Aveam vreodată să pot să mănânc ceva care să alunge gustul cărnii moarte a lui Ove? Mă aplecasem peste el, în pat, şi-mi înfipsesem caninii în gâtlejul lui. Strânsesem din fălci până ce îi străpunsesem pielea şi gustul de cadavru îmi umpluse gura. Sânge nu ieşise aproape deloc; după ce îmi stăvilisem senzaţia de vomă şi mă ştersesem de salivă, cercetasem rezultatul. Ar fi putut trece, probabil, drept o muşcătură de câine în ochii unui detectiv care exact asta căuta. Mă târâsem apoi afară pe ferestruica de deasupra patului lui Ove, având grijă să nu fiu înregistrat de cameră. O luasem la picior, în pas iute, prin pădure; găsisem cărări, trasee de mers pe jos. Îi salutasem prieteneşte pe plimbăreţi. Aerul, tot mai rece pe măsură ce urcam, mă împiedicase să mă înfierbânt pe parcursul urcuşului până pe culmea Grefsentoppen. Ajuns acolo, mă aşezasem pe jos şi contemplasem culorile toamnei, pe care iarna începea deja să le absoarbă din pădurea de dedesubt, oraşul, fiordul şi lumina. Lumina care vesteşte mereu bezna ce va să vină.

Îmi simţeam, acum, sângele năpustindu-mi-se în mădular, îmi simţeam erecţia zvâcnind.

— Vino, mi-a şoptit ea în ureche.

Am posedat-o. Sistematic şi complet, ca un bărbat care are o treabă de făcut. Căruia îi place munca lui însă o vede totuşi ca pe o muncă. Şi care lucrează până ce sirena anunţă încheierea programului. Sirena se declanşează, ea îşi lasă palmele, protector, peste urechile lui, frâiele sunt scăpate şi el o împroaşcă cu sămânţă fierbinte, dătătoare de viaţă, deşi locul e deja ocupat. Apoi ea adoarme, iar el o

ascultă cum respiră şi simte mulţumirea lucrului bine făcut. Ştiind că lucrurile nu vor putea niciodată să fie iarăşi cum au fost. Însă ar putea fi similare. O viaţă nouă s-ar putea înfiripa. Ar putea avea grijă de ea. Ar putea iubi pe cineva. Şi, presupunând că toate astea nu sunt copleşitoare, el vede chiar un sens în iubire, un „fiindcă”, ecou al unui argument folosit la un meci de fotbal desfăşurat în ceaţa Londrei: „Fiindcă au nevoie de mine”.

Epilog

Prima zăpadă venise şi se dusese.

Citisem online că o opţiune de cumpărare şi drepturile de expunere pentru *Vânătoarea mistreţului caledonian* fuseseră vândute la o licitaţie în Paris. Cumpărătorul era Muzeul Getty din Los Angeles, care căpăta dreptul de a expune pictura – asta dacă în fereastra de doi ani stabilită nu apărea din senin vreun proprietar şi o pretindea – şi putea folosi opţiunea de cumpărare pentru a o achiziţiona permanent. Erau în articol câteva propoziţii scurte despre originea tabloului şi despre discuţiile înfierbântate dacă opera de artă era o copie sau un original realizat de un alt pictor, de vreme ce nu existau surse care să dovedească faptul că Rubens ar fi pictat vreodată mistreţi caledonieni. Experţii însă se puseseră între timp de acord că Rubens era artistul. Nu apărea nimic despre felul în care ieşise la lumină lucrarea, despre faptul că vânzătorul era statul norvegian sau vreo menţiune despre preţ.

Diana îşi dăduse seama că acum, în calitate de viitoare mămică, i-ar fi fost greu să se ocupe de galerie singură şi – după ce se sfătuise cu mine – decisese să aducă în afacere un partener care să se ocupe de aspectele mai practice, de pildă managementul financiar, lăsând-o pe ea să se concentreze mai mult asupra artei şi artiştilor. Pe lângă asta, casa noastră fusese pusă în vânzare. Căzuserăm de acord că o casă ceva mai mică, într-o zonă mai rurală, ar fi fost mai potrivită pentru creşterea unui copil. Şi primisem deja o ofertă foarte bună. Era de la cineva care mă sunase imediat ce văzuse anunţul dat în ziar şi ceruse, chiar în seara aceea, să viziteze locuinţa. Îl recunoscusem de îndată ce deschisesem uşa. Costum Corneliani şi ochelari şic de tocilar.

— Nu e chiar o capodoperă de-a lui Ole Bang, comentase după ce gonise din încăpere în încăpere, cu mine pe urme. Cât vrei pe ea?

Am menţionat suma propusă în anunţ.

— Plus un milion, a zis. Termen-limită, poimâine.

L-am încredinţat că ne vom gândi la oferta făcută şi l-am condus până la uşă. Mi-a întins o carte de vizită. Fără vreo profesie trecută acolo, doar numele şi un număr de telefon. Agenţia de recrutare apărea trecută pe cartonaş cu litere atât de mărunte încât, propriu-zis, era ilizibilă.

— Spune-mi, a zis din prag, nu erai, cândva, cel mai tare din parcare?

Şi, până să pot replica:

— Noi ne gândim să ne extindem. Poate îţi dăm un telefon.

Noi. Litere mici.

Lăsasem termenul-limită să treacă fără să pomenesc nimic despre ofertă nici agentului imobiliar şi nici Dianei. Nici de la „noi” nu mai auzisem un cuvânt.

De vreme ce, în principiu, nu încep niciodată să lucrez până nu se face lumină, în această zi anume am fost – ca în majoritatea celorlalte zile – ultimul sosit în parcarea de la Alfa. „Ultimii vor fi cei dintâi.” E un privilegiu pe care l-am formulat şi l-am implementat eu însumi, unul care poate fi acordat celui mai bun recrutor al companiei. Poziţia implică şi faptul că nimeni nu-ţi poate ocupa locul de parcare, chiar dacă, pe hârtie, acesta se supune aceleiaşi reguli a primului-venit-primul-servit ca şi celelalte locuri alocate companiei.

Uite însă că, acum, pe locul meu era o maşină. Un Passat necunoscut, probabil al unuia dintre clienţi, care crezuse că nu e o problemă să parcheze aici din pricina panoului cu Alfa care atârna de un lanţ în spatele spaţiului de parcare, vreun creier de găină lipsit de capacitatea de a citi indicatorul mare de la intrare ce îl direcţiona către PARCAREA VIZITATORILOR.

Simţeam totuşi o mică nelinişte. Era cu putinţă să fi ajuns cineva din Alfa la concluzia că nu mai sunt… Nu mi-am dus gândul la capăt.

În vreme ce-mi aruncam privirea prin jur, iritat, căutând un alt loc, din clădirea de birouri a ieşit un bărbat care a pornit-o înspre Passat. Păşea ca un proprietar de Passat,

am stabilit asta pe loc şi am răsuflat uşurat. Fiindcă nu era cu siguranţă un rival chitit să-mi ia locul, ci un client.

Am parcat maşina, demonstrativ, în faţa Passat-ului, şi am aşteptat cu speranţă. Poate că ziua avea să înceapă bine totuşi, poate că urma să ţip la idiotul ăsta. Şi, cum altfel, individul mi-a bătut în geam. Am întors privirea şi am dat peste un palton, la nivelul abdomenului.

Am aşteptat încă vreo două secunde până să apăs butonul de coborâre a geamului, iar sticla a alunecat cu încetineală şi totuşi parcă ceva mai repede decât mi-ar fi plăcut în mod ideal.

— Auzi… a început să spună, însă l-am întrerupt cu vorbăria mea voit tărăgănată.

— Vă pot ajuta cu ceva? am rostit fără să-l onorez măcar cu o privire, pregătit să-i ţin o reconfortantă prelegere despre cititul indicatoarelor.

— Ai vrea să-ţi mişti un pic maşina? Îmi blochezi ieşirea.

— Mi se pare că, dacă te uiţi un pic, o să-ţi dai seama că *dumneata* mi-ai blocat *intrarea,* bunul meu…

Fâşâitul de semnal radio întrerupt mi-a ajuns, în cele din urmă, la creier. M-am uitat pe geam şi în sus. Inima aproape că a încetat să-mi bată.

— Sigur că da. Un moment, am zis şi m-am apucat să bâjbâi maniacal după butonul de închis geamul.

Însă bunele mele reflexe motorii păreau să fi dispărut.

— Ia stai aşa, a spus Brede Sperre. Nu ne-am mai întâlnit cumva?

— Nu prea cred, am zis, încercând să scot din mine o voce calmă şi relaxată de bas.

— Eşti sigur? Sunt convins că ne ştim de undeva.

Rahat, cum să-l fi putut recunoaşte pe aşa-zisul văr de-al treilea al fraţilor Monsen de la secţia de patologie? Versiunea aceea fusese cheală şi îmbrăcată ca un sărăntoc. Versiunea actuală avea păr bogat, costum marca Ermenegildo Zegna şi o cămaşă Borelli proaspăt călcată. Ştiam însă că nu trebuie să mă arăt prea ostil, să-l pun pe Sperre în defensivă şi să-l fac să-şi frământe creierii până ce-şi amintea mutra mea. Eram obosit, mult mai obosit

decât ar fi fost cazul astăzi. Astăzi era o zi în care trebuia să livrez marfa. Să arăt că mă ridicam la înălţimea unei reputaţii de care mă bucurasem cândva.

— Cine ştie? am zis. Sincer să fiu, ai şi dumneata ceva familiar…

A părut, la început, un pic uluit de acest contraatac. Apoi a arborat zâmbetul copilăresc care-l făcea pe Sperre atât de potrivit pentru apariţiile televizate.

— M-ai văzut, probabil, la televizor. Mereu aud asta…

— Da, probabil acolo m-ai văzut şi dumneata pe mine, am zis.

— A, da? a făcut, curios. La ce emisiune?

— Probabil la aceeaşi. De vreme ce crezi că ne ştim. Fiindcă ecranul televizorului nu este de fapt o fereastră prin care ne putem vedea unul pe altul, aşa e? De partea dumitale de cameră e mai mult… ca o oglindă?

Sperre părea cam nedumerit.

— Glumesc, am zis. O zi superbă îţi doresc.

Am coborât geamul maşinii şi am dat înapoi. Umblau zvonuri cum că Sperre şi-o trăsese şi cu noua soţie a lui Odd G. Dybwad. Zvonuri că făcuse la fel cu cea de dinainte. Ba chiar că şi-o trăgea cu Dybwad.

În timp ce ieşea din parcare, Sperre a oprit înainte să vireze, astfel încât, preţ de două secunde, ne-am aflat în maşinile noastre parbriz la parbriz. I-am văzut ochii. Se uita la mine de parcă fusese păcălit şi-şi dăduse seama taman atunci. L-am salutat prieteneşte din cap. Apoi a accelerat şi a ieşit din parcare. Iar eu m-am uitat în oglinda retrovizoare şi am şoptit:

— Salut, Roger.

★

Am intrat în sediul Alfa cu un asurzitor:

— Bună dimineaţa, Oda!

Ferdinand s-a apropiat în grabă.

— Deci? am zis. Au venit?

— Da, sunt gata, a răspuns Ferdinand, urmându-mă îndeaproape, pe coridor. Apropo, a fost pe-aici şi un poliţist. Înalt, blond şi… hm… foarte arătos.

— Ce voia?

— Voia să ştie ce a spus despre el însuşi Clas Greve, în interviurile la care a participat aici.

— E mort de mult, am zis. Încă se anchetează?

— Nu omorul. Are de-a face cu pictura de Rubens. Nu-şi dau seama de la cine a furat-o. Nu s-a sesizat nimeni, încearcă acum să afle cu cine a fost în legătură.

— N-ai citit ziarul azi? Acum au început iarăşi să se întrebe dacă e un Rubens autentic. Poate că nici nu l-a furat; e posibil să-l fi moştenit.

— Bizar.

— Ce i-aţi spus poliţistului?

— I-am dat raportul nostru de interviu, firește. Nu a părut prea interesat. A zis că o să ne contacteze iarăşi, dacă apare ceva.

— Şi tu speri că aşa o să facă, presupun?

Hohotul de râs al lui Ferdinand a sunat ca un schelălăit.

— În orice caz, am zis, ocupă-te tu de asta, Ferdy. Am încredere în tine.

L-am văzut cum se înalţă şi cum se prăbuşeşte, cum responsabilitatea îl umflă doar pentru ca diminutivul să-l dezumfle la loc. Echilibrul e totul.

Am ajuns apoi la capătul culoarului. M-am oprit în faţa uşii şi mi-am verificat nodul de la cravată. Erau înăuntru cu toţii, aşezaţi, gata pentru interviul final. Pentru a pune ştampila. Deoarece candidatul fusese deja selectat, deja numit în funcţie, atâta că nu era conştient de asta clientul, care încă socotea că ar avea ceva de spus în respectiva chestiune.

— Atunci trimite candidatul înăuntru în exact două minute din clipa asta, am zis. O sută douăzeci de secunde.

Ferdinand a încuviinţat şi şi-a privit cadranul ceasului.

— Doar o chestie, un fleac, a zis. Numele ei este Ida.

Am deschis uşa şi am păşit înăuntru.

S-a auzit scrâşnetul scaunelor în clipa în care s-au ridicat cu toţii.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, domnilor, am zis, strângând cele trei mâini care mi se întindeau. Dar mi-a

luat cineva locul de parcare.

— Aşa-i că e sâcâitor? a spus preşedintele de la Pathfinder, întorcându-se spre directorul de relaţii publice, care a încuviinţat cu o mişcare hotărâtă din cap.

Reprezentantul sindical al angajaţilor era şi el acolo, un tip îmbrăcat cu un pulover *en coeur,* cu o cămaşă albă şi ieftină pe dedesubt, fără îndoială vreun ingineraş de cea mai jalnică speţă.

— Candidatul are o şedinţă de consiliu director la doisprezece, aşa că, ce-aţi spune să-i dăm drumul? am zis trăgându-mi un scaun la capătul mesei.

Celălalt capăt fusese deja pregătit pentru cel pe care aveau să-l ungă într-o oră şi jumătate, cu surle şi trâmbiţe, pe postul de nou director executiv al firmei Pathfinder. Luminile fuseseră potrivite în aşa fel încât impresia făcută de el să fie cât mai favorabilă, scaunul său era la fel ca ale noastre, însă cu picioarele ceva mai înalte, şi-i pregătisem pe masă servieta de piele pe care o cumpărasem pentru el, purtându-i iniţialele, alături de un stilou Montblanc de aur.

— Ar fi bine, a aprobat preşedintele companiei. Apropo, am o confesiune de făcut. Cum ştiţi, ne-a plăcut foarte mult Clas Greve după interviul pe care l-a dat.

— Da, a zis şi directorul de relaţii publice. Am crezut că ne furnizaţi candidatul perfect.

— Era străin, ştiu, a continuat preşedintele întinzând gâtul ca un şarpe, dar omul vorbea norvegiana ca un băştinaş. Şi ne-am spus, cât îl conduceai dumneata afară, că în ultimă instanţă olandezii înţeleg mai bine piaţa de export decât o pricepem noi aici.

— Şi că am avea de învăţat de la cineva cu un stil de conducere mai internaţional, a adăugat directorul de relaţii publice.

— Aşa încât, când ai revenit şi ai spus că nu eşti sigur dacă e, până la urmă, omul potrivit, am fost foarte surprinşi, Roger.

— Chiar aşa?

— Da, ni se părea că puterea dumitale de analiză lasă de dorit. N-am mai spus asta, dar ne gândeam să nu mai

intermediem prin firma voastră şi să-l contactăm pe Greve direct.

— Şi aţi făcut asta? am întrebat cu un surâs şiret.

— Ce ne întrebam noi, a zis directorul de relaţii publice schimbând priviri cu preşedintele şi schiţând un zâmbet, e cum de ţi-ai dat seama că ceva nu e în regulă.

— Cum de-ai ştiut, din instinct, un lucru la care noi eram orbi cu totul? a întrebat preşedintele şi şi-a dres glasul cu zgomot. Cum poate cineva să pătrundă atât de bine firea unui om?

Am dat din cap cu lentoare. Mi-am împins hârtiile cinci centimetri mai încolo pe masă. Şi m-am lăsat în scaunul cu spetează înaltă, făcându-l să se balanseze – nu mult, doar o idee. M-am uitat pe fereastră. La lumină. La întunericul care se apropia. O sută de secunde. În sală, de acum, se lăsase tăcerea.

— E meseria mea, am zis.

Am văzut cu coada ochiului cum schimbă tustrei priviri pline de înţeles. Şi am adăugat:

— Plus că deja aveam în vedere un candidat şi mai bun.

S-au întors cu toţii spre mine. Eram gata. Îmi închipui că aşa se simte un dirijor în secundele de dinainte de începerea concertului, simţind cum ochii tuturor membrilor orchestrei se lipesc de baghetă, auzind cum publicul îşi ţine respiraţia în timp ce aşteaptă să înceapă.

— De aceea v-am şi chemat astăzi aici, am zis. Cel pe care îl veţi cunoaşte este noua stea nu doar a managementului norvegian, ci şi de pe cerul managementului internaţional. Ultima oară mi s-a părut nerealist să-l clintesc din poziţia pe care o avea. Este, până la urmă, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh al companiei.

Privirea mea sfredelitoare se muta de pe un chip pe altul.

— Însă, fără să vă promit prea multe, cred că pot spune că am reuşit, întru câtva, să-l pun pe gânduri. Şi ar fi ceva să facem în aşa fel încât să fie al nostru… – aici mi-am dat ochii peste cap pentru a sugera un vis de neatins, o utopie – … dar, oricum…

Preşedintele şi directorul de relaţii publice se trăseseră, previzibil şi inevitabil, mai aproape. Până şi reprezentantul sindical, care îşi ţinuse până atunci braţele încrucişate, le pusese pe masă şi se aplecase în faţă.

— Cine? Cine? a şoptit directorul de relaţii publice.

O sută douăzeci.

Uşa s-a deschis. Şi iată-l acolo, un bărbat de treizeci şi nouă de ani în costum Kamikaze luat din Bogstadveien, unde agenţia Alfa capătă o reducere de cincizeci la sută. Ferdinand îl dăduse cu nişte pudră de talc de culoarea pielii pe mâna dreaptă înainte de a-l trimite încoace, fiindcă, aşa cum bine ştim, avea o problemă cu transpiraţia palmelor. Candidatul ştia însă ce are de făcut – îl instruisem bine, aranjasem scena până la ultimul detaliu. Îşi vopsise părul de la tâmple într-o nuanţă căruntă aproape imperceptibilă şi fusese cândva proprietarul unei litografii de Edvard Munch intitulată *Broşa.*

— Îmi permiteţi să vi-l prezint pe Jeremias Lander? am zis.

Sunt vânător de capete. Nu e o treabă chiar atât de grea. Dar sunt cel mai tare din parcare.

JO NESBØ

CRIME

Un thriller senzațional, care pare desprins direct din filmele lui Quentin Tarantino și ale fraților Coen.

MINCIUNĂ

Inteligent, bogat, căsătorit cu o femeie superbă: Roger Brown are totul. Iar ca să-și susțină stilul de viață luxos și să simtă adrenalină când slujba lui de recrutor de manageri devine monotonă, se ocupă și cu furtul lucrărilor de artă.

TÂLHĂRIE

Soția lui i-l prezintă pe Clas Greve. Ambițios și talentat, e candidatul ideal pe care-l caută Roger pentru un post de conducere – iar tabloul celebru pe care îl deține îl face ținta perfectă a unui jaf.

CRIMĂ?

Curând însă Roger descoperă că acest Clas Greve ascunde mult mai multe decât lasă să se vadă...

În scurt timp vânătorul devine el însuși pradă...

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0925-8